

ZƏLİM XAN YAQUB

**SEÇİLMİŞ
ƏSƏRLƏRİ**

İKİ CİLDDƏ

II CİLD

"ŞƏRQ-QƏRB"
BAKİ-2006

894.361 l-dc 21

AZE

Zəlimxan Yaqub. Seçilmiş əsərləri. İki cild. II cild. Bakı, "Şərq-Qərb", 2006, 288 s.

Müasir Azərbaycan poeziyasında öz dəst-xətti ilə seçilən tanınmış şair Zəlimxan Yaqub xalq yaradıcılığının bədii texnologiyasından ustalıqla bəhrələnərək, döbiyyatımızda irsilik ənənələrini sığdıran davam etdirir.

Xalqın mübariz ruhunun, milli təşəbbüskəlik və vətənpərvərlik hisslərinin ictimai-estetik düşüncəyə uyğun bədi-emosional ifadəsi şairin əsərlərini səciyyəli vəndirən əsas cəhətlərdən biridir.

ISBN10 9952-34-009-5

ISBN13 978-9952-34-009-9

© "Şərq-Qərb", 2006

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti

İLHAM ƏLİYEVİN

**“Azərbaycan dilində latın qrafikası
ilə kütləvi nəşrlərin həyata
keçirilməsi haqqında”**

12 yanvar 2004-cü il tarixli sərəncamı
ilə nəşr olunur və ölkə kitabxanalarına
hədiyyə edilir

Şeirlər

*Mənim bircə dinim var,
dinimin adı sevgi*

**MƏNİM BİRCƏ DİNİM VAR,
DİNİMİN ADI SEVGİ**

Dillər ayırır bizi,
dinlər ayırır bizi,
Şeytanlar nifaq salır,
cinlər ayırır bizi.
Sevgilər yox, qəzəblər,
kinlər ayırır bizi,
Həyatımın, ömrümün,
dinimin adı sevgi.
Mənim bircə dinim var,
dinimin adı sevgi.

Ruh Adəm verildi,
Adəmi ruh yaratdı,
Bəşəri xilas üçün
gəmini Nuh yaratdı.
Savaşı, qan-qırğımı,
qara günü yaratdı,
Harayımın, səsimin,
ünümün adı sevgi.
Mənim bircə dinim var,
dinimin adı sevgi.

Xızır, Davud, Süleyman,
Musa, İsa, Məhəmməd,
Hər biri təpə-dırnaq
ışığı, sevgi, məhəbbət.
"Vəhdəti-vücut" - dedi,
vücutda tapdı vəhdət,

Namazımın, qibl min
y numun adı sevgi.
Mənim bircə dinim var,
dinimin adı sevgi.

Sevgi G n ş kimidir,
d z , t rs  bölünməz,
T riq t , m zh b ,
sinfə, dərsə bölünməz.
 ngilis , almana,
rusa, farsa bölünməz,
T rk m n,  r bimin,
 inlimin adı sevgi.
Mənim bircə dinim var,
dinimin adı sevgi.

K k m n, budağımın,
dizimin, dir yimin,
Ruhumun, n f simin,
canımın,  r yimin,
T ndirimin, t kn min,
duzumun,   r yimin,
S nb l m n, tarlamın,
d nimin adı sevgi.
Mənim bircə dinim var,
dinimin adı sevgi.
Doğulmağım da sevgi,
 lm yim d  sevgidi.
K f nimin, qibl min,
sonumun adı sevgi,
Ruhumun, n f simin,
canımın adı sevgi.

7 sentyabr 2002

DÜNYANIN NƏ GÖZƏL VAXTI GÖRÜŞDÜK

Əridi hər sərim, açıldı buzum,
Cənnəti ətri verdi çörəyim, duzum.
Getdi qar-boranım, gəldi Novruzum,
Allah üzümüzə baxdı, görüşdük.
Üz-üzə dayandıq, göz-gözə durduq,
Dünyanın nə gözəl vaxtı görüşdük!

Qarın qar ətri var, barın bar ətri,
Bir çiçək ətri var, bir də yar ətri,
Arzular dalğası, duyğular ətri,
Ürəkə-nüreyə axdı, görüşdük,
Dünyanın nə gözəl vaxtı görüşdük!

Qurban kəsilirəm mən bu axşama,
Danışdın dilində bal dama-dama,
Sənintək işığa, mənimtək şama,
Tale öz odunu yaxdı, görüşdük.
Dünya gözəl şir gözəl güləndə,
Dünyanın nə gözəl vaxtı görüşdük!

Abadlıq gətirdi bir viranlığa,
Gəlişin son qoydu lal qaranlığa,
Zəlimxan yenə də çatdı xanlığa,
Güldü gözəlliyin taxtı, görüşdük.
Ay salam göndərdi, Gün əhsən dedi
Dünyamın nə gözəl vaxtı görüşdük!

25 mart 2000

KÖNLÜM

Bax gözələrin şölsinə,
Həyat versin şölsənə.
Kim vurulmaz beləsinə?
Vurulmağa dəyər, könlüm!

Yaza dönür, qışın olsa,
Belə tərirlən quşun olsa,
Yolunda bir quşun olsa,
Qırılmağa döyür, könlüm!

Qurban elə baş da, can da,
Bu sevgini yaşat qanda,
Boz-bulanıq sel olsa da,
Durulmağa döyür, könlüm!

Gözü bəsdi, bulaq gəzmə,
Könlü bəsdi, ocaq gəzmə,
Bu gözəldən uzaq gəzmə,
Yar olmağa döyür, könlüm!

DÜYMÜ YİN

Gördüyündən gözü-könlü bulanar,
Nənin ürəyini döyməyin.
Yaraları göz-göz olar, sulanar,
Nənin ürəyini döyməyin.

Sapa dönür, yumaq olar, bükülür,
Xalı kimi ilm-ilmə sökülür,
Şüşə qəlbi parçalanar, tökülür,
Nənin ürəyini döyməyin.

Deməyin ki, bir ayağı gordadı,
Ömrü-günü cəl adlı tordadı.
Nənin ürəyini döyməyin,
Nənin ürəyini döyməyin.

Bir bulaqdı, içilməsə kor qalar,
Bir ocaqdı, közü sönmə, qor qalar,
İldən-ilə saçlarında qar qalar,
Nənin ürəyini döyməyin.

Dağ olsa da acı sözün incələr,
Bucaq seçər, öz yerini künc elər.
Şirin kəlmə qocalan gənc elər,
Nəninlərin ürəyinə dəyməyin.

Yaxşı baxın arxaya siz, ön siz,
Ucalıq var, nədən ötrü en siz.
Fikirlişin, sabah siz də nən siz,
Nəninlərin ürəyinə dəyməyin.

Gərdən sınar, kəmərdə düşər, bel inlər,
Toxunarsan, ürəyində tel inlər.
İnsaf edin, ay nainsaf gəl inlər,
Nəninlərin ürəyinə dəyməyin.

DÜŞÜB

Ölüm yatağında bir qarı gördüm,
Solmuş bir çiçəkdi, budaqdan düşüb.
Boylanmaq istəyir, göz açma bilmir,
Ağrılar canına sazaqdan düşüb.

Təsəlli ləngitməz, dayaq saxlamır,
Gedir son mənzilə, ayaq saxlamır,
Nişan üzüyünü barmaq saxlamır,
Gələnlik sırğası qulaqdan düşüb.

Toxunmur xalısı, daranmır yunu,
Görünür gözünə dünyanın sonu.
Qalıb urvalığı, qurtarıb unu,
Asılmır qazanı, ocaqdan düşüb.

Kəmərdə kənardadı, beldən ayrılıb,
Daraq toz içində, teldən ayrılıb,
Nə gözəl söhbəti dildən ayrılıb,
Nə şirin nəغمəsi dodaqdan düşüb.

Dağ aşır, düz keçir ömrün yolları,
Yilir sabahdan axşama sarı.
Ömrün səfərini bitirir qarı,
Güzarı yenidən torpaqdan düşüb!

BƏS NƏ DİR

Arzularım, diləklərim sənin yüzüdü, mənə min,
Yanaqların nəm görməsin sənin kimi sənin min.
Yolçu sən ol, yol məni olum, keç üstündən sinə min,
Uzaqlığın məndən ötrü hicran deyil, bəs nədir?!

Gözəllyin gözəlrimin qarasıdır, ağıdır,
Ürəyimdə məcnunluğun zillə qalxan çağıdır.
Dalğalar var, sahilləri döyür, didir, dağıdır
Varlığında baş qaldıran tufan deyil, bəs nədir?!

Baxışınla baxışımı oxşa incə, sev incə,
Göz dəyməsin gözəl rində güllər açan sevincə.
Belə vurğun baxmağını günah sayma bu gəncə,
Günə baxan al Günəşə heyran deyil, bəs nədir?!

Əvəzimdə hər kim olsa, yaşamaqdan bezərdi,
Gözəl məkdənin duyğulanm köz-köz olub közərdi.
Daş olsaydı ömrü boyu həsrətin dozərdi,
Əriməzmi bu Zəlimxan, insan deyil, bəs nədir?!

GÖZLƏ RİN

Nə sərin bulağı var,
Nə isti ocağı var,
Nə odlu qaynağı var,
Mənə baxan gözəl rin!

Bəxtin uğuru billəm,
Gözümün nuru billəm,

Eşqini duru billəm
Mən baxan gozlərin!

Gilə sində inci var,
Dağ boyda sevinci var,
Tanrı qəddər gücü var
Mən baxan gozlərin!

Həm savabdı, həm günah,
Həm axşamdı, həm sabah.
Sehrin bax, ay Allah,
Mən baxan gozlərin!

Sevmişəm dədasını,
İçmişəm badə sini.
Mən alım qadasmı
Mən baxan gozlərin!

QALARDIM

Dağlar mənə gəl-gəl desə ürəkdən,
Gəlib, elə bu yerlərdə qalardım.
Təbiətlə sevincimi, dərdimi,
Bölüb, elə bu yerlərdə qalardım.

Nə fəsimdə yaşadardım trini,
Əzizlərdim çiçəklərin xətini.
Ömrün-günün qiymətini, qədrini
Bilib, elə bu yerlərdə qalardım.

Ne gözəldi bu dağların talası,
Mən getsəm də, könlüm burda qalası.
Sevsə mənə bir zalımın balası,
Ölüb, elə bu yerlərdə qalardım.

GÖZÜ LLƏR

Mən gözün yerləri gündoğan bil,
Hər də mən sarı baxa gözüllər.
Sərinlik gətirən yanan könlüm,
Çəşmətək süzül, axa gözüllər.

Dünya gözüllər şir o gözündə şən,
Kədərin yağır saçlarıma dən.
Nə qədr ürüyə dağ çəkib, görən?
Ürəyi kağızdan yuxa gözüllər.

Bağbandı, yetirən bağçasında bar,
Yanağında çiçək, sinəsinə nar.
Bir kəlmə "hə" desə, dünya dağlar?
Yaman həvəskardı "yox" a gözüllər.

Qələbində nə kədr, nə də ah ola,
Baxışı amansız bir silah ola.
Sinəm hədəf ola, nişangah ola,
Tuta kirpiyiylə oxa gözüllər.

Zəlimxan, ovsundu hər qız, hər gəlin,
Onsuz nə qiyməti gövhərin, ləlin.
Elə ləşən, çatmaya ləlin,
Səni həsrətiylə sığa gözüllər.

TOY GÜNÜDÜR

Toy günüdür, bu məclisin bəyini bax,
Çal-çağıra, kamanına, neyin bax.
Təbiətin yerini bax, göyünü bax
Ömrüm çatıb bir şöhrətə, şana burda.

Bu dünyanın hər qəmindən uzaq olar,
Sevincindən aşıb-daşan uşaq olar,

Öz-özün bir çağlayan bulaq olar
Qılıbı olan çəkilməyə yana burda?!

Baş örpəkli, yaxa qızıl düyməlidir,
Qapılar var, elçi lili döyməlidir.
Kim baxsan bir-birindən öyməlidir
Sevən oğlan, gözəlri sana burda!

Günəş doğub bu varlığa, bu həyata,
Gəlişində dağ vüqarlı, gülür ata.
Bir havanın laylasına yata-yata
Qollarım geniş açır ana burda.

Bir can olsun yerin səsi, göyün səsi,
Kəsilmiş qulaqlardan neyin səsi,
Toyçu qardaş, el çal ki, toyun səsi
Qoy işləsin lap iliyə, qana burda!

Söz sındır axsın gümüş çaylar kimi,
Şirin olsun dostdan gələn paylar kimi,
Anın ömrü qoy uzansın aylar kimi,
Günün ömrü heç çatmasın sona burda!

GÖZLƏ YİRƏM

Endi yolların üstü
Çən, səni gözə yirəm!
Düşdü qara telləri
Dən, səni gözə yirəm!

Özgə gülü dərirmirəm,
Yaylıq üstü sərirmirəm.
Torpağam, göyürmişəm,
Dən, səni gözə yirəm!

Qoyma Ömür qısala,
Toy yerini yas ala.
Hamı çatdı vüsala
Mən səni gözə yirəm!

İTİRİRSİN, TAPAMMAZSAN

Kövrüyüm, dıym qılıbim,
Sındırarsan, yapammazsan.
Mənsiz eşqin Qıratını
Heç bir yana çapammazsan.

Haya gəlməz nə haqq, nə din,
Çətin olar işin, çətin.
Ömrün boyu xocalıq
İllərindən qopammazsan.

Həddər vermə bircə anı,
Sənikidir ruhu, canı.
Ucuz tutma Zəlimxanı
İtirərsən, tapammazsan!

GƏLİN

Dodaq dıymız müxtəmməs

Səhr-səhr seyr eliyək
Dağda yatan qarı, gəlin.
Asta-asta yeriş yeri,
Gəl, şad eylə yarı, gəlin.
Can dedikcə can eşidək,
Həyatından yarı, gəlin.
Ağ diyarın, ağ sinənin
İllə dıysın narı, gəlin.
Yarıyaq, yaddan çıxaraq
Hər dərdi, azarı, gəlin.

Çaylar keçək, yallar aşaq,
Qarış-qarış dağı gəzək.
Hər yana seyrə çıxaraq,
Yaxşı keçən çağı gəzək.

Q keçən deyil hər an
Canın, qanın sağ gəlir
Dürüldü çək dərək,
Tirli yaylağı gəlir.
El ki azca incidin,
Gedək sizə, Sarı gəlir.

Qış ayları yaxşı keçir,
Şən gəlir tir yaz sən.
Din aşığın sən sən,
Tel el sən saza sən.
Can alar canan yerisin,
Yaraşdırar naza sən.
Çətin aşiq tay eyləy
Dəst-dəst qıza sən.
Dil ağızda qara yansın
Des sən qarı, gəlir.

Nazlı yarı gələn yer
Aşiq yana-yana gəlir.
Yetişəndə hər sən
İl xəstəsi cana gəlir.
Hər çəkəndə şirək, çəkər,
Arı yenə şana gəlir.
Dəyənə dər
Həyat Zəlimxana gəlir.
İki canın hərər ti
Sel eyləyər qarı, gəlir!!!

ALLAH, GÖZLƏR BAX

Belə baxış olmaz, belə göz olmaz,
Allah, gözəl bax, nə gözəl baxır!
Belə atış olmaz, belə köz olmaz
Allah, gözəl bax, nə gözəl baxır!

Göylər ulduz verib, Ay verib ona,
Yerlər çeşmə verib, çay verib ona.
Peyğəmbər nurundan pay verib ona
Allah, gözlər bax, nə gözəl baxır!

Haqqın dərğahından enən işıqdı,
Ömrü naxış vuran bir yaraşıqdı.
Mən gül ağacıyam, o sarmaşıqdı
Allah, gözlər bax, nə gözəl baxır!

Bilmirəm nə zaman qarşıma çıxdı,
Qarımı itirdi, dağımı yıxdı.
Mən canı cəhənnəmə, millət yazıqdı,
Allah, gözlər bax, nə gözəl baxır!

Sarayam, daşlarım tökülüb gedir,
Ciyərim canımdan sökülüb gedir.
Mən ağlar qalmışam, o gülüb gedir,
Allah, gözlər bax, nə gözəl baxır.

Ürək yüz parçadı, könül yüz para,
Bir gözəl gözündə çəkildim dara.
Öldürməz, elindən canım qurtara,
Allah, gözlər bax, nə gözəl baxır!!!

MƏN ONDA BİLDİM

Bir dünya gözəli çıxdı qarşıma,
İnsan nə deməkdi, mən onda bildim.
Unutdum qədimi, atdım dərdimi,
Dərman nə deməkdi, mən onda bildim.

Baxışı andırdı sökülən danı,
Üzünün şöləsi tutdu cahanı.
Ala gözünün oldum qurbanı,
Qurban nə deməkdi, mən onda bildim.

Ayrılıq sevinc, sevgiyə yağı,
Görüş ömrümüzün ən şirin çağı.
Söz dedim tutuldu qaşı-qabağı,
Duman nə deməkdi, mən onda bildim.

Külək tərpdəndən başından şalı,
Baxdım, buxağında göründü xalı.
Qızardı, bozardı, dəyişdi halı,
Tufan nə deməkdi, mən onda bildim.

Ömür bağçasında göyərtdi, bitdi,
Bir göz qırpımında tapıldı, itdi.
Necə gəlmişdisə, elə də getdi,
Hicran nə deməkdi, mən onda bildim.

GÖZƏL DÜNYA, GÖZƏLLƏRİN VAR OLSUN

Gülüşündə güllər açdı könlümüz,
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun!
Vurğunu da, yorğunu da biz olduq
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun!

Ürəyi var, ürəklərin nəşəsi,
Toxunarsan, pul-pul olar şüşəsi.
Könül verib, könül almaq peşəsi
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun!

Fərhadına yetişməsin Şirinlər,
Qartal susar, pələng ağlar, şirinlər.
Dayaz olmaz məhbəbbəti dərinlər,
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun!

Neçə dəfə pəncərədən daş gəlir,
Neçə dəfə xumar gözdən yaş gəlir,
Sevən kəsilsə Allaha da xoş gəlir,
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun!

Al yanaqlar çiçəkli rin dostudur,
Qara tellər küləkli rin dostudur,
Ala gözlər ürəkli rin dostudur,
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun!

Qız çiçəkdir, o çiçəkdə şəhərim, mənəm,
Qız çəməndir, o cəməndə mehərim, mənəm.
Gözəlli beş-on günlük mehmanam,
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun!

Əcəl ömrü zəmi kimi biçə də,
Şərbət bilib bir qurtuma içə də,
Vaxtlı-vaxtsız Zəlimxanlar köçə də,
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun!

ARZU

Biryolluq həsrətdən əlim üzül,
Gün kimi üstümə yar işıq sala.
Məni barışdır öz küskünümə,
Təbiət araya barışıq sala.

Duman gətirməyi, çən gətirməyi,
Qara saçlarıma dən gətirməyi,
Tufanlı, hicranlı gün gətirməyi,
Onun yağdırdığı qar işıq sala.

Sevinci, kədəri yarıya bölək,
Qalsaq bir yaşayaq, ölək bir ölək.
Məni Tanrı bil, özünü mələk,
Aşiqi Allahla qarışıq sala!

BACARMALISAN

Sonat k boylanıb, göz l t k baxıb,
G l i n t k g l z m yi bacarmalısan.
U ç u b l i m i z d n g e d n i l l r i
Nizama düzm yi bacarmalısan.

Düz d r y d ö n s , d r düz olsa,
Coşan d a ğ l a r ı n s a y ı y ü z o l s a ,
Ayrılıq sahiltsiz bir d n i z o l s a ,
Qol atıb üz m yi bacarmalısan.

Qoy, zaya getm sin ç k d i y i n m k ,
Dostum min olsa da, s n d d i r k ö m k .
N l a z ı m h r s ö z ü d i l a ç ı b d e m k ,
Baxışdan sezm yi bacarmalısan.

Çoxdu Z l i m x a n ı n d o ğ m a s ı , y a d ı ,
Çalış, el içind en m sin adı.
Onsuz da vüs al ın ş i r i n d i r d a d ı ,
H s r t d ö z m yi bacarmalısan.

ÇATASIYAM

Ulduz olub uzaqlarda dayanma,
M n g l s i n g ö z l r i n i n q a d a s ı .
Yanmalıdır eşqimizin ocağı,
Bir od vurub çatasıyam, çatası.

Hey düşür m arzuların dalına,
 l a t ı r a m d y m i ş i n , k a l ı n a .
İnam adlı bir köhl n i n y a l ı n a
Yatasıyam, yatasıyam, yatası.

Üzm diyim ümman q d r d r i n s n ,
Çatmadığım arzu q d r ş i r i n s n .

Üz döndürüb dumanlara bürünsən,
Elə bilmə batasıyam, batası.

Xan Kərəmi yada sala, andıra,
Həsərət mənəni buğum-buğum yandır,
Birdəliklik bu ayrılıq andıra
Öz əlimi qatasıyam, qatası.

Əllərimi dağ doğraya, daş kəs,
Təqətimi gözdən axan yaş kəs,
Aylar-illər pambıq ilə baş kəs,
Yenə sənə çatasıyam, çatası.

SEVGİ

Gələndə yaşımı heç soruşmadı,
Baxmadı zamana, yaşa bu sevgi.
Birdən bir dənəlisov oğlana döndü,
Tutdu pəncərəmi daşa bu sevgi.

Dedilər yol axtar qız ürəyinə,
Süzül damla-damla, süz ürəyinə.
Od qoydum yanmışın buz ürəyinə,
Az qaldı dünyanı aşma bu sevgi.

O səslər hələ də qulağımdadı,
Baharın həsrəti yanağımdadı.
Hələ ki, payızın sınağımdadı
Görək, dözüclükmi qışa bu sevgi.

ÇİN QIZI, ÇİN GÖZÜ Lİ

Yanağın güldən zərif,
Belin telindənin incə.
Dilin sözündən şirin,
Sözün dilindənin incə.

Göy suların ağ quşu,
Sənin mənim nəzərimdə
Dünyanın ən gözəli!
Çin qızı, Çin gözəli!

Dünyanın heç yerində
Sənin kimi pəri yox,
Həyatın səndən baha
Sərvəti yox, nəri yox.
Bu, Allahın işidi,
Sənin gözəlliyində
Bəndənin xəbəri yox.
Yaradanın, Tanrının,
Allaha tən gözəli!
Çin qızı, Çin gözəli!

Bu ağılıq ki səndə var,
Süd gölündə çimənsən.
Bu ətir ki səndə var,
Yamyaşıl bir çəmənsən.
Bu qiymət ki səndə var,
Ləlsən, yaqut, yemənsən.
Süd yox, ana döşündən
Ay işığı məmənsən.
Türk gəli, İran gəli,
Külli Hindistan gəli,
Yerini verə bilməz
Dünyanın min gözəli!
Çin qızı, Çin gözəli!
Səni ana doğmayıb,

Səni ata kəməyib.
Buludun arasında
Hazır enmiş mələksən.
Heç kəs səni böyüdüb,
Zəhməti çəkməyib.
Bir səsbax, ay Allah,

Nəfəs bax, ay Allah,
Qumru belə ötməyib,
Klik belə səkəyib.
Heç yerdə görməmişəm
Belə zərif, belə şux,
Bir belə şən gözəl!
Çin qızı, Çin gözəl!

Mən indi başa düşdüm,
Niyə Nizami babam
Çin yazıb, Çin deyirmiş!
Mən indi başa düşdüm,
Niyə Füzuli babam
Sevgiyə din deyirmiş!
Mən indi başa düşdüm,
Nə üçün Molla Pənah
Çinü-Maçin deyirmiş!
Qar zirvənin şöhrəti
Dağların çən gözəl!
Dünün babalar olub,
Bu gün heyranın mənəm,
Çin qızı, Çin gözəl!

Mart, 1994, Şənxay

KÜSM MƏNDƏN

*Bir məclids qızlarımıza "Çin gözəl"
şerini oxuyurdum. Nə sibə adlı gözəl bir
qız şeri axıra qədər dinləmədən küsüb
bayıra çıxdı ki, nə üçün belə gözəl bir
şeri Azərbaycan gözəlinə yox, Çin qızına
yazmısınız.*

Küsmə məndən gözəl mənə, gözəl Allah yaradır,
Mənim kimi qullar üçün gözəl ləli şah yaradır.
Məcnunları gecə-gündüz salır sonsuz səhralara,
Harda sevən Leyli varsa, orda bir dərğah yaradır!

Bircü gözül yaradıbsa, bütün Çinü qurban olum,
Hansı dindü olur-olsun, mün o dinü qurban olum,
Yaradanın eşq adlanan hikmütinü qurban olum,
Yeri-göyü sevmük üçün insanda tamah yaradır!

Bakı hara, Pekin hara, könlüm onu yada salır,
Günahkaram, günahlarım ruhuma qan-qada salır,
Qadir Allah sevnləri diri gözlü oda salır,
Yazıq bündü sev-sev gündü bir günah yaradır!

İSTANBUL QIZI

İstanbul qızının teli darandı,
Dedi: - Gözöldimi?
Dedim: - Gözöldi!
Büllurdan töküldü, nurdan yarandı,
Dedi: - Gözöldimi?
Dedim: - Gözöldi!

Qulağın sırğası, saçın cunası,
Barmağın üzüyü, ilin xınası,
Elin yaraşığı, gölün sonası,
Dedi: - Gözöldimi?
Dedim: - Gözöldi!

Üzün tıbbüssümü, yanağın xalı,
Qılbin hırarıti, dodağın balı,
Belin incəliyi, gərduşnin şalı,
Dedi: - Gözöldimi?
Dedim: - Gözöldi!

Sevgi yollarıyla çıxılan yoxuş,
Tanrı illəriylə vurulan naxış,
Vurulan, durulan, süzülən baxış
Dedi: - Gözöldimi?
Dedim: - Gözöldi!

Baxışı söndürdü odlanan şamı,
Görüşür hıyatın ləzzəti, tamı.
Nurlu İstanbulun aylı axşamı
Dedi: - Gözəldimi?

Dedim: - Gözəldi!

Ağlını, ruhumu əlimdən aldı,
Ney kimi göynətdi, saz kimi çaldı.
Axırda bir şirin xəyala daldı,
Dedi: - Gözəldimi?

Dedim: - Gözəldi!

Ömürdən saymadı boş keçən ömrü,
Bahara döndərdi qış keçən ömrü.
İnsanın insanla xoş keçən ömrü,
Dedi: - Gözəldimi?

Dedim: - Gözəldi!

Qələbəmin qanını sızan elədi,
Məni eşqə saldı, yazan elədi.
Şair Zəlimxanı ozan elədi,
Dedi: - Gözəldimi?

Dedim:-Gözəldi!!!

İstanbul, 1991

AY KƏRƏM

Səni od yandırdı, əslə dağladı,
Mənin suyun odunda yandım, ay Kərəm!
Allahım, vallahım çıxdı yadımdan,
Yeri də, göyü də dandım, ay Kərəm!

Alışan odlara dil olmaq nədi,
Dərdin havasında zil olmaq nədi,
Məni indi bildim ki, kül olmaq nədi,
Ah çəkib, adımı andım, ay Kərəm!

Zəlimxan neyləsin, qismətdə qəm var,
Gözdə qıgılıcım var, kirpikdə nəm var.
Niyə sazımızda "Yanq Kərəm"var,
Yanmaq nə deməkdi, qandım, ay Kərəm!

BU YAŞIL AĞACIN ALTİ BİZİMDİ

Kök üstə budağı neçdi, bildim,
Budaqda yarpağı neçdi, bildim,
Salxımı, saçığı neçdi, bildim,
Bu yaşıl ağacın altı bizimdi.

Saçığı tərənir tellərin kimi,
Yarpağı oynadır ləllərin kimi,
Düyməsi açılib tüllərin kimi
Bu yaşıl ağacın altı bizimdi.

Bu sevgi, bu layla, bu beşik bizim,
Çəkər növbəmizi bu keşik bizim.
Nəyimizə lazım ev-eşik bizim?
Bu yaşıl ağacın altı bizimdi.

Su içər sevginin kökü ömürdən,
Sevgi ilə üzən sinəki ömürdən,
Xoş bir xatirədi iki ömürdən,
Bu yaşıl ağacın altı bizimdi.

Könlümüz havalı, gözümüz də ac,
Gəncliyin havası başımızda tac.
Bir sənən, bir mənim, bir yaşıl ağac,
Bu yaşıl ağacın altı bizimdi.

Atış Allahındı, isti Allahın,
Ocaq Allahındı, tüstü Allahın,

Bu yaşıl ağacın üstü Allahın,
Bu yaşıl ağacın altı bizimdi.

Dən kimi səpələn, toxum kimi tən,
Zəlimxan, bu anın ləzzətini çək.
Hələ bizdən sonra çoxu deyəcək:
"Bu yaşıl ağacın altı bizimdi".

DEDİLƏR, MƏCLİSDƏ BƏDNƏ ZƏR OLAR

Bir dünya gözəl çıxdı meydana,
Bağrımın başında buz oynatdılar.
Əridim, töküldüm, əsdim, titrədim,
Elə bil sinəmdə köz oynatdılar.

Ani bir baxışla gəldik üz-üzə,
Kimdi bu ceyranı buraxan düz?
Biri mələk dedi, biri möcüzə,
Şairlər ortada söz oynatdılar.

Ürəyi od axdı, damara işıq,
Deydi bir-birinə xanəndə, aşiq.
Bu nə tamaşaydı, bu nə yaraşıq?
Gözlər baxa-baxa göz oynatdılar.

Can çiçək olanda nəfəs tər olar,
Dodaq bal olanda yanaq zər olar.
Dedilər, məclisdə bədnəzər olar,
Çevirib başına duz oynatdılar.

Bir sərgi yaradıb qızdan, qadından,
Allah danışdı eşqin adından.
Bu toy Zəlimxanın çıxmaz yadından,
Bu toyda bir gözəl qız oynatdılar.

GÖZÜ LDİ

Bir gözöldü min gözöllük cəmlənib,
Duruşu da, şadası da gözöldü.
Sularında üzüb gedən qıvvasam,
Dalğası da, adası da gözöldü.

Özü nurdan, sözü haqdan gəlibdi,
Şahımızdı, enib taxtdan gəlibdi.
Qulaqlara səsi çoxdan gəlibdi,
Bizə çatan şadası da gözöldü.

Göy üzündə durnaları saxladıb,
Yer üzündə qayaları laxladıb.
Zəlimxanın anasını ağladıb,
Məni gələnin qadası da gözöldü.

SƏNİ SEVMƏK ÜÇÜN GƏLDİM DÜNYAYA

Çöldə çiçək oldum, çəməndə naxış,
Şimşəkdə od oldum, buludda yağış.
Sirli bir göz gördüm, nurlu bir baxış,
Çevrildim çeşməyi, qarışdım çaya,
Səni sevmək üçün gəldim dünyaya.

Mən min il vətəndə gələn bilirdim,
Mən ildən sonra da ölən bilirdim.
Zamanı başqa cür hesablayardım,
Vaxtı başqa cür bölən bilirdim.
Düşüb sən doğulan həftəyi, aya,
Səni sevmək üçün geldim dünyaya.

Səni eşitdim, səsdən səs aldım,
Şaqqıq gülüşündən güc, həvəs aldım.
Sən nə fəsim oldun, mən nə fəs aldım,

Muhtuluq verdir Günüş, Aya,
Səni sevmək üçün gəldim dünyaya.

Neçə dinsizləri dinə gətirdim,
Qorudum sünbülü dənə gətirdim,
Könlümdə nə varsa, səni gətirdim.
Mənim yollarımı kəsə bilmədi
Nə sərhəddə, nə dəniz, nə daş, nə qaya,
Səni sevmək üçün gəldim dünyaya.

Məcnun da, Kərəm də, Fərhad da mənim,
Məcnuna, Fərhada qanad mənim,
Ölüm də, sevgi də, həyat da mənim
Şükür Yaradanın verdiyi paya,
Səni sevmək üçün gəldim dünyaya.

SEVİ RMİŞ

İnsan oğlu vurulanda dünyaya,
Yeri-göyü, dağı-daşı sevirmiş.
Zaman onu ağlatsa da, gülürmüş,
Gözərində axan yaşı sevirmiş.

Eşq adama göydən nazil olarmış,
Kimi xoşbəxt, kimi rəzil olarmış.
Biri yaqut, biri qızıl olarmış,
Qaş üzüyü, üzük qaşı sevirmiş.

Alışarsan, eşq içini ovanda,
Qapılardan səhralara qovanda.
Hünərin var, dəli olma sevəndə,
Leyli gedib ağıl çaşı sevirmiş.

Canlar gedib bir cananın yolunda,
İllər qurban bircə anın yolunda.
Ay Zəlimxan, hər sevdanın yolunda
Dərd ürəyi, ağı başı sevirmiş.

Dİ Lİ OLMAĞIMA BİR ADDIM QALIB

Bilmirəm heç nəyi, ləli, bilmirəm,
Mən kiməm, nə çiyəm, həli bilmirəm.
Getmişəm, özümə gəl bilmirəm,
Dəli olmağuma bir addım qalıb.

Ömrümün bu yaşda nağılına bax,
Nağılda, ay Allah, nağıl, ona bax!
Ağılsız eşqimin ağılına bax,
Dəli olmağuma bir addım qalıb.

Əl açar, sevginin əli utanmaz,
Xırmanı iş görür, vəli utanmaz.
Yiyəsi utanar, dəli utanmaz,
Dəli olmağuma bir addım qalıb.

Bilmirəm, heç neçə yaşındayam mən,
Eşqin iştahında, aşındayam mən.
Uçrumun, yarganın qaşındayam mən,
Dəli olmağuma bir addım qalıb.

İşarə yıxacaq, him aparacaq,
Əlimi saz yeyib, sim aparacaq.
Məni evimiz kim aparacaq?
Dəli olmağuma bir addım qalıb.

Məcnun dərs oxuyub - kitabı Leyli,
Məcnun sərxoş olub - şərabi Leyli,
Məcnun dərdə düşüb - əzabı Leyli,
Dəli olmağuma bir addım qalıb.

Gülməsin bu halda məni görənlər,
Tər çiçək nə dirsə, bilir dərdənler.
Ayılın, ay mənə ağıl verənler,
Dəli olmağuma bir addım qalıb.

Görüş sevincindi, həsrət ahındı,
Sevənlər sevgili bir d rgahındı.
Zəlimxan, m n kiməm, hökm Allahındı,
D li olmağuma bir addım qalıb.

BU AXŞAMI SƏN G  T RD N

 mr m z n s h rl ri, axşamları çox,
 i  k- i  k ulduzları, ağı şamları çox.
Axşamlara  ı ıq verən adamları çox,
Bu axşamı sən g  tirdin mənim  mr m .

Bara döndü, budaqları əydi bu axşam,
Mən səhərin l zz tin  d ydi bu axşam.
Bir g z   könül vermiş b ydi bu axşam,
Bu axşamı sən g  tirdin mənim  mr m .

An qonar, çiçəklərin   hdini ömür,
Bahar adlı f sl  çatar muştuluq, n m r.
Barmağında  z k oldum, belində k m r
Bu axşamı sən g  tirdin mənim  mr m .

Qara sa lar, qara tellər, qara h r kl r,
Bir d mir i k r sit k qəlbi k r kl r.
Q lb  hopar, qana keçər, cana yerik r
Bu axşamı sen g  tirdin mənim  mr m .

Suyu duru, havası saf, çeşməsi sərin,
S z    k r, söhbəti bal, sevgisi dərin.
K lg sin  sığınmı ıq g z llik rin,
Bu axşamı sən g  tirdin mənim  mr m .

At oxunu, qaşlarının yayı çox olsun,
Səni verən yarananın payı çox olsun,
Belə-belə axşamların sayı çox olsun,
Bu axşamı sən g  tirdin mənim  mr m .

BU QIZ NIYƏ HAVALANIB GÖRƏSƏN

Görünməmiş bir səni tmi yaradıb,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?
Cəhənnəmdə bir cənnəti yaradıb,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?

Oda düşmüş, odu almır eynin,
Odmu düşüb ürəyin, beynin?
Yer üzünü alıb gedir çiyinin,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?

Göynən gedir, yer də ymir ayağı,
Asimanda uçur mələksayağı.
Elə bil ki, budu ərşin dayağı,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?

Dodaq qaçır, göz gülür, üz oxuyur,
Seyrə çıxıb, bir susur, yüz oxuyur.
Zalım qızı gecə-gündüz oxuyur,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?

Gül koludu, budağını ymir m,
Dəymə deyir, toxunmuram, dəymir m.
Havalıdı, havasından doymuram,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?

Harda qurub dəyəsini bilmədim,
Sahibini, yiyəsini bilmədim.
Neylədimsə, niyəsini bilmədim,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?

Nə amana fikir verir, nə aha,
Mən qul oldum, o çevrilib bir şaha.
Bəlkə tən qohum olub Allaha,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?

Məni gördü gah gündə, gah kölgədə,
Ucbatından rüsvay oldum ölkədə.
Günahkarı Zəlimxandı bəlkə də,
Bu qız niyə havalanıb görəsən?

"SARİTEL" OXUVAN QARATEL GÖZÜ L

Sən Günəş nurusan, qar işığısan,
Yerdə yer, göydə göy yaraşığısan.
Sarıyla qaranın qarışığısan,
"Saritel" oxuyan qaratel gözü!!

Məni ovlamaqçün çıxmısan ova,
Yenə od vurursan çaxmağa, qova.
Bir yandan sən yandır, bir yandan hava,
"Saritel" oxuyan qaratel gözü!!

Qaşın nişan verdi, gözün himlədi,
Ovsuna məni düşdüm, yaram simlədi.
Məni saz bağladı, söz tilsimlədi,
"Saritel" oxuyan qaratel gözü!!

Bu qəmli havadı, bu şəhər havadı,
Mənim sümüyümə düşən havadı,
Bu mənim bağrımı deşən havadı
"Saritel" oxuyan qaratel gözü!!

Yada yar düşəndə dağa qar düşüb,
Meydan istəyinin yeri dar düşüb.
Ortaya nə yaman soyuqlar düşüb,
"Saritel" oxuyan qaratel gözü!!

Kövrəlin könlümü saldın bəndə sən,
Aşıqsan, şairə sən, ya xanəndə sən?
Bilmirəm Tanrısan, yoxsa bəndə sən,
"Saritel" oxuyan qaratel gözü!!

Xalların odunda yanan can olsun,
Al məndən heyfini, qana qan olsun,
Çal-oxu, qoy yanan Zəlimxan olsun,
"Saritel" oxuyan qaratel g z !!

BİRCƏ M  N  XATIRLA

Ömrü-g n  uzun olsa h sr tin,
G z yaşında bir çim ni xatırla.
Çiçəkləri şəh görməmiş saralan,
Solub ged n bir çəməni xatırla.

Dağlarıma gün yerinə ç n düşüb,
Xınalı daş k kliyind n gen düşüb.
Kimi g rs n saçlarına d n düşüb,
Birc  məni, bircə məni xatırla.

Sevən də çox, sevil n d , atan da,
Bu dünyada  z n də çox, batan da.
S ks k li quş yuxusu yatanda,
Birc  məni, bircə məni xatırla.

Mənim gözüm i ar d , himd di,
E qim, ruhum sən çaldığın simd di.
Des  r ki, fil d z m  kimd di,
Birc  məni, bircə məni xatırla.

Həm çörəyin, həm duzunam m n sənin,
Həm qismətin, həm ruzunam m n sənin.
Baharınam, Novruzunam m n sənin,
Yaşıllaşan bir s m ni xatırla,
Birc  məni, bircə məni xatırla.

Can  ş d n sükut g rs n ağlama,
Ağlar qalmış bulud g rs n ağlama.
Çiyin rd  tabut g rs n ağlama,
Birc  məni, bircə məni xatırla.

Ey Allahın göydən gələn pərisi,
Soyulsa da şairlərin dərisi,
Bil ki, mənim min illərin dirisi,
Bircə məni, bircə məni xatrla.

QAYIDAQ ƏVVƏLKİ XATİRƏLƏR

Bu gündən sabaha uzanmasın öl,
Hələ səhərlərə baş vurmayaq gəl.
Necə yaşamışq milyon il əvvəl,
Güllər şəhər batsın, çiçəklər zərər,
Qayıdaq əvvəlki xatirələr.

İlk sevgi çiçəyi harda açılıb,
Kiminçün göyərək çəmənin birinci?
Sevda yollarına can atan gözəl,
Nə sənin birincisən, nə mənin birinci.
Analar nə qədr oğullar doğub,
Məcnunlar doğulub, bəlkə min kərə,
Qayıdaq əvvəlki xatirələr.

Eşqin saralmayan çöhrəsi sənin ol,
Toxumu mənim olum, pöhrəsi sənin ol.
Aşiq bir həftəlik dastan başlasa,
Tahiri mənim olum, Zöhrəsi sənin ol.
Şehli çəmənlərdən gül dəri-dəri
Qayıdaq əvvəlki xatirələr.

Aldadan, aldanan, satdıran, satan;
Dünyanın işləri mənzədi hələ.
İnsanın insana münasibəti
Tikandı, qanqaldı, nizədi hələ.
Köhnə xatirələr dinsin, danışsın,
Təzə xatirələr tənzədi hələ,
Qayıdaq əvvəlki xatirələr.

Bugünkü sevgilə xatirə şmir,
Bu gün xatirəyi dönmək çətindi.
Soyuq ürəkli oldu ölür duyğular,
İsti ürəkliyə enməyə çətindi.
Ağrıdan, əzabdan, yasdən, qayğıdan
Danışmaq çətindi, dinmək çətindi.
Öz sevgi payını götürsün hər,
Qayıdaq vətəni xatirələr.
Qayıdaq vətəni xatirələr...

GƏLMİŞƏM, QOYNUNDA SİĞİNACAQ VER

Əzizim sən, sən
Çənə gəlir sən-sən.
Alım sığmaz başım
Sığıbdı sən sən.

Pəşmandı gülləri dərdirən, dərən,
Pəşmandı qurudan, pəşmandı sərin.
Ömür parça-parça, gün pərin-pərin,
Nursuz gözüm nurlu çıraq ver,
Gəlmişəm, qoynunda sığınacaq ver!

Qorlanıb varlığım, odlanıb içini,
Sənsiz mən haranı bəyənirəm, seçim?
Ürəkli doldurum, doyunca içim,
Qaynar baxışlardan sərin bulaq ver,
Gəlmişəm, qoynunda sığınacaq ver!

Qış meydan suladı, ağır gəldi yaz,
Kədərim dərindi, sevincim dayaz.
Kömüşün ilimi qızdırır bir az,
Üşüyən qəlbim od ver, ocaq ver,
Gəlmişəm, qoynunda sığınacaq ver!

Qalmaz bir nəsil, bir soyda dünya,
Gah yasda keçinir, gah toyda dünya.

Nəyimə lazımdı bu boyda dünya?
Başımı qoymağa künc ver, bucaq ver,
Gəlmişəm, qoynunda sığınacaq ver!
Sevgidir həyatda hər şeydən baha,
Sevənə üzünü tutar Allaha.
Heç nə istəmirəm dünyadan daha,
Ürək ver, könül ver, dil ver, dodaq ver,
Gəlmişəm, qoynunda sığınacaq ver!

GEDİRƏM BİR QƏLBİ SEVİNDİRƏM YƏ

Çəməndə çiçəyəm, sünböldə dənəm,
Sevgidə, sevinclə dağlara tənəm.
Dünyanın ən xoşbəxt adamı mənim,
Gedirəm bir qəlbə sevindirəmyəm.

İçimdə işıq var, ulduz var, Ay var,
Ruhumda çağlayan bir dənli çay var.
Könlümdə Allahın verdiyi pay var,
Gedirəm bir qəlbə sevindirəmyəm.

Nə həsrət, nə də ki qəm aparıram,
Nə də kipiymdə nəm aparıram.
Quşam, dimdiyimdə yem aparıram,
Gedirəm bir qəlbə sevindirəmyəm.

Ay sevinc aparan, ayaqyalın qaç,
Ümid gözləyən qapısını aç.
Dərdə dərman olub, ağrıya əlac,
Gedirəm bir qəlbə sevindirəmyəm.

Ucaldı başları, uca gedirəm,
Düşmə də zəhmətli, borca, gedirəm.
Elə bil Kəbəyə, Haca gedirəm,
Gedirəm bir qəlbə sevindirəmyəm.

Hər könül bir dünya, bir Kainatdı,
Gedirəm dünyanı sevindirməyi,
Gedirəm həyatı sevindirməyi.
Gedirəm sevgiyə könül bağlayan
Bütün Kainatı sevindirməyi!

ÜR YİM KÖKSÜMÜ YARIB ÇIXARDI

Ürüm köksümü yarib çıxardı,
Nə zaman gözlərim görsün qızları.
Mənim mahnılarım dayandırardı,
Hər səhər gedəndə dərən qızları.

Qaynar baxışlardan od yağa-yağa,
Endirdik arana, qalxardıq dağa.
Qoymazdı bizləri yaxınlaşmağa,
Çəkərdi inadı tərən qızları.

Zəlimxan, xatırla son o dəmləri,
ŞeyxSənanlaraverdiqəmləri
Dinindəndəndi Xan Koromlori,
Tərsə gözələri, tərən qızları.

SƏN GƏLMƏ MİŞDİN

Səni üçün çəkmişdi bulaq,
Yellər qanadını açmırdı o gün.
Donmuşdu dağ-dərə, donmuşdu torpaq,
Güllərin dodağı qaçmırdı o gün.
Sən gəlməmişdin.

Göydən çəkilməmişdi Günəşin zəri,
Yerdə axarını çay saxlamışdı.
Elə bil nə böyük dərdi-kədəri
Təbiət mənimçün pay saxlamışdı.
Sən gəlməmişdin.

Yox idi h yatda  şıqdan əsər,
 st md  qaralmış bulud var idi.
G z md n nur getdi, sözümdən k s r,
  im  lal olmuş sükut var idi.
Sən g lm mi şdin.

Ürəyim xaraba qalmış bir   h r,
 am kimi q lbimin yağı damırdı.
 z md n zəhrimar, dilimdən zəhər,
R ngimd n, ruhumdan ağı damırdı.
Sən g lm mi şdin.

Gəldim yer -g y  vurulmuş kimi.
G lmirs n, yerinə d rd gəlir, g z !
Sevənlər evindən u ur qu ş kimi,
Sevənlər evinə pərt gəlir, g z !
N  zarafat bilir, n  gerçək bilir,
Həsrət gəlişini s rt gəlir, g z !
Sən g lm mi şdin.

D YM  K OLMUR P  NC  R  N 

L zz t ilə baxana bax, ocağıma, istim ,
 st md ki yorğan deyil, k z  rtm   m  st m .
Ah   km   m, el yığılıb dumanıma, t st m ,
Bu yanğıda ke    rin yetmiş yeddi fəndi var.

He  bilmirəm bu dinsizi hansı din  tapını,
   riyl  çəkib  zd  ürəyimin sapını.
D ym k olmur pəncərəni, a maq olmur qapını,
Qıfılı var, tilsimi var, m h r  var, bəndi var.

Allah kəsib sevənlərin i ini,  lacını,
Tuta bilmir tədbirini, ala bilmir bacını.
Acı-acı dan şandan almaq olmur acını,
 irin- irin dill n nin dil altında q ndi var.

Ağrı başda at oynadıb, alovlara can düşüb,
Can deyən nin ömrü boyu ürəyin qan düşüb.
Məcnun çəkən bəlalara gəlir Zəlimxan düşüb,
Nə qalası şərəri var, nə köçəsi kəndi var.

BU QIZ GƏLİN OLMAĞA HAZIRLAŞIR DEYƏN

Elçi şirin çayını vaxtında içib gedib,
Bəy gəlir gözünün gözünü seçib gedib.
Fikri özündən qabaq atlanıb, köçüb gedib,
Bu qız gələn olmağa hazırlaşır deyən.

Allahın sağ gözüylə baxdığı bir baxış var,
İlahinin vurduğu min cür ilmə-naxış var,
Evdə toy tədarükü, ehtiyat, yır-yığış var
Bu qız gələn olmağa hazırlaşır deyən.

Yer-göy sığışmır arzuların qanadı,
Ömrü əlvan bir xalı, sevgisi bir xanadı.
Hər gözəl bir gələndi, hər gələn bir anadı,
Bu qız gələn olmağa hazırlaşır deyən.

Ruhunda bir layla var, dilində bir oxşama,
Oxuyur öz içində hey səhərdən axşama.
Necə yanır, əriyir, bax, səhərdən axşama,
Bu qız gələn olmağa hazırlaşır deyən.

Fikrində, xəyalından gündə yüz dilək keçir,
Könlünə beşik düşür, meylinə bələk keçir.
Bakirlik həddini yenə bir mələk keçir,
Bu qız gələn olmağa hazırlaşır deyən.

Sığallı bir sonadı, sonahığı mübarək,
Xınayxdı gecəsi xınalığı mübarək,
Gələliyi mübarək, analığı mübarək,
Bu qız gələn olmağa hazırlaşır deyən.

**SÖHBƏT BAXIŞLARIN,
SÖZƏLLƏRİNDİ**

... Yarı xalvətdə gördüm,
Danışmadım doyunca.

Bayatıdan

Ruhunu titrədən, qəlbi alan,
Bir son, bir istəkin, bir xalvət otaq.
Kimi inandırar bu boyda yalan,
Yarı xalvətdə gör, danışma ancaq?

Mənası sehrli, mətləbi dərin,
Görən, kim oxuyub bu bayatını.
Güvənib gücünə şux sətirin
Nəğməyə döndərüb öz həyatını.

Oğlan yazıldısa qızın baxtına,
Söhbət baxışların, söz əllərində.
Çıxar məhbəbbətin şəhliq ləxtinə,
Sevgi də, gənclik də gözəllərində.

Tükənmir söhbəti min illər boyu,
Görəsən, sevinlər nədən danışır.
Taxılır nişanı, çalınır toyu,
Can yanır, dil susur, bədən danışır.

Duyğular ürəkdə aşır-daşanda,
Dilə nə ehtiyac, göz danışarmış.
Dilin vəzifəsi başqalaşanda,
Baxışlar əl şirin söz danışarmış!

BİZ NİYƏ SEVMƏYƏK BİR-BİRİMİZİ

Yer göyü, dağ dağı, daş daşı sevdi,
Tanrı naxış vurdu, nə qqaşı sevdi.
Göz gözə boylandı, qaş qaşı sevdi,
Biz niyə sevməyək bir-birimizi?

Çəmənli torpağa xalı çəkirsən,
Xalıda yaşılı, alı çəkirsən,
Arı çiçəklərdən balı çəkirsən,
Biz niyə sevməyək bir-birimizi?

Ulduzlar sayrışıb göz vurur Aya,
Çəşməli çağlayıb tökülür çaya.
Sevənli gəlişən hər gün dünyaya,
Biz niyə sevməyək bir-birimizi?

Gül şəhdən güc alır, mamır qayadan,
Köz oddan qızarır, çiçək həyadan,
Süzülüb gəlişən kökdən, mayadan,
Biz niyə sevməyək bir-birimizi?

Ömür göz qırpımı, fürsət azdısa,
Könül son nəfəsdən sınan sazdısa,
Uçub elimizdən gedən yazdısa,
Biz niyə sevməyək bir-birimizi?

Ömrün həmişə sevinci, həmişə ahı varsa,
Pərvanə yanğısı, şam ahı varsa,
Adəmin cənnətdə tamahı varsa,
Biz niyə sevməyək bir-birimizi?

Yağış gözəlletin öpür üzünü,
Damla pıçıltyla deyir sözünü.
Şəlalə qayadan atır özünü,
Tufan dağı sevir, dalğa dənizi
Biz niyə sevməyək bir-birimizi?

ALLAH SƏNİ PƏNAHINDA SAXLASIN

Ömrüm boyu duaçınam, ay gözəl,
Allah səni pənahında saxlasın.
Oruc tutub, namazını qılmışam,
Allah səni pənahında saxlasın.

Hər qaşında Quranın bir ayəsi,
Sevilmədi insanlığın qayəsi.
Üzərindən çəkilmişin sayəsi,
Allah səni pənahında saxlasın.

Mən nə şaham, nə şahlıqda vəzirəm,
Eşqin ilə dərviş olub gəzirəm.
Səndən ötrü məscidlərdə nəzirəm,
Allah səni pənahında saxlasın.

Nə Tanrıyam, nə Allaham, nə dinəm
İcazə sizə danışam, nə dinəm.
Vaqif demiş: sən ey Məkkəm, Mədinəm,
Allah səni pənahında saxlasın.

Tur dağında, Musanın Tur eşqini,
Məhəmmədin alnında nur eşqini,
Quran, İncil, Tövrat, Zəbur eşqini,
Allah səni pənahında saxlasın.

Sevgi sözü qiddi, inamdı,
Sevən kəsə peyğəmbər idi, imamdı.
Bəlkə bu gün mənim ömrüm tamamdı,
Allah səni pənahında saxlasın.

Belə gülü hər gülüstan bitirməz,
Hər torpaq da bu neməti yetirməz.
Zəlimxansız dünya bir şey itirməz,
Allah səni pənahında saxlasın.

XƏ TRİN DƏ YMƏ

Meh var, qoy sıgallasın,
Yelin xətrin dəymə.
Saçdı, qoy dalğalansın,
Telin xətrin dəymə.

Barmaqlarım inciyər,
Əlin xətrin dəymə.
Daş-qaşdı, qoy düzölsün,
Ləlin xətrin dəymə.

Sözüm bir nəmər olsun,
Dilin xətrin dəymə.
Qollarım kəmərsin olsun,
Belin xətrin dəymə.

Qoy çağlasın Zəlimxan,
Selin xətrin dəymə.
Şairi küsdürərsən
Elin xətrin dəymə.

ŞAİRİN SÖZÜNƏ YALANDIR DEMƏ

Gül sənin nəyin gərkdir, gülüm?
Öpən dodağı yox, oxşayan əli,
Gəl, gül də, çiçək də özümüz olaq,
Sən bir az ağıllı, mən bir az dəli.

Gül sənin nəyin gərkdir, gülüm?
Sənin gülün mənəm, çiçəyin mənəm.
Güllü nağıllara getməsin ağlın,
Sənin həqiqətin, gerçəyin mənəm.

Gül sənin nəyin gərkdir, gülüm?
Hüsnün, gözəlliyin dünyada təkdi.

Ə gər sən varsansa, bu yer üzündə,
Dünya başdan-başa güldü, çiçəkdi.

Gül sənənin yinə gərkdir, gülüm?
Qoxla nəfəsimi çiçəyi döndər.
Şairin sözünü yalandır demə,
Bütün yalanları gerçəyi döndər.

KƏRƏM YALAN OLDU, MƏN GERÇƏK OLDUM

Gəl, gözüm işığı, gəl, gözüm nuru,
Dilim qabar oldu "göz" deyil-deyil.
Ruhum harayladı, könlüm çağırdı,
Öldürdün, darıxma, "döz" deyil-deyil.

Yorulдум, dizimi heydən elədim,
Vaxtımı hey axşam, hey dan elədim.
Ayağm altında meydan elədim,
Sənəmin üstündə "gəz" deyil-deyil.

Nədi sirr saxlamaq, sirr, mən bilirdim,
Gizli sevgiləri pir mən bilirdim,
Bir Allah bilirdi, bir mən bilirdim,
Dillərdə saz oldum, "söz" deyil-deyil.

Yerinə yetməyi bir dilək oldum,
Yol üstə saralan son çiçək oldum.
Kərim yalan oldu, mən gerçək oldum,
Qaynar baxışlara "köz" deyil-deyil.

MƏN SƏNİN QƏLBİNİ NECƏ YOL TAPIM

Gəl, mənim ömrümün şirin dünyası,
Məhbəbbət adlanan pirin dünyası,
Fərhad fəsanı si, Şirin dünyası,
Qələmi uçurum, qayamı çapım,
Mən sənənin qəlbini necə yol tapım?

Ömrüm sənə sarı düşən güzərdi,
Vəvli beşikdi, sonu məzərdi,
Ay Allah, bu azar nə xoş azardı,
Ürək ağrılarım, könül əzabım,
Mən sənənin qəlbini necə yol tapım?

Ürəkdon-ürək dil körpüsü var,
Görüşdün-görüş gül körpüsü var,
Gizli sevdaların qıl körpüsü var,
Çatarmı keçməyi dözüümüm, tabım,
Mən sənənin qəlbini necə yol tapım?

Keşikçi ayıqdı, gözətçi mətin,
İzləməyə qorxulu, boylanmaq çətin,
Hasarı hündürdü bu imarətin,
Tilsimli pəncərəm, qıfıllı qapım,
Mən sənənin qəlbini necə yol tapım?

Gecələr şam kimi ritdin məni,
Gündüzlər yol üstü qurutdun məni,
Gözlərdə-gözlərdə çürütdün məni,
Örtülü dəftərim, bağlı kitabım,
Mən sənənin qəlbini necə yol tapım?

Tufanımı qaldırdım, mehəmi dönüm?
Yağışımı yağdırdım, şəhəmi dönüm?
Qulamı çevrilim, şahamı dönüm?
Çəmənim, çiçəyim, gülüm, güləbim,
Mən sənənin qəlbini necə yol tapım?

Tanrı sovqatımsan, din işığımsan,
Səhər şəfə qımsın, dan işığımsan,
Ən şirin ləhcəmsin, danışığımsan,
Bütün suallara sənsin cavabım,
Mən sənənin qəlbinə necə yol tapım?
Mənim ilk sevincim, son iztirabım,
Mən sənənin qəlbinə necə yol tapım?

MƏNİM BU KÖLGƏ DƏ BİR XATİRƏ M VAR

Saxlaya bilirdim vaxtı, saati,
Yaşaya bilirdim ömrü, həyatı.
Şirin bir oxşama, kövrək bayatı,
Bütün ömrüm boyu unutmadığım
Vaxtın illərim keçdiyi çəm var,
Mənim bu kölgədə bir xatirəm var.

Başımın üstündə barlı bir budaq,
Budağın altında odlı bir dodaq,
İllərdi ağlayır orda bir bulaq,
Yarpaqlar üstündə hələ də nəm var,
Mənim bu kölgədə bir xatirəm var.

Üz közə dönmüşdü, yanaqlar zərər,
Arxada uçurum, qarşıda dərd.
Hər insan ömrünün xatirələr
Yetdiyi məqam var, çatdığı dəm var,
Mənim bu kölgədə bir xatirəm var.

Bürünüb, qər q olub yaşıl tüllər,
Nəğmətik axardı saf könüllər.
Heyif, tez qarışdı solan güllər,
İndi uzaqlarda bir bəxti kəm var,
Mənim bu kölgədə bir xatirəm var.

Tutur bildiyini Yaradan, Xalıq,
El bil dıryadan ayrılır balıq.
Yaş kıldır gıtır, zaman qocalıq,
Gözümdü hısrı var, könlümdü nım var,
Ağac kölgündü bir xatırım var!
Mnim bu kölgüdü bir xatırım var.

SEVGİ YAĞIŞLARINA TUTACAĞAM DÜNYANI

Tıpkıl r tapdağında zildi, zdi dünya,
Xilas, xilaskarı axtardı, gı zdi dünya.
davıtdın yoruldu, nıfrıtdın bezdi dünya,
Sevgi yağışlarına tutacağam dünyanı.

Neç ki kin-küdur t bir-birinı cala qdı,
İnsan hey çarmıxdadı, hı mış daşqala qdı.
Anamızı ağıladan böhtandı, badala qdı,
Sevgi yağışlarına tutacağam dünyanı.

Sevib cavanlıq etm k, sevib qocalmaq g r k,
Saf duyğular içind x yala dalmaq g r k.
Sevgini x yan tın lınd n almaq g r k,
Sevgi yağışlarına tutacağam dünyanı.

R qib savaşılarında qırğın görüb, qan görüb,
Gül canlar, gül sevgil r n q d r tikan görüb.
M n bütün insanları şirin, mehriban görüb,
Sevgi yağışlarına tutacağam dünyanı.

N yin vurulmuşam m n, dünyanın n yinı,
Nuruna, işığına, göz lın, b yinı.
Sığınıb Yaradan, Allahın köm yinı,
Sevgi yağışlarına tutacağam dünyanı.

Sarı-sarı s hralar yaşıl tül bitir c k,
Qara-qara qayalar qızılgül bitir c k.

Hər sevilmən, hər sevən bir könül bitirəcək,
Sevgi yağışlarına tutacağam dünyanı.

Can səpdim, can ıritdim, yenə can bitirəcək,
Sağlam toxumlar düşüb din-iman bitirəcək.
Eşqi, məhbəbbətiylə Zəlimxan bitirəcək,
Sevgi yağışlarına tutacağam dünyanı.

İLƏHİ, MİN ŞÜKÜR YARATDIĞINA

Bir gündə min dəfə şükür deyirəm,
İlahi, min şükür yaratdığına!
Göylərin payıdı enib torpağa,
İlahi, min şükür yaratdığına!

Pətləyi çəməndən, balı çiçəkdən,
Sevgisi beşikdən, eşqi bələkdən,
Payı gözəllikdən, nuru mələkdən,
İlahi, min şükür yaratdığına!

Baxışı ulduzdan, işığı Aydan,
Axarı çeşmədən, ləngəri çaydan.
Günəşi bahardan, alovu yaydan,
İlahi, min şükür yaratdığına!

Arayan narahat, aranan gözəl,
Darayan bəxtəvər, daranan gözəl.
Yaradan müqəddəs, yaranan gözəl,
İlahi, min şükür yaratdığına!

Gözüm gözəlliyin həsrəti, acı,
Gözəllər başımın cığası, tacı.
Sən Allah, o bəndə, məni tamaşaçı,
İlahi, min şükür yaratdığına!

GÖZLƏRİMİ ÖZÜN QAPA

Dedim: - Gəl, bir seyrə çıxmaq.

Yox, gələ bilmərdim, - dedi.

Dedim: - Nəzi bir yana qoy.

Yox, gələ bilmərdim, - dedi.

- Qapım açıq, baxtım açıq,

Sevmir mənim baxtım acıq,

İşıq kimi baxtıma çıx!

- Yox, gələ bilmərdim, - dedi.

- Dağları en, dərviş gəl,

Ovçun mənim, bərviş gəl,

Yaşıl bir mənzərəyə gəl.

- Yox, gələ bilmərdim, - dedi.

- Budaqlardan dərim gülü,

Qədəmin sərim tülü,

Gəl, sevindir bir könülü.

- Yox, gələ bilmərdim, - dedi.

- Cəl yatmır ipə-sapa,

Kim itir, kimlər tapa,

Gözlörimi özün qapa.

- Yox, gələ bilmərdim, - dedi.

- Dözümüm, səbrim üstə gəl,

Zəhmət, cəbrim üstə gəl,

Ölürəm, qəbrim üstə gəl,

- Yox, gələ bilmərdim, - dedi.

SEVGİ ADLI ŞAHA QURBAN

Mən insanam - Allah mənim,
Adəm mənim, Nuh mənimdi.
İşıq məndə, səhər məndə,
Könül mənim, ruh mənimdi.

Yaradan bir, tanrı birdi,
Birin işi bağlı sirdi.
Hamının sonu qəbirdi,
Bir qəbir dəniz...mənimdi.

Güc, təpər dizdən ötrüdü,
Gözəllik gözdən ötrüdü.
Hər nə var bizdən ötrüdü,
Gah sənindi, gah mənimdi.

Məlik mənəm, fəlik mənəm,
Qanad mənəm, ləlik mənəm.
Çöldə bitən çiçək mənəm,
Üstündəki şəhər mənimdi.

Açılan sabaha qurban,
Tükənməz iştaha qurban.
Sevgi adlı şaha qurban,
Mən şahınam, şah mənimdi.

GƏLMİŞ MƏNİN SƏNİN ZİYARƏTİN

Udduğum havaynan, içdiyim suynan,
Dəli bir ümidnən, şirin arzuynan
Gəlmişəm mən sənin ziyarətində.

Qoşa qanad kimi qollarımı aç,
Dərdim dərdəman ol, ağrıma ilac,
Gəlmişəm mən sənin ziyarətində.

Bütün məbədlərdən səni baş bilib,
Kəbənin köksündə qara daş bilib,
Gəlmişəm mənin sənin ziyarətin.

Sevgində könlümü, gəl, qarət eyl,
Bir möcüzə göstər, bir qeyrət eyl.
İlahi sovgatı təbəssümün
Məni də bir parça ziyarət eyl,
Gəlmişəm mənin sənin ziyarətin.

**MƏNİ XOŞGƏLDİN DE,
ƏLVIDA DEMƏ**

Elə ki taleyin üzünə güldü,
Daha dad qılmasın göz ayrılıqdan.
Görüşlər dalınca görüşlər gəlir,
Düşmənz ortalığa söz ayrılıqdan.

"Sevirəm" – deyən sevgisi haqsa,
Qəm yemə bu yolda göz yaşın axsa.
Sonu bir bayrama qovuşacaqsan,
Nə usan, nə də ki, bez ayrılıqdan.

Üz vermə həsrətə, nə danış, nə din,
Boylanmaq zülümdü, gözləməyə çətin.
Əlim tətəyində qalıb həsrətə,
Sən allah, əlimi üz ayrılıqdan.

Şirin bir qismət ol qismətdən kəmə,
Qənim ol yolunda çəkdiyim qəmə.
Məni xoşgəldin de, əlvida demə,
Bir görüş yaxşıdır yüz ayrılıqdan.

**SEVMƏ MƏNİ,
SƏN ALLAHİ SEVƏRSƏN**

Ulduzu sev, işıq olsun beynin,
Buludu sev, paltar olsun yünün.
Torpağı sev, alsın səni qoynuna,
Sevmə məni, sən Allahı seversən.

Qalxan olmaz, qılınc olar bu sevgi,
Qazanc olmaz, qaxınc olar bu sevgi.
Qılınc qədr qorxunc olar bu sevgi,
Sevmə məni, sən Allahı seversən.

Dağa haray, daşa səda salarsan,
Qanım gedər, bir qan-qada salarsan.
Sən bir odsan, məni oda salarsan,
Sevmə məni, sən Allahı seversən.

Ağrı sənmə, aman sənmə, ah sənmə,
Canımda od, yanığında şəh sənmə.
Qərrib üçün nəfər çəkdi Şahsənmə,
Sevmə məni, sən Allahı seversən.

Yuxular var, yuxularda buta var,
Kərmələri tilsim quran ata var.
Mən bilirəm, bu sevgidə xata var,
Sevmə məni, sən Allahı seversən.

İşığım yox, otağınca, evincə,
Dönəmməyim gözlədiyin sevincə.
Allahı sev, gəlib məni sevincə,
Sevmə məni, sən Allahı seversən.

BİR GÖZÜ L ÖLDÜRDÜ Mİ Nİ

Qıl fil ölmək istəmədim,
Bir gözül öldürdü mənə.
Sıl fil ölmək istəmədim,
Bir gözül öldürdü mənə.

İncə ruhnan, şirin səsnən,
Göz baxışnan, od nə fəsnən.
Alov dilli bir həvəsnən,
Bir gözül öldürdü mənə.

Döndü gülün butasına,
Saldı gözün xatasına.
Xəbərlərin atasına,
Bir gözül öldürdü mənə.

O xəznədar, mən bir sayıl,
Baxdım, oldum hayıl-mayıl.
Nə Allahdı, nə əzrayıl,
Bir gözül öldürdü mənə.

Qəlbi kaman, dili neymiş,
Aman Tanrım, bu qız nəymiş?
Gözül ölmək gözül şeymiş,
Bir gözül öldürdü mənə.

ÇƏKƏR

Görüş var, bir ömrü versən də azdır,
Görüş var, getməyi adam can çəkər.
Görüş var, şadlığı sığmır illər,
Görüş var, fərhi bircə an çəkər.

Yaşasanın şirin arzuyla, kamla,
Sevincin sel olar, dərinsə damla.
Ürəkdən verilən xoş bir salamla
Əli Əli isidər, qam qan çəkər.

Ayrılıq h yatda hər şeydən çətin,
Min bir əzabı var bir məhəbbətin,
G lm s n yandırar məni h sr tin,
G l rs n, nazını Zəlimxan   k r.

NİFR  T   EV RM  M  H  BB  T M 

Ucadı zirv miz, qoy uca qalsın,
Endirm  yer r , göy uca qalsın.
Q ddi b k lm sin g ncliyimizin,
G z nurlu, can odlu, boy uca qalsın,
Nifr t  çevirmə m h bb timi!

Sevil n dünyanı yeddi qat sevir,
H yatı sev ni bu h yat sevir.
Da  atma g z n  duru suların,
Sevgi bir balaca ehtiyat sevir,
Nifr t  çevirmə m h bb timi!

Sevdim Allah verən boyu, buxunu,
  kdim ciy rim  ətri, qoxunu.
Bir acı təəssüf, bir köntöy baxış,
T rsin  fırladır yerin oxunu,
Nifr t  çevirmə m h bb timi!

Duyğular susanda can şikəst olar,
Ruh yorğun d   nd  ürək s st olar.
Cənnət cəhənnəmə çevrilən g n ,
Göy ba -ayaq d   r, yer alt-üst olar,
Nifr t   evinn  m h bb timi!

Su kimi durulub sevmi  m səni,
Oxlanıb, vurulub sevmi  m səni.
G yd n almamı am hədiyyə kimi,
Yollarda yorulub sevmi  m səni,
Nifr t  çevirmə m h bb timi!

BÖYÜK SEVGİLİ R

Sevənilər birlişəndə bir ürək, bir can olur,
Nur yağır gecə-gündüz rəngində, şöhrətində.
İstər dərriyaya tulla, istər qayalardan at,
Öldürsən də ölümünz Tahir öz Zöhrətində.

İlm-ilmə toxunub, yaşıl ağa sarılar,
Gül çəməni, şəh düz, qaya dağa sarılar.
Yun yırilib ip olar, sap yumağa sarılar,
Düycülər dolub çıxar zamanın cəhrətində.

Ölməz böyük sevgilər, ölüm, təhlükə bilməz,
Gözündə su bulanmaz, aynası ləkə bilməz.
Min illər gəlib keçər, heç vaxt ol çək bilməz
Fərhad öz qayasından, Məcnun öz səhrasından.

30 noyabr 2004

KÖNLÜM

Öz ağrımı özün çək,
Dəmi hər yerdə, könlüm!
Açma dərdin üzünü,
Yırtılar pərdə, könlüm!

Hey içini yeyirdin,
"Dözəmmirəm" deyirdin.
Xeyir danış, xeyir din,
Xeyirdə-şərdə, könlüm!

Bil anın qiymətini,
Bil canın qiymətini,
Dünyanın qiymətini,
Axtarma zərdə, könlüm!

Bişir c k aşını,
Tovlayacaq başını.
At bu n r d n daşını,
K r m yox z r d , könlüm!

Arzuların canı var,
Canın qaynar qanı var.
Min d r d n d r m nı var.
Bir damla t r d , könlüm!

Özün ç k davanı,
Özün qur divanı.
Özün çal öz havanı,
Bu sim, bu p r d , könlüm!

Ağla gözün dolunca,
Saralınca, solunca.
Nam r d xan olunca,
Qul ol bir m r d , könlüm!

5 fevral 2005

M N GETDİM, M Nİ GÖZL M

Daha bu yer çiç kl m z,
Çiç kl ri l ç kl m z.
Kifir olar, kafir olar,
Göz l ri göyç kl m z,
M n getdim, m ni göz l m .

Ruha sirdaş olammadın,
Haqqa qardaş olammadın.
M n hönkürüb ağlayanda,
Gözüm d yaş olammadın,
M n getdim, m ni göz l m .

Daşdığım z ab haqqı,
Oxuduğum kitab haqqı.

Mən verdim suallara,
Vermədiyin cavab haqqı
Mən getdim, mənəni gözləmə.

Ruh uçar, bədən qayıtmaz,
Çıxar cərgədən, qayıtmaz.
Aylar, illər təzələnər,
Qayıtmaz, gedən qayıtmaz.
Mən getdim, mənəni gözləmə.

Lal olmuş bir bulud gözlə,
Daş olmuş bir sükut gözlə.
Mismarlanmış, möhürlənmiş,
Taxta gözlə, tabut gözlə,
Mən getdim, mənəni gözləmə.

Səs olub ney çəkilləm,
Ah olub göy çəkilləm.
Yaradanın özü bilir,
Göylər niyə çəkilləm,
Mən getdim, mənəni gözləmə.

Damar vurur, qan çağırır,
Günəş doğur, dan çağırır.
Sən gecikdin, çağırmadın,
Mənəni çağıran çağırır,
Mən getdim, mənəni gözləmə.

27 fevral 2005

GƏL, SƏN ŞEİR OXUYUM

Gəl, sən şeir oxuyum,
Çəşməyi gəl, çaya gəl.
Doğul, yenidən doğul,
Təzədən dünyaya gəl.

Gəl, sən şeir oxuyum,
Ruhu cana qaytarım.

Gəl, səni doğulduğun,
O ilk ana qaytarım.

Gəl, səni şeir oxuyum,
Dağ şəhindənin saf olsun.
Durulsun baxışların,
Sulardan şüffaf olsun.

Gəl, səni şeir oxuyum,
Ömrüm bir az uzansın.
Boş şeydi cib qazancı,
Qazanır, ruh qazansın.

Haqqın nurundan qopub,
Can içində canındı.
Mənim deyil o şeir,
Məni yaradanındı.

3 mart 2005-cü il

SEVİ NLİ RHİ MİŞİ MÖHTİ Rİ M OLUR

Sevinc gözləməsin sevin dünyadan,
Qisməti çox zaman kədər-qəm olur.
Can şamda titrəyən şöüyə dönür,
Göz dolur-boşalır, kirpik nəm olur.

Meyli qıza düşür, qadına düşür,
Hər bir gözün oduna düşür.
Kim cəfa çəkirsə, ad ona düşür,
Gah Qərib, gah Məcnun, gah Kərim olur.

Nazıyla oynamaq adət, peşəm,
Sevgidir varlığım, sevgidir nəşəm.
Sevənliyə həmişə məğrur, möhtəşəm,
Sevənliyə həmişə möhtərim olur.

2 fevral 2005

ALLAHDAN QORXMASAYDIM

Günəşin doğan çağı
qarşıma məlik çıxıb,
Nə mübarək səhərdi,
nə gözəl sabahdı bu.
Hardan bildi bu yerdən
şair gəlib keçəcək,
Bəlik, xəbərlər verən var?
sırrımdən agahdı bu.
O yetən kamilliyi
heç bir gözəl yetişməz.
Bahadı, dəyərinə qiymətdi
lül yetişməz.
Dindirsən dilə gəlməz,
uzatsan lül yetişməz,
Yüksəkdədir məqamı,
uca bir dərgahdı bu.
Xoşbəxtlik kimə bütöv,
kimə kəlmə-kəlsir düşür,
Bu ilahi gözəllik
bəxtə mindi bir düşür.
Qızların baxışından
oğlanlar əsir düşür,
Burda əsir olmamaq -
ən böyük günahdı bu.
Nələri gördü gözümüz,
bu dünyada, eh, nələri,
Gözəlləri sərgisində
çox dəyişib səhnələr,
Qızlar qarıya dönüb,
dəbdən düşüb köhnələr
Təzə çıxıb taxtına,
Təzə padşahdı bu.

Zirvə Tanrı yanında,
kim çatmaya, kim çata,
Odur hərəkət verən
bu boyda Kainata.
Şair gözündə od var,
gözəl dilində xətə,
Allahdan qorxmasaydım,
deyərdim, Allahdı bu.

27 yanvar 2005

MƏN DÜNYA BAĞIŞLA

Məcnun olmaq istərdim,
Mənə səhra bağışla.
Balıq olmaq istərdim,
Mənə dənizə bağışla.
Baş qoyum dizin üstə,
Mənə layla bağışla.
Sevmək zamanı gəlmişdi,
Qaynar çeşmə, göy çimən,
Güllü yayla bağışla.
Sərgimə, ey gözəl,
Dünyanı istəyirdim,
Mənə dünya bağışla.

27 sentyabr 2004

GÖYLƏR VARAN MƏNƏM

Dağ desən, gül açaram,
Bağ desən, aran mənim.
Gözəllər Fərhadıyam,
Qayalar yaran mənim.

Eşqi başa tac bilib,
Hər dərdə ilac bilib,
Sevgini merac bilib
Göylər varan mənəm.

Yarıb şaxtanı, qarı,
Yıxıb bəndi, hasarı,
Səni Tanrıya sarı,
Alıb aparan mənəm.

29 sentyabr 2004

ÇİM N OLSAN, ÇİÇİYİNİ DƏRİRDİM

Üz-gözündən Tanrı nuru tökülür,
Durulanıb, bulaqdanmı gəlmişən?
Duyğuların qanadına çevrilib,
Nəğmə olub, dodaqdanmı gəlmişən?

Bir ovçuyam, qismətini ov gəlir,
Od yanına çaxmaq gəlir, qov gəlir.
Tufanlara, şimşəklər lov gəlir,
Sevgi adlı sınaqdanmı gəlmişən?

Çimən olsan, çiçiyini dərirdim,
Çiçək olsan, yaylıq üstə sərirdim,
Bəndə olsan, səni çoxdan görirdim,
Məlik olub, uzaqdanmı gəlmişən?

20 iyul 2004

**Gözüm az dıyir
qarapapaqlar**

V T N

Vtnd qurbı ti heç düşünm dim,
Qurbı düşdüyüm an "Vtn!" - dedi.
Qlbim an kimi elı sızladı,
Bağrımın başında şan "Vtn!", - dedi.

Allahı, vallahı söz olan dilim,
Yurdun hır sözün göz olan dilim,
Ağrımın içind köz olan dilim,
Axşam harayladı, dan "Vtn!", - dedi.

Ndir bu sözdekı ilahi qüdrıt?
Dizlrı taqıtdı, qollara qüvvıt.
Elı ki birlı şdı hısrıtdı qüdrıt,
Ürk parçalandı, can "Vtn!", - dedi.

8 oktyabr 2004

**GÖZÜM AZ D YİR
QARAPAPAQLAR**

Hır d fı şhırdn kınd dönnd
Üzür ürıyimi bir nigaranlıq.
Baxıram, özüm yazığım glir,
Duyuram, qlbim çökür qaranlıq.
Yorğun xıyalıma gör nlr düşür,
Dünndı qayıdıb fikrim bir anlıq.
Ağır yerışındn yer lngırlınn,

Hanı o qamı ti, duruşu şaxlar,
Göyü mi çəkilib bin-bürək ti,
Gözüm az dıyır qarapapaqlar!

Mən papaq deyində - ata yurduna
Sonsuz sədaqət salıram yada.
Ana-bacılara ər vəfasını,
Namusu, qeyrət salıram yada.
Necə sevinirdik kişi göründü,
Papağa hörmət salıram yada.
Baxardıq dağların zirvəsi kimi
Hər kimin saçında görünəndə qar.
Oynamır qamçısı, kişni mir atı,
Gözüm az dıyır qarapapaqlar!

Nağıl yaraşıklı, dastan şırğalı,
Bayatı ətirli söhbət istərdim.
Kişi tərərində, ər nəfərində
Qəlbim, ruhuma qüvvət istərdim.
Müqəddəs sayılan el adətini
Əzəli, əbədi hörmət istərdim.
Böyüksüz ocağın, böyüksüz evin
Təmli dağlar, özülü laxlar.
Varlana-varlana yoxsullaşırıq,
Gözüm az dıyır qarapapaqlar.

Cavanlar dağılıb, qocalar köçüb,
Yoxsul görməmişdim bu kəndi belə.
Toylar, toyxanalar uşaq yığnağı,
Kişilər nə yaman tükəndi belə.
Qəlbimdə dərdlər həsrət ki var,
Mənim də qəddimi bükəndi belə.
Aylar da, illər də düzülər səfə,
Gün gələr qocalıq məni də haqlar.
Bizi nə gözəl yir, onu bilmirəm,
Gözüm az dıyır qarapapaqlar!

Gör-götür dünyası göstrib biz,
Elin başbilni başda tac olub.
Sağlam toxum kimi düşüb torpağa,
Hır sözü bar verin bir ağac olub.
Sil ağsaqqala, ağsaqqallığa
Nilsildn-nisil ehtiyac olub.
Oğullar görmüşm bir kındin deyil,
Çiyində mahalın yükünü saxlar.
Aqıl babalarım, de, hardasınız?
Gözüm az dıyir qarapapaqlar!

Uzağa düşündü süddn, sümükdn,
Bir xalqın hıyatı tükün bilr.
Canında mıhbıtt, gözündü heyrt,
Dilindü bayatı tükün bilr.
Bmindü laylası yadına düşmüz,
Zilindü "Heyratı" tükün bilr.
Özünü tanımaz, özünü görmüz,
Qılbı gen olarmı düşüncəsi dar?
Döyünün, çırpının, böyük ürklr,
Gözüm az dıyir qarapapaqlar!

YAŞA

Buna ömür neylsin,
Daş olsa da, dayanmaz.
Buna dımir neylsin,
Oğulsan, arzuların
Arxasınca çat, yaşa!

Milli ti rüşvıt yedi,
Xalqı siyasıt yedi.
Haqqı xıyanıt yedi,
Oğulsan, bu dırdıri,
Dağ boyda namırdıri
Kür yindın at, yaşa!

Yerə verilən - zəhər,
Tağdan dərildən - zəhər.
Hər gün dirildən - zəhər.
Oğulsan, bu zəhəri
Çörəyin qat, yaşa!

İçimizi çürüdü
Qurd olar, bu boyda yox!
Torpağımız yadlara,
Yurd olar, bu boyda yox!
Dərmanı tapılmayan
Dərd olar, bu boyda yox!
Oğulsan, bu həyatda
Yaxşı bir həyat yaşa!
Sənin ki qismətin
Bu qəddər ağrı çıxdı.
Bu qəddər quldur-qaçaq,
Bu qəddər oğru çıxdı.
Nə qəddər yalançı var,
Nə qəddər talançı var,
Nə qəddər palançı var,
Yaşa, ey dilli könlüm,
Hər gün narahat yaşa!

QƏRİBLƏR

*Bizə ayrı düşməklə haqdan mirdi,
Yeddi il dediyin xeyli ömürdü.
Məgər mənim canım daşdı, dəmirdi,
Ana məni Qəribəm, Qəribəm, Qərib.*

"Aşıq Qərib" dastanından

Sən şükürlüsnəmiş, ay Aşıq Qərib,
Sənin qəribliyin yeddi il çəkib.
Tale qəriblərin zülüm göndərib,
Hər si bir ağrı, bir nisgil çəkib.

Şahsın m eşqin düşüb yollara,
Dördini deməy söz götürübsən.
Vaxtında yetişib vüfalı yara,
Hər şeyin yükünü az götürübsən.

Daşımaq çətindi əzabı, dərdi,
Bəxtin qarası var, işin bədi var.
Sənin Şahvədin bircə nəfərdi,
İndinin min nəfər şahvədi var.

Min yol çağırısaq da, gözə görünməz
Səni göy atuna mindirən kişi.
Hamıya görünər, bizə görünməz,
Qərbi qərbətdə dindirən kişi!

Hələ bədən Tiflis, Sənan dağına
Mavi qanadların üstünə gəlmişdin.
Ana istəyin, yar sorağına
Uç aylıq yolları üç günə gəlmişdin!

Bu gün qərblər var, bir günlük yola
Qırx ildə illəşir, yetişir bilmir.
Dolanır gözünə yaş dola-dola,
Nə siz, nə rəyadsız ötür bilmir!

Döz bilməyinsə yeddi il,
Yetmiş il qərbətdə qalan neyləsin?
Əridib ömrünü hey gəl-gəl,
Tufandan-tufana salan neyləsin?

Yuxularda görüb Azərbaycanı
Xəyalı min yerə dağılan da var.
Üzülüb ürəyi, əzilib canı,
Göz yaşı içində boğulan da var.

Qərbətin hər günü qəlbin yasıdı,
Hər könül bir odlu ahdan ağrılar,
O ki qəm oylağı, dər yuvasıdı,
Gahdan sakit olar, gahdan ağrılar.

S n n  ama d n r, əriyən ya a,
Onun yarasına məlhəm tapılmaz.
Elə ki can atar məktub yazmağa,
Varaq tapılsa da, qələm tapılmaz!

Q rib r qəfləti ölmür, i   bax,
Susmaq a ır olur, can vermək çətin.
G r r sifətini ölümdən qabaq
Yadla an sevginin, buz məhəbbətin!

Elə ki g z yumur Tanrıya b nd ,
Onda yavaş-yavaş bədən soyuyur.
Q ribin ürəyi buza döndü,
Buzun arasında Vətən soyuyur!

Qərib var, V t nd n yarpaq arzular,
V t nin  z t k  p lm k üçün.
Qərib var, V t nd n torpaq arzular.
 l nd  qəbrinə s pilm k üçün!

Gözünün yaşında boğulan, axan,
Eld n aralanıb ged n yazıqdı.
Gözləri həmişə qürbətə baxan,
Q ribi çox olan Vətən yazıqdı!

Görüb təbiətin s rt ayazını
D rdini obaya, elə söyləyər.
Qəmli a ıq kimi çalıb sazını,
Q rib r fikrini belə söyləyər:

A lamaqdan,
  zizim ağlamaqdan.
Ba da yarpaq qalmadı
Yarama bağlamaqdan.

Vallah,   k rl s n, ay A ıq Qərib,
Sənin qəribliyin yeddi il çəkib.
Tale q rib r  zülüm g nd rib,
H r si min ağrı, min nisgil çəkib!

BU QATARLA MƏN GEDƏN GEDƏN Sİ OLMADIM

Yox, deyəsən baş tutmadı bu səfər,
Bu qatarla mənin gedəni olmadım.
Tapılmadı könül açan bir nəfər,
Bu qatarla mənin gedəni olmadım.

Xidmətçisi yetmiş ilin xəstəsi,
Dilənçisi öl açmağın ustası.
Meydan açıb lotuların dəstəsi,
Bu qatarla mənin gedəni olmadım.

Ağıllıdan dölisi çox bu yolun,
Qansoranı, zölisi çox bu yolun.
Dölisi çox, Völisi çox bu yolun,
Bu qatarla mənin gedəni olmadım.

Durduğu yer lap yarganın qaşımış,
Bələdçisi nabələdmiş, naşımış.
Sürücüsü oğruların başımış,
Bu qatarla mənin gedəni olmadım.

Bu yollarda kim çapılar, kim çapar,
Allah bilir, kim itirər, kim tapar.
Bilet verən, biletini gəl apar,
Bu qatarla mənin gedəni olmadım.

GÖRÜŞ

Ellərlə görüşüm çox şirin oldu,
Arılar baş qoydu gülümün üstü.
Elə çiçəklədi sözlər, kəlmələr,
Bir çəmənin göyü rədi dilimin üstü.

Ötmədi mənasız, həddər bir anım,
Odlu duyğularla qaynadı qanım.
Sevgidən Kərdəmtək alışıd canım,
Sevənlər baş yədi külümün üstü.

Şöhrətdə ən uca zirvəyə hənəm,
Günəşim, buludam, yağışam, çənəm.
Gördüm bu dünyanın anası mənəm,
Dünya bir körpədi qolumun üstü.

Cahanı dolaşan səyyah olmuşam,
Zəlimxan, çox şeydənin agah olmuşam.
Sanki el içində Allah olmuşam,
Özgə bir il yoxdu əlimin üstü.

Çəkkə - Çəkkə

Şəvə saçımızı qara döndərir
İllər başımıza il çəkkə-çəkkə.
Nurlu baxışları salır nəzərdənin
Tale gözümüzü mil çəkkə-çəkkə.

Bəxtimiz qalxanda şövlə saçmışıq,
Bəxtimiz yatanda gözdənin qaçmışıq.
Nə qəddər nadana ağız açmışıq
Boğaz çəkkə-çəkkə, dil çəkkə-çəkkə.

Düşdü yoxsulları borca dünyanın,
Alçağı çox oldu uca dünyanın.
Qocalıb gedirik, qoca dünyanın
Dərdini, qəmini bol çəkkə-çəkkə.

Timsahlar gözünün yaşını sıxdı,
Yalanlar dünyanın sonuna çıxdı.
Satqınlar bu xalqın evini yıxdı
Saxta kağızlara qol çəkkə-çəkkə.

Dağ da möhtac olur, düz də yollara,
Cığır da can atır, iz də yollara.
Yollar bizə baxır, biz də yollara,
Qalırıq gözləri yol çəkkə-çəkkə.

QORUYA BİLMƏ DİK MƏ ZARINIZI

Molla Pənah Vəqifin, Xan qızı Natəvanın, Aşıq Əsgərin, Dədə Şəmsirin, Sarı Aşığın müqəddəs ruhları! Sizin qarşınızda günahkarıq, Siz günahımızdan keçsəniz də, Allah bizi bağışlamayacaq, Qoruya bilmədik məzarınızı!

Qayanı yardılar, daşı çapdılar,
Məqbərə ucaldıb, günbəz yapıdılar,
Sizin ruhunuzu sevən nəsilər
Sizin adınızla şöhrət tapdılar.
Belinə daş qoyduq biz o şöhrətin,
Qoruya bilmədik məzarınızı!

Könül adamları, ruh adamları,
Ağrı adamları, ah adamları,
Safliqda dünyanın şəh adamları,
Ulu məmləkətin şah adamları,
Belimiz qırıldı şah damarından,
Qoruya bilmədik məzarınızı!

Döyüşdə əsgər döndü bilərdik,
Torpaqda səngər döndü bilərdik,
Sıyrılmış xüncər döndü bilərdik,
"Allahu kbər" döndü bilərdik,
Dünya bizdən ötrü məhşər döndü,
Qoruya bilmədik məzarınızı!

Yurdun işığını, nurunu satdıq,
Odu, közü, qorunu satdıq,
Satdıq, dedimiz qorunu satdıq,
Qanıqın yağının ixtiyarına
Qəbristan da verdik, qəbir də verdik,
Utanmaz-utanmaz hər bir durub
Millət öyüdü, səbir də verdik.
Hər şeyi qoruduq, ismətdən özgə,
Hər şeyi qoruduq, qeyrətdən özgə,
Qoruya bilmədik məzarınızı!

Yaxına gəlmişdi uzaqlarımız,
Çox yerdə kar oldu qulaqlarımız.
Baltalar enən kök, gövdəyə,
Bilmədik quruyar budaqlarımız.
Axarı qarışdı zir-zibillər,
Gözündən bulandı bulaqlarımız,
Qurumaz bulaqlar, qaynar çeşmələr,
Qoruya bilmədik məzarımızı!

Dağıldı, töküldü torpağın üstü,
Hər yanı dumandı, hər yam tüstü.
Könül bulandıran bu mənzərədən
Dünyanın müqəddəs ruhları küsdü.
Vaqifı qaldırıb Cıdır düzündə
Şeir köhlənin mindirən olsa,
Qəmli Natvanı tutub söhbət,
Ruh verib, dil verib dindirən olsa,
Eşitmək ağırdu ah-zarınızı,
Qoruya bilmədik məzarınızı!

Göyçə göyüm-göyüm göynədi, getdi,
Ağdamda ağ gündən sər qalmadı.
Gəldi Kəlbəcərin qara günləri,
Şuşada bir tutar, kəsər qalmadı.
"Vaqif! Ey sərvərim, ey tacidarım!"
Başdan Şuşa adlı tacı vermişik!
Şuşanı verməklə düşmənin çəngin,
Məkkəni vermişik, Hacı vermişik!
Yaxşının məzarı yad tapdağında,
Biz San Aşığa acı vermişik!

Eheey! Hayandasan, Xan qızı, söylə,
Eheey! Hayandasan, əlsgər dədə,
Eheey! Hayandasan, gəl, Dədə Şəmşir,
Haraya uçdunuz əlrimizdən,
Hayana saldınız güzarınızı?
Qoruya bilmədik məzarınızı!!!

BORÇALI DEYİLƏN

Adəmədimi, Həvvadəmi, Nuhdumu,
Ürəkdimi, nəfəsdimi, ruhdumu,
Ağrıdımı, acıdımı, ahıdımı,
Kimdi günü göy əsgiyən düşülən?
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Neçə dəfə dəyişdirən adını,
Bircə dəfə dəyişmədi dadını.
Dosta verdi ürəyinin odunu,
Dost dilində zizlənen, öyülən
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Zəhərdimi, şəkərdimi, baldımı,
Sığaldımı, naxışdımı, xaldımı,
Dillidimi, dilsizdimi, laldımı,
Təhqir olan, yad dilində söyülən –
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Palıd kimi tufanlarla öc olan,
Qüvvət kimi qolumuzda güc olan,
Papaq kimi başımızda tac olan,
Zireh kimi ynimizə geyilən
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Təbriz kimi həmi yaxın, həmi yad,
Dərbənd kimi həmi qəmli, həmi şad,
Göyçə kimi harayına yox imdad,
Haqqı-sayı tik-tikə yeyilən –
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Sayağılmız qayğılarla yüklənən,
Telli sazı qəm üstündə köklənən,
Yağların meydanında təkliənən,
Bədbəxtliyi görkəmindən duyulan –
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Yaddan çıxıb yaxşılığı, yeyliyi,
İldən gedib sultanlığı, bəyliyi.

Götürmmir gəldiyi, səyliyi,
Düşməni düşmənlər yilən –
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

İçimizdən qalxan ahını günahkar,
Adil şahını, Nadir şahını günahkar,
Yüz bəndəmi, bir Allahını günahkar,
Heç bilmirəm kimdi döyən, döyülən –
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Aranında əl-ayağı kəsilən,
Yaylağında bəndə-bağı kəsilən,
Bir gün sağ, bir gün solu kəsilən,
Damar-damar dabanından soyulan –
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Loğma-loğma yad ağzına atılan,
Parça-parça satqınlara satılan,
Qarış-qarış özgələri qatılan,
Unudulan, sol əl ilə tutulan,
Yolu-izi göz yaşıyla yuyulan –
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Hərşeytin kim batmaya, kim bata,
Harayına kim çatmaya, kim çata,
Qovğasında kim ayıla, kim yata,
Yatan bilmir nəlikib ayılan –
Nəymiş Allah, bu Borçalı deyilən?!

Övladını kişi gördüm, mənrd gördüm,
Mərdlərinə dağlar boyda dərd gördüm,
Dərd çəkəni qaya kimi sırt gördüm,
Aman Allah! Nə bəlalı yurd gördüm,
Buymuş Allah, bu Borçalı deyilən!!!

Yaralan göz-göz olan, sulanan,
Duru gözü çalxalanan, bulanın
Suymuş Allah, bu Borçalı deyilən,
Buymuş Allah, bu Borçalı deyilən!!!

K R KÜK

Bu gün sənin taleyini
düşünürəm,
Ağır gündü üstünü
od alan Kərəkük.
Öndü qatil, sağda düşməni,
solda yağı,
Yurd-yuvası, el-obası
talan Kərəkük.
Dərdini zirvələr
təni bilirəm,
Ə zabını saçlarıma
dəni bilirəm.
Borçalıyam, nə çəkirməm,
məni bilirəm,
Borçalıtək könül bağı
talan Kərəkük.

Beş yüz ildi Boyat sənə,
Nəsim sənə,
Məndən qopan ruhum sənə,
səsim sənə.
Gəl qovuşaq, qurbanımı
kəsim sənə,
Bədxəbərlər yalan olsun,
yalan, Kərəkük.
Ə vətənitək vuran əlim
yoxdu hələ,
Qılnc çəkib, coşan dəlim
yoxdu hələ.
Fateh yoxdu, Sultan Səlim
yoxdu hələ,
Gözə görək, gözü yolda
qalan Kərəkük.

Harda zor var,
 orda x[il]bis barmağı var,
Harda ş[er]r var,
 orda iblis barmağı var,
Taleyind[ə] bir
 "ingilis barmağı" var
Qism[ə]tini qızıl ilan
 çalan K[ə]rkük.

Qarabağ da [il]rbil, M[ə]sul
 talelidi,
Ruhu girov, özü yoxsul
 talelidi,
[il]zil[nin] taleyi qul
 taleyidi,
Yıxdı s[ə]ni filan oğlu
 filan, K[ə]rkük.

Dön[ə]-dön[ə] sındırıblar
 inadını,
Uça bilmir, tale qırıb
 qanadını.
M[ə]kk[ə] bilib öz adını,
 soyadını,
Namazını türk[ə] sarı
 qılan K[ə]rkük.
C[ə]llad dey[ə]k, yağı dey[ə]k
 b[ə]xtimiz[ə],
Ömrün qara çağı dey[ə]k
 b[ə]xtimiz[ə],
Layla çalaq, ağı dey[ə]k
 b[ə]xtimiz[ə],
S[ə]n anam ol, m[ə]n d[ə] s[ə]nin
 balan, K[ə]rkük.

16 mart 2003

Dİ RDİN DASTANI

Mın bu yurdun ozanıyam, saziyam,
Tel dördini glib mın danışır.
Doqquz teldn doqquz gümüş çay axır
Sel dördini glib mın danışır.

Bu Kərmdi, bu "Kərmi", bu Leyli,
Hamısı da yerdn, göydñ gileyli.
Çay nisgili, sel harayı, su meyli,
Göl dördini glib mın danışır.

Budaq üstñ narın-narın qar qonur,
Saflıq qonur, sırvıt qonur, var qonur.
N zaman ki gül üstñ xar qonur,
Gül dördini glib mın danışır.

Yeriymmir, dizlrin duz çökür,
Boylanammır, baxısına buz çökür.
Qarışqanın qarşısında diz çökür,
Fil dördini glib mın danışır.

Damla düşür, kirpiklri nmlñir,
Faciñsi göz yaşında cmlñir.
Zabları iç-iç dmlñir,
Lül dördini glib mın danışır.

Yeyilñlr bu dişlrdñn çkdi,
Dağlananlar bu şişlrdñn çkdi,
Gur ocaqlar keşişlrdñn çkdi,
Kül dördini glib mın danışır.

Seçmk olmurñ gerçyi, nşri,
Yaman günñ kimlñr saldı bşri?
Bir arvadın on oynası, beş ri,
Boll dördini glib mın danışır.

İnsan başqa, dövrən başqa tıbdı,
Ümidimiz dırmandı, hıbdı.
Aman Allah, qul bazarı dıbdı,
Qul dırdını glib mın danışır.

Söy-söy ocağını, pirini
Sındırıblar salamatı, dirini.
İ ağacı vermir ilin yerini,
Şil dırdını glib mın danışır.

Qartal baxar zirvırdı nışyı,
Dağ kılrı naxış olar meşyı.
Atdan alıb yüklıyıl r eşşyı,
Gül dırdını glib mın danışır.

Nı olsun ki soyuq-soyuq yel isir,
İnsan yenı yaşamağa tılsır.
Diz bükülür, baş tıtrıyır, il isir,
Bel dırdını glib mın danışır.

Kınd alışı, şhır yanır içimdı,
Qm qovrulur, kđr yanır içimdı.
Kim nı bilsin, nılr yanır içimdı,
Çöl dırdını glib mın danışır.

Dırdı, qımdı hırtın, döngı, hırtalan,
Nı dırd olsa, mırd daşıyan, mırd alan.
Dırd alanam, dırd alanam, dırd alan,
El dırdını glib mın danışır.

Min pırdıyı, min bir simı danışsın,
Kimi var ki, getsin kimı danışsın?
Dilı glib yolsuzların lindın,
Yol dırdını glib mın danışır.
Az dırdını özglırlı bölüşn
Bol dırdını glib mın danışır.

25 sentyabr 2000

QALASIYAM

Borçalı oğullarının dilində

Yağlı loğma saymasın heç kəs mənə dünyada,
Nə quşa yem olası, nə qurda qalasıyam!
Gözümün nurudu doğulduğum bu torpaq,
Nur məndə qalasıdı, mən nurda qalasıyam!

Ey anamın göz yaşı, ey atamın başdaşı,
Ey mənim dağlarımın qəmənin çatılan qaşısı,
Dar ayaqda dayanıb sizin ilə yanaşı,
Bu elə, bu obaya, bu yurda qalasıyam!

Onsuz mənim ömrümün yaşılı, alı yoxdur,
Onsuz mənim bəxtimin atı var, nalı yoxdur.
Borçalıdan savayı ayrı Borçalı yoxdur,
Dünya köç-köç olsa da, mən burda qalasıyam!

DÖZMÜR M BU DAĞIN YIXILMAĞINA

Bu dağ özülündən aşmamalıydı,
Bu dağ öz fikrindən çəşmamalıydı.
Başını başlara qoşmamalıydı,
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.

Topu ni özümə dörd eləməzdim,
Heyrətdən gözümlü dörd eləməzdim.
Vallah, yıxılanı pərt eləməzdim,
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.

Gülünün neməti, həyəsə qaçıb,
Halal nemətinin mayası qaçıb.
Kökü silkələyib, qayası qaçıb,
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.

Yadımda d h tli bircə an qalıb,
Ondan n  ni an , n  ad-san qalıb.
Hələ də yerind  toz-duman qalıb,
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.

Zümrüd bulaqların    si getdi,
Palıdı qırıldı, me  si getdi.
Bütün canlıların n   si getdi,
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.

Dağlar yıxıldıqca ruhumuz  l r,
Mehimiz can verir,  ehimiz  l r.
Təbiət adlanan  ahımız  l r,
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.

Bu dağ sin md ki Vətən dağıdı,
Ruh dağı, can dağı, bədən dağıdı.
D rd mənim ruhumu nədən dağıdır?
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.

Qırılar qanadı e  in, h v sin,
T k n r sevinci ruhun, nəfəsin.
 lahi! Dağını yıxma heç k sin,
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.

21 yanvar 2002

NECƏ BARIŞDIRIM KƏSƏ NL  R  M  N

Biri taleyindən, baxtından k s r,
Biri zamanından, vaxtıdan k s r.
Biri Allahının  geyliyind n,
Biri  z  ahının taxtıdan k s r,
Necə barışdırım k s nl ri m n?

Biri boynundak  k ndird n k s r,
Biri qolundakı zəncirdən k s r.

Birinin ürüyü şüşük sınır,
Biri bircik kilmə təhqirdən küsür,
Necə barışdırım küsənləri mən?

Göz qəmlə, can üzgün, könül pərişan,
Doğmayla barışmır yadla barışan.
Şeytan öz işində, öz məmlində,
Gülür qarışdırən, sınır qarışan,
Necə barışdırım küsənləri mən?

Biri bəndə düşür, biri bərkəy,
Biri dağa baxır, biri dərəkəy.
Kor olmuş gözəlrim baxsın, neyləsin
Ürək bulandıran bu mənzərəyə?
Necə barışdırım küsənləri mən?
Çırağı narazı, şamı narazı,
Sarayı narazı, damı narazı.
Bir razı qalana rast gəlmədim mən,
Dağılmış dünyadan hamı narazı
Necə barışdırım küsənləri mən?

Ahım Ağrıdağın başına çatır,
Gücüm gözəlrimin yaşına çatır.
Ömrüm altımişə çatır, ha çatır,
Yaşım peyğəmbərin yaşına çatır,
Necə barışdırım küsənləri mən?
Ozanı, dərni, ulunu göstər,
Bizi barışdırən qulunu göstər.
Necə barışdırmaq, necə barışmaq,
İlahi, gəl, bizə özün kömək ol,
Bizə barışmağın yolunu göstər,
Necə barışdırım küsənləri mən?
Necə barışdırım küsənləri mən?

3 aprel 2002

SƏNDƏN DİLİ BİLƏN OLMAZ

"Nur" sözündən nurlanmasan,
"Qor" sözündən qorlanmasan,
"Bar" sözündən barlanmasan,
Səndən dili bilən olmaz.

Ruhunda "Heyratı" yoxsa,
Eşqin min bir qatı yoxsa,
Dilində bayatı yoxsa,
Səndən dili bilən olmaz.

Sözün yolu, izi nədir,
Sehrliyin bizi nədir?
Bilməsən ki, xəzinədir,
Səndən dili bilən olmaz.

Dərd duymasan, ah bilməsən,
Öz dilini şah bilməsən,
Anamı Allah bilməsən,
Səndən dili bilən olmaz.

Qanında bir səylik varsa,
Canında bir keylik varsa,
Ruhunda ögeylik varsa,
Səndən dili bilən olmaz.

Nə bir qəlbın alovusan,
Nə bir çaxmağın qovusan.
Özgə dillərin ovusan,
Səndən dili bilən olmaz.

Bir qəlbın min gülüstanı,
Bir ömrün neçə dastanı.
Duymasan "Şəbi-hicran"ı,*
Səndən dili bilən olmaz.

*Füzulinin məşhur qəzəlinə işarədir.

O, Sabirin rübabıdı,
O, Cəlilin əzabıdı.
O, "Anamın kitabı"dı*
Səndən dili bilən olmaz.

Yada doğma, yaxına yad,
Dilim səndən dad çəkər, dad.
Yatmışan, ey dadi-bidad,
Səndən dili bilən olmaz.

GÜNAHLAR YUYULMAZ GÖZ YAŞLARIYLA

Günahlar yuyulmaz göz yaşlarıyla,
Sanma su günahı yuyub aparır.
Hər kəs öz suçuunu, öz günahını,
Qara tabutuna qoyub aparır.

Qəlbi də qanadar, əl də batır,
Qara tikan kimi bitir günahlar.
Yıxıb yanı istə çox oğulları,
Üzrə günahlardan bətir günahlar.

Bir köntöy baxışla, bir acı sözlə
Qabarır, çəkilir, dikəlir günah.
Əjdaha ağzından özünü gözlə,
Nifrət yeyi-yeyi kökəlir günah.

Çox gözlər aldanıb göz yaşlarına,
Aldadan sevinib, aldanan yatıb.
Şübhələr, yalanlar burulğanında,
Nə qədər insanlar qırq olub, batıb.

Yumaz göz yaşların günahlarını,
Ümid bir damladan asılı qalar.

*C.Məmmədquluzadənin "Anamın kitabı" əsərinə işarədir.

Gecikən bərişiq xəlcalı olub,
Yetimlək bir küncü qısılı qalar.

Daha göz yaşına ümid bağlama,
Deyirlər, qozbeli qəbir düzəldər.
Deyirlər, Allahın səbri böyükdür,
Düzəltmə, bu işi səbir düzəldər.

QƏBİRQAZAN

Necə də həvəsli girişib işi,
Elə bil ev tikib, saray ucaldır.
Onun nə günahı, neyləsin, Allah!
Bütün komalardan, kaşanılardın
Ah-nalə qarışıq haray ucaldır.

İşi yaxşı gedir qəbirqazanın,
Ayağı yeriyr, əli gətirir.
Dirilər üzüldü qəmə daşmaqdan,
Hər gün qəbiristana ölü gətirir.

Ölü adiləşir onun gözündə,
Allah bəndəsidir, kim olur-olsun.
Ya səsi içində batan bir nəfər,
Ya haqqın səsidir, kim olur olsun.

Ölüb gedənləri insan oğlu yox,
Dəyirman ağzından çıxan ah bilir.
Daş harda, qum harda, kərpic hardadı,
Hər şeyin yerini əzbərdən bilir.

Alın yazısını Tanrıdır yazan,
İşin daşdan çıxır, dəmirdən çıxır.
Qaz bu qəbirləri, ay qəbirqazan,
Sənin də çörəyin qəbirdən çıxır...

2 aprel 2001

DÜZ GƏLİB, DÜZ GEDƏN ADAM

Göy baxmır ulduz gör,
Yer baxmır çiçək gör.
Dönüb xalqa baxırmı ki,
Gözü bir ağsaqqal seç,
Ya da bir ağbirçək gör,
Düz gəlir, düz gedən adam.

Duruş saxta, görüş saxta,
Yeriyir, saxta yeriyyir.
Təkbbürü beş-on addım,
Ondan qabaqda yeriyyir.
El bil ki, adam deyil,
Adamların arasında
Sıyrılmış taxta yeriyyir,
Düz gəlir, düz gedən adam.

Tökülən yaşa bigan,
Atılan daşa bigan.
Ağrı bilməz, acı bilməz,
Qardaş bilməz, bacı bilməz
Düz gəlir, düz gedən adam.

İldən tutmaz, il gəlməz,
İli ancaq cibindədi.
Sanki qəlbi sındı yox,
Quyuların dibindədi.
Bütün dünya təbdən çıxa,
Yenidən öz təbindədi
Düz gəlir, düz gedən adam.

Nö könlündə bir şairin
Könül açan şəri qaldı.
Nö gözündə bir rəssamın
Göz oxşayan seyri qaldı.

Zahirdı düz yerisı dı,
İçridın ıyri qaldı
Düz gılib, düz gedın adam.

23 yanvar 2002

LAYLA, XOCALIM, LAYLA

Düz basdılar yarana,
Layla, Xocalım, layla.
Düşdün güllübarana,
Layla, Xocalım layla.

Namırdı kim çağırdı?
Göydün ölüm yağdı.
Dilnün demək ağırdı,
Layla, Xocalım layla.

Daş üstü daşımı qaldı,
Salamat başımı qaldı,
Gözümde yaşımı qaldı,
Layla, Xocalım layla.

Qaçdı Novruzun tamı,
Kimdi yandıran şamı?
Yas elədin bayramı,
Layla, Xocalım layla.

Dərdin kimi acı yox,
Ağrı var, ılacı yox.
Ağlamağa bacı yox,
Layla, Xocalım layla.

Hisdi, pasdı, qurumdu,
Tüstü burum-burumdu.
Hər tərəf uçurumdu
Layla, Xocalım layla.

Bu torpağın canısan,
Sel  dön m ş qanısan.
Sən kimin qurbanısan?
Layla, Xocalım, layla.

Xocasan, xocan hanı?
Cavansan, qocan hanı?
T st l  bacan hanı?
Layla, Xocalım, layla.

 ıxmağ  yol olmadı,
Qucmağ  qol olmadı.
 zm y  sal qalmadı,
Layla, Xocalım, layla.

Məndən k sd  soyadım,
Namərd olsun qoy adım.
Səni necə oyadım?
Layla, Xocalım, layla.

K d r düşdü payına,
Səndən çətin yayına.
Hay vermədik hayına,
Layla, Xocalım, Layla.

Yara sarıyan hanı?
Haqdan yarıyan hanı?
Yurdu qoruyan hanı?
Layla, Xocalım, layla.

 uşanın  t yi qan,
Balı qan, p t yi qan.
Düşmənin k t yi qan,
Layla, Xocalım, layla.

Ötən   nim olaydı,
Bit n d nim olaydı.

Vətən mənənim olaydı,
Layla, Xocalım, layla.

Yatan çətin ayıla,
Çətin adam sayıla.
Heyif Şah İsmayıla,
Layla, Xocalım, layla.

Dünya darını görürsən?
Qulaq karmı görürsən?
Allah varmı görürsən?
Layla, Xocalım, layla.

BU GECƏ YUXUMA GİRMİŞDİ ŞUŞA

Bu gecə yuxuma girmişdi Şuşa,
Cabbar ağlayırdı, Xan ağlayırdı.
Dönmüşdü qanadı qırılmış quşa,
Qarabağ başabaş qan ağlayırdı.

Uzadıb ilini Bakıya sarı,
Batdıqca günaha batın, - deyirdi.
- Vətən xainləri, yurd satqınları,
Satın, Qarabağı satın, - deyirdi.

Canında od vardı, istilənirdi,
Şuşanın dağları çəkirdi ahı.
Seyidin qəlyanı tüstülənirdi,
Zülfü oxuyurdu "Yetim segah"ı.

Bu gecə yuxuma girmişdi Şuşa,
Pənah xan qəzəbdən tir-tir sirdi.
Şuşanı satanlar verib baş-başa,
Şəhərin üstündə qiymət kəsirdi.

Od tutub yanırdı Vaqifin goru,
Natvan ah çəkib, ağı deyirdi.
Usta toxunmuşdu hiylənin toru,
Hələ ki sözünü yağı deyirdi.

Vidadi Qazaxda qalxıb məzardan,
Gəlirdi Vaqifin qəbrinə sarı.
Qurtarın! - deyirdi milləti dardan,
Qurtarın! - deyirdi bu torpaqları.

Gözündə yaş gördüm, yanağında nəm,
Cıdır düzündə ki "Xarı bülbül"ün.
Dərdin sinəsində dağlandı sinəm,
Didərgin olmuşdu yarı bülbülün.

Ocaq yerlərində qalanırdı kül,
İsa bulağından qan fışqırırdı.
Susmuşdu Üzeyir, susmuşdu Bülbül,
Düşmənin "mənim" deyib, boğaz cırırdı.

Bu gecə yuxuma girmişdi Şuşa,
Cabbar ağlayırdı, Xan ağlayırdı.
Dönmüşdü qanadı qırılmış quşa,
Qarabağ başabaş qan ağlayırdı...

KİLBƏCİRDİN GƏLƏN QARI

Ərişindən, arğacından,
Sürüsündən, arxacından,
Meşəsindən, ağacından
ayrı düşən,
Allı-güllü alçasından,
Lilparından, dolçasından,
Hanasından, xalçasından
ayrı düşən,

Barını yellər aparan,
Baxtını sellər aparan,
Qazancını-irəncini
Fitnələr, fellər aparan,
Canı üzgün, rəngi sarı –
Kəlbəcərdən gələnin qarı.

Üzündə rüzgarın nəmi,
Gözündə dünyanın qəmi,
Kürəyində əsrin yükü,
Ürəyində dərdin kökü,
Çiyində evi, şəkli si,
Beynində topların səsi,
Tökülən gözüünün yaşı,
Sökülən bağrının başı,
Canında qışın sazağı,
Saçında dağların qarı,
Bir yuvanın uçan quşu –
Kəlbəcərdən gələnin qarı.

Təzəsi, köhnəsi gedən,
Çörəyi, təhni si gedən,
Arxının suyu dağılan,
Sökülüb dəhni si gedən,
Bir zamanlar çox sevdiyi
Dünyadan zəhləsi gedən,
Pətləyində ayrı düşüb,
Səs-səmirsiz ölən an –
Kəlbəcərdən gələnin qarı.

Dan atmamış yerdən durub,
Günəşdən tez doğasıydı.
Buzovunu əmizdirib
İnəyini sağasıydı.
Bəşirməyin, düşürməyin
Dilbiləni, anasıydı.
Sərnici dolub-boşalıb,

Nehr si  alxanasıydı.
Ondan ötrü b lb   rin
Yuvasını hardan alım?
Ondan  tr  K  b    rin
Havasını hardan alım?
Bağbanına g     d  ym  ,
Bir bağçanın solan barı –
K  b    rd  n g    n qarı.
Dağ-dağ olmuş dağımdımı,
Talan olmuş bin mdimi?
Z   m     miş başımdımı,
Yaralanmış sin mdimi?
Oğ         anadı  ,
Yurdu itmiş n    dimi?
Bird  n-bird   d  r  si d  z,
Dağı d  n  b aran olan,
E  qi s    n,     xı d    n,
Od-ocağı viran olan,
Qapısına-bacasına,
M     sin   qırğın d     n,
Qa      da, qov      da
Tor-top olub yorğ  n d     n,
D  rdin dostu, q     n yarı –
K        rd  n g     n qarı.
Yanğ  n d     n bir me    di,
Boyun b     n b          di.
Q    bi qara da  a d    yib
Pul-pul olan bir       di.
B    xti d        d      nd  
Ağ  lamaq da bir pe     di.
    n, g     n bu vaxtında
Onu bel   duran g     ,
        r ağı  lar zarı-zarı
Saz       nd   qan-ya   t     r
K        rd  n g     n qarı.

Ömrümüzün ömür kəsin
O qarının baxışı da,
Baxışdakı buludu da,
Buluddakı yağışı da,
Onu yurda qaytarmağa
Qeyrət gəlir, ağıl gəlir.
Onu yurda qaytarmağa
Bir xilaskar oğul gəlir.
Onu yurda qaytarmasaq,
O qarının baxışları
Üzümüzə deyən şillə!
Başımıza enən qapaz,
Gözümüzə deyən güllə!
Daha bəsdi durmağımız,
Daha bəsdi yatmağımız.
Daha bəsdi bu millətin
Günahına batmağımız,
Gələn, bir az silklənək!
Gələn, bir az heyvətlənək!
Gələn, bir az qeyvətlənək!
Əlimizi yalın görüb,
Tüpürməsin bizə, barı –
Kəlbəcər qayıdanda
Öpsün bizim alnımızdan,
Kəlbəcərdirən gələnin qan!!!

DÜNYA, DƏRDİN ÇƏKİL Sİ DƏRD DEYİL

Yüngül olsa öhdəsindən gələrdim,
Dünya, dərdin çəkilişi dərd deyil.
Təkbəşinə çək-çək öldürdim,
Dünya, dərdin çəkilişi dərd deyil.

Polad sındı, dəmir yandı, mum oldu,
Sal qayalar toza döndü, qum oldu.

Sarayların yeri qara şum oldu,
Dünya, dördün çəkilişi dörd deyil.

Çaqqalların uladıqca uladı,
Tülkülün quyuğunu buladı.
Pələng öldü, pişik meydan suladı,
Dünya, dördün çəkilişi dörd deyil.

Qara ətərin sinəmizə köz basır,
Bəd əməlin yaramıza duz basır.
Yüz daldala, yüz malala, yüz basır,
Dünya, dördün çəkilişi dörd deyil.

Can yandıran odlu ahdan qorxuram,
Qanlar tökün hər silahdan qorxuram.
Həm bənddən, həm Allahdan qorxuram,
Dünya, dördün çəkilişi dörd deyil.

Dinsiz olub insafsızlar, dinlilər,
Qılınc çəkir qəzəblilər, kinlilər.
Cin atna yaman minib cinlilər,
Dünya, dördün çəkilişi dörd deyil.

Çirkaba bax, palçığa bax, lilə bax,
Lil içində yatıb qalan filə bax.
"Bizimki də qara gəlidi belə, bax",
Dünya, dördün çəkilişi dörd deyil.

TORPAQ KİMİ

Təbiətin min nəğməli səsiyəm,
Bulaq eşqim, çay həsrətim, göl məzəm.
Demək, hələ yer üzündə rufan var,
Nə zaman ki danışmazam, dinməzəm.

*"Əli-Kərim" dastanından

Toya, yasa, dərddə, kefi gəlmişəm,
Bir şərfdi, bu şərfdə gəlmişəm.
Mən dünyaya bircə dəfə gəlmişəm,
Daha bir də gələməzəm ki, gələməzəm.

Çiçək oldum, çəmənimi böldülər,
İnsan oldum, bədənimi böldülər.
Çox da mənim Vətəni böldülər,
Mən özümü bölməzəm ki, bölməzəm.

Nələri salır ömür yada, gün yada,
Bizlə enir, bizlə qalxır dünya da.
Dağlar kimi ucaldımsa dünyada,
Torpaq kimi ölməzəm ki, ölməzəm!

DÜNYA

Vaxtında uzadıb kömək ilini,
Vermədin mənimlə 1-1-i, dünya!
Nəyimə gərəkdi vaxtı keçəndə,
Göydən qızıl yağdır, 11 11, dünya!

Acı yel üstümdən əsdi, əsdi,
Yağan qar yolumu bağladı, kəsdi.
Gəl, mənə bu qəddər yandırma, bəsdi,
Mən ki nə Kərəməm, nə Ləli, dünya!

Yolsuz yoxuşlarda yordum dizləri,
Ahımla qurutdum göy dənizləri.
Qaldı kürəyimdə kəndir izləri,
Dərdi dərd üstündən şəllən, dünya!

Aşılmaz dağları mən necə aşım,
Zəlimxan, fikirdən çatılıb qaşım.
O sənin daşındı, bu mənim başım,
Nə qəddər istəsən, gəl, 11, dünya!

Tİ BRİZDİ N AYRILANDA

Ayrılıq anları gəlidi, yetişdi,
Vaxtı zərri-rri böl, ay Zəlimxan!
Çox qala bilməzsən bu şəhərdə sən,
Göz yaşın olsa da göl, ay Zəlimxan!

Mən kimə yalvarım, kimə diz çöküm,
Sərhədi nə qədr dağdım, söküm?
Başıma haranın daşını töküm,
Nə qədr bağlanar yol, ay Zəlimxan?!

Hicran sənə üst çökər qış kimi,
Göynədr qəlbi buz baxış kimi.
Yaman qaralmısan, yağ yağış kimi,
Qara bulud kimi dol, ay Zəlimxan!

Qoyur sapandına, daş kimi atur,
Tale insanları talayır, çatır.
Elə bil dünyanın bir yanı batır,
Əldən üzüləndə ol, ay Zəlimxan!

Sevinc yanımdan sallanıb ötür,
Yandıq Füzulidən, Sabirdən betər.
Min ildən sonra da hamıya yetər,
Boldu həsrətimiz, bol, ay Zəlimxan!

Vaxt çatır, zamanın səbri daralır,
Gedənin gözündə dünya qaralır.
Ayrılıq gələndə solur, saralır,
Çəmən, ay Zəlimxan, çöl, ay Zəlimxan!

Yenə gözündə yaş, qəlbində kədərlər,
Gəlişin hədərmiş, gedişin hədərlər.
Sənin ki dərdin var bir Təbriz qədərlər,
Niyə yaşayırsan, öl, ay Zəlimxan!

Təbriz, iyul, 1992

İLÂHÎ

Bir milləttdi, bir torpaqdı, bir Vətən,
O tay nədir, bu tay nədir, İlahi!
Hər tərəfi pay veriblər hər sərti,
O pay nədir, bu pay nədir, İlahi!

Eyni bağdı, eyni bağça, eyni bar,
Eyni sazdı, eyni kaman, eyni tar.
Ortalıqda dömir hasar, lay divar,
O lay nədir, bu lay nədir, İlahi!

Üstümüzün acı yeləki sən kim?
Kəsillən biz, kəsdirən kim, kəsən kim?
Aman, qardaş, de, mən kiməm, de, sən kim?
O hay nədir, bu hay nədir, İlahi!

Millət bax, dömir tordan boylanır,
Diri evdən, ölü gordan boylanır.
Yeddi burdan, yetmiş ordan boylanır,
O say nədir, bu say nədir, İlahi?!

Hansı başladı, hansı bədən, bilinməz,
Paralansa, varmı Vətən, bilinməz.
Orda ölən, burda itən bilinməz,
O vay nədir, bu vay nədir, İlahi!

Bay olmasın, qarı düşmənin bay oldu,
Çox ömürlər nisgillər pay oldu.
İki yanda göz yaşımız çay oldu,
O çay nədir, bu çay nədir, İlahi!

Bu söhbəti ortalığa kim salıb?
Bu hər sərti ortalığa kim salıb?
Bu zilləti ortalığa kim salıb?
O tay nədir, bu tay nədir,
İlahi! O dörd nədir, bu vay nədir, İlahi!

Tbriz, iyul, 1992

BAKIDAN GƏLMİŞƏM, ŞƏHRİYAR BABAM

Üzünü heç zaman görməmişdiyin,
Bircə çiçəyini dərməmişdiyin,
Qoşa qapısından girməmişdiyin
Bakıdan gəlmişəm,
Şəhriyar babam!

İllərlə qovrula-qovrula qaldın,
Aylarla qıvrıla-qıvrıla qaldın,
Bakının üzünü gör bilmədin.
Bakıdan gəlmişəm,
Şəhriyar babam!

Kəlbəcər nəfəsli Göycə diləkli,
Naxçıvan qeyrətli, Gəncü ürəkli,
Borçalı tırlı, Xəzər havalı,
Qarabağ nisgilli, Şuşa davalı
Bakıdan gəlmişəm,
Şəhriyar babam!

Özümüz çatmadıq səs çatan yer,
Nur gələn, Ay doğan, Gün batan yer.
Bu gün baş qoymuşam sən yatan yer,
Bakıdan gəlmişəm,
Şəhriyar babam!

Vurğun məzarıyam, Sabir qəbriyəm,
Cavid dözümlüyəm, Cavad səbriyom.
Ana ağsıyam, şəhid qanıyam,
Ağrılı fikirlər burulğanıyam!
Bizim başımızı yaman qatdılar,
Bizi zaman-zaman çox aldatdılar.
Vaxtında hayma çata bilmədik,
Toyuna, vayına çata bilmədik.
Zərayıl yollarda gecikmədi kaş,

Səni ölümimdən aparmayaydı!
Şəhriyar ölümü Azərbaycanın
Başında tufanlar qoparmayaydı!
Bakıdan gəlmişəm,
Şəhriyar babam!

Gecikən gəlmişin, gedişin ağır.
Üzdən dərd tökülür, gözdən qəm yağır.
Ayrıran zalımdı, ayrılan fağır,
Bakıdan gəlmişəm,
Şəhriyar babam!

Sevinclə gəlmişdim bura gəlmişdim,
Gedirəm, özümə dərd aparıram.
İçərim doludu ağrı-acıyla,
Ay ustad, belə də ölüm olarmı?
Ay ustad, belə də zülüm olarmı?
Mən yol torpağından öpmək yerinə
Bircə yol üzündən öpə bilmişdim!
Qəbrin göz yaşı səpmək yerinə
Başına gül-çiçək səpə bilmişdim!
Bax, onda deyirdim indi mən mənəm!
Bütün ölümlər meydan oxuyub,
Bütün ölümləri dirildən mənəm!
Gör bir nə gündəyəm, bu görüş də
Şükür söyləyirəm, şükür deyirəm.
Açır qanadını görüş dəmləri,
Hər sət dizlərini bükür deyirəm.
Bakıdan gəlmişəm,
Şəhriyar babam!

Dərin dərlər torpaq doldurub,
Qayalı dağları düz elmişəm.
Tikanlı məftillər ritməyə üçün
İsti nəfəsi köz elmişəm.
Tilsimlər sındırıb, qıfıllar açıb
Polad dirəkləri mum elmişəm.

Yolumda diklənin daşları belə
zib tik-tik qum elmişim.
Qəzəbim yığılıb yumruqlarıma,
Dilimi dişim sızıb gəlmişim.
Min illə bərabər yüz səksən illik
Bir həsrət dağını yıxıb gəlmişim.
Bakıdan gəlmişim,

Şəhriyar babam!

Ağsaçlı Şəhriyar qulluğundadı,
Saçları qapqara şəv Zəlimxan!
Bu gün səcdədir, ziyarətdir,
Baba Şəhriyarı nəvə Zəlimxan!
Bakıdan gəlmişim,

Şəhriyar babam!

Bakıdan gəlmişim,

Şəhriyar babam!!!

Tbriz, avqust, 1992

İTKİ-QAZANC

Səsi qulaqdan itirdik,
Sözü dodaqdan itirdik.
Suyu bulaqdan itirdik,
Közü ocaqdan itirdik.
Gəldik itir-itir,
Bir az Vətəndən itirdik,
Bir az torpaqdan itirdik.
Gözümüzü açıb gördük
Qəzəb, nifrət qazanmışıq.
Bir-birimizi yemək üçün,
Kin-küdurət qazanmışıq.
Həm köllük, təslimçilik,
Həm səhrət qazanmışıq.

Yarı illət, yarı zillət,
Yarı töhmət qazanmışıq.
Xəstə sevgi, ölü həsrət,
Yetim millət qazanmışıq.

XOCALIM, AY XOCALIM

Bu dağların qoynunda yaşıl bir kənd varıydı,
İvan saray, güllü bağ, gen aynabənd varıydı.
Neçə dodağı şəkər, söhbəti qənd varıydı,
Neçə incə bel gözəl, zülfü kəmənd varıydı.
Yoxdu daha, nağıldı,
İtdi, batdı, dağıldı.

Mənim şirin qafiyəm, mənim üç hecalım,
Xocalım, ay Xocalım!

Ağzından alov saçan silahlar yedi səni,
İştahalar, nəfslər, tamahlar yedi səni.
Bağışlanmaz, yuyulmaz günahlar yedi səni,
Göydə Allahı danan "allah"lar yedi səni,
Heç Allah götürmə qisasını gec alım?
Xocalım, ay Xocalım!

Neçə ki yer üzündə yamanlar, pislər yaşar,
İçə dolu qurd olan nankor xəbislər yaşar,
Dumanlı beyinlərdə dumanlı hisslər yaşar,
Neçə ki bu şeytanlar, cinlər, iblislər yaşar,
Gərək hər gün, hər saat yağılardan öc alım,
Xocalım, ay Xocalım!

Quruyub cadar olmuş dodaqlara nə deyim?
Kəsilməmiş biləklər, barmaqlara nə deyim?
Qar içində buz olmuş ayaqlara nə deyim?
Yaxınlar eşitmirsən, uzaqlara nə deyim?
Tanrı rəva bilməsin, mən bu dərdə qocalım,
Xocahm, ay Xocalım!

Nö möcüzə göstərim, nə cür imkan tapım,
Qan itirən kəslərin damarına qan tapım?
Hansı yolu seçim ki, dərindən dərman tapım,
Amansız cəmiyyətdə sənə nə aman tapım?
Millətəmi güvənənim, torpaqdanmı güc alım?
Xocalım, ay Xocalım!

Sənə yas verənəni yas dalınca yas gərək,
İgidlərim öyməli, oğullarım xas gərək.
Dəmirdən geyim gərək, poladdan libas gərək,
Ölüm ölüm gərək, qisas qisas gərək,
Gərək sənənin ötrü qala yığım, bürc alım,
Xocalım, ay Xocalım!

Həyat şirin, yol çətin, ölüm ucuz, can baha,
Baş qaldırıb ağrılar, dözmür ürəklər daha.
Təslim olmaq yaraşmaz bu gün ağrıya, aha,
Yalvarmaq istəyirəm peyğəmbərə, Allaha,
Haqqımı qaytarmağa bir ömür də borc alım,
Xocalım, ay Xocalım!

Töküldülər üstünə quduz kimi, ac kimi,
Şumladılar yer kimi, qırdılar ağac kimi,
Dağıtdılar çöllərə əsir, yalavac kimi.
Səni qaldırammasam başım üstə tac kimi,
Tarixin yaddaşında çətin qalxım, ucalım,
Xocalım, ay Xocalım!

Bizdən ürək istədin, ürək vermədik sənə,
Bizdən kömək istədin, kömək vermədik sənə,
Bizdən qanad istədin, lələk vermədik sənə.
Aylarla su vermədik, çörək vermədik sənə,
Buraxdıq özbaşına əlimizdən cənnəti,
Sənsiz nəyimə gərək Məkkə görə, Hac alım,
Xocalım, ay Xocalım!

Təzədən yandı xallar muğamın nəvasında,
Bayquşlar ötür bu gün bülbülün yuvasında.

Biqeyrıt oğulların şan-şöhrıt havasında,
Kımfürsıt övladların vı zıfı davasında,
Harayına çatmağa tapılmadı macalım,
Xocalım, ay Xocalım!

Yerbı yer elım mış sevincimi, dırdimi,
Bir-birindın seçmımiş mırdimi, namırdimi,
İjdahalar ilindın qurtarmamış yurdumu.
Tanrının qırmancına döndırmımiş ordumu.
Qoy gılmısin ölümüm, qoy çatmasın ıcılıım,
Xocalım, ay Xocalım!
XOCALIM, ay XOCALIM!!!

31 yanvar 1997

Dı RD

Hır çiyin tab gırtırmız,
Ağır yüküdü dırd daşı.
Daşıyırsan hıyatda
Kişi kimi dırd daşı.

Enır gözı çın kimi,
Düşır saça dın kimi.
Damla daş dılın kimi,
Dılib deşır dırd daşı.

İzır-tikır, qum eylır,
Kotan çıkır, şum eylır.
Dırd ıridır, mum eylır
Sırt qayanı, sırt daşı.

Mırd yaşamaq gırı kdi.
Sırt yaşamaq gırı kdi.
Dırd daşımaq gırı kdi,
Möhkım dayan, mırd daşı.

CANIMIZ

Ömür-gün s hrasında,
S fil olan canımız.
Q zası, müsibəti
Qəfil olan canımız,

Həyat bir udum nəfəs,
Dünya beş günlük həvəs.
Hər yanı zindan, qəfəs,
Q f l olan canımız.

Enib dərdin  hrin ,
D   b qəmin q hrin .
Sehrbazlar sehrin 
Tifil olan canımız.

Ölüm ahıl, biz  a a,
Boğaz yemdi b  a a.
Axır beş arşın a a
T hv l olan canımız.

GÜNAHSIZ G  L R K

Dünyanı min dəfə dağıtmaq olar,
Bu qədər qan t k n silahlar ilə.
H yatda hər şeylə bacardı insan,
Bacara bilm di tamahlar ilə.

Gedir insan oğlu, yolu  a  gedir,
 zd n qan s z l r, gözdən ya  gedir.
Bu torpaq üstündə hey savaş gedir,
Dil tapa bilmirik timsahlar ilə.

Zamanın ovcunda mum olur qaya,
Qum olub dağılır    m y , çaya.

Günahsız gəlirik qoca dünyaya,
Dünyadan gedirik günahlar ilə.

Kimdi fikir verən amana, aha,
Ölüm ucuz olub, yaşamaq baha.
Allahın özü də bacarmır daha
Özü yaratdığı "allahlar" ilə.

BAZAR YOLU

Bir məzar yoludu bu bazar yolu,
Yoxsullar bu yolla ölümə gedir.
Cibi boş, ürüyü dərd ilə dolu,
Alverə getmir ki, zülümə gedir.

İnsandı, onun da nəfəsi, tamahı,
İnsandı, onun da iştahası var.
Yerdə arxası yox, göydə pənəhi
Elə yeriyir ki, sanki yası var.

Evinə qayıdır əl boş, üz qara,
Nisgildən, ağrıdan, azardan gəlir.
Könül tik-tik, can para-para,
Xortdamış ölüdü, məzardan gəlir.

KÖNÜLSÜZ DƏ RVIŞ

Yoxsul bir həsirdi, bir Məmmədnə sir,
Nə atı, nə də ki, arabası var.
Könülsüz dərvişdi düşər yollara,
Bir dəmir çarığı, bir əbası var.

Allahım, mən deyim kimə bağışla,
Bağışla, hər bəxti kəmə bağışla.
Bədbəxt bir uçuq kümə bağışla,
Desinlər onun da xarabası var!

NARAZI

Neyləsin boz səhrada, dəvəsi ölmüş rəb?
Kimi ölmüş dəvədən, kimi atdan narazı.
Biri gözündə nısgıl, biri gözündə giley,
Tərs gələn, bədən gətirən bir saatdan narazı.
Fələklərə ol açan yetişmir muradına,
Olur göy üzündəki yeddi qatdan narazı.
Fikri üst-üstə düşmür oğul ilə atanın,
Zat əsildən narazı, əsil zatdan narazı.
Dözə bilmir zamanın zərbsin, zülmün,
Çat ürəkədən narazı, ürək çatdan narazı.
Barmaq ilə sayılır Allahından razılar,
Hamı bir nəfər kimi bu həyatdan narazı!

İTİRDİYİM "DOST" A ƏRMƏN GƏN

Yoxsulluq əlindən göz açmayaydım,
Kasıb doğulaydım, kasıb öləydim.
Gələndə, Allahın ucuz ölümü
Qeyrət damarını kəsib öləydim,
Kaş sənə həyatda rast gələydim!

Heç nəyi zamandan gizlətmək olmur,
Vaxtın üzü belə, astarı belə.
Çəkir imtahana salır sınağa
Bax, belə tanıdır dostları, belə!

Un kimi, dən kimi dost da, düşməndən də,
Ələlir xəlbirdən, keçir ələkdən.
Həqiqi məhəbbət, həqiqi sevgi
Beləcə ayrılır küydən, kələkdən.

Mən haqqı tanıyan adamam, qardaş,
Yersiz nə küyüm var, nə kələyim var.
Zamanı gələndə, vaxtı çatanda,
Mənim öz şadaram, öz ələyim var.

Sən şeytan yoluyla qazandığını
Mən Allah yoluyla çoxdan almışam.
Boynumda heç kəsin minnəti yoxdur,
Mənə nə verilib, haqdan almışam!

Otuz il əlimdə qəlmə işlədi,
Varağa bir kəlmə qeybət düşmədi.
Əsdi mənin tərfdən sevda yelləri,
Heç kəsin payına nifrət düşmədi.

Deyərdim Allahın öz işləridi,
Göynə sə ürəyim, sızlasa yaram.
Sənin pisliyinlə enib zirvədən,
Qələmi çirkəbə bulaşdırmaram!

Dostluğun sarayı neçə pilləli,
Kim taxta ucaldı, kim endi taxtdan.
Kiminki sevgidi, kiminki tamah,
Qoy Allah ayırsın haqqı nahaqdan.

Mən elə bilirdim sənsən sirdaşım,
Ruhuma doğmasan, könlümə yarsan.
Mən sənin dağlardan nəğmə gətirdim,
Dedim, dağlar kimi uca durarsan!

Ən böyük düşmənsən özün-özünə,
Suçu nə mənə görə, nə də xalqında,
Bir zirvə vermişdi yaradan səni,
Dayana bilmədin o ucalıqda!!!

SUÇ MƏNİM

Aldanmışam sərvətinə dünyanın,
Ömrüm-günüm, yalan mənim, puç mənim.
Nahaq yerə yaxasından yapışdım,
Taqsır mənim, günah mənim, suç mənim.

Beş-altı gün yas paltarı geyilr,
Hrdn yaxşı, hrdn yaman deyilr.
Ehsanımı şirin-şirin yeyilr,
Qırxa qddr yeddi mnim, üç mnim.

Qlom alsın başdaşımı yazanlar,
Bel götürsün mozarımı qazanlar.
Ay Zlimxan, ağı desin ozanlar,
Kfn mnim, karvan mnim, köç mnim

VAXTSIZ DÖYM QAPIMI

Yen n taqqıltıdı?
Vaxtsiz döym qapımı.
N axşamdı, n sabah,
Vaxtsiz döym qapımı.

Oğul toyu, qız toyu,
Yol gəlir illr boyu.
Yaşamaqdan kim doyu?
Vaxtsiz döym qapımı.

Oğul gözümün ilki,
Ömrün sırvıti, mülkü.
Otuz yeddi deyil ki,
Vaxtsiz döym qapımı.

Polad gördüm yilmiş,
Dmir gördüm yeyilmiş.
Ay qapısı döyülmüş,
Vaxtsiz döym qapımı.

Snd t k, mnd ol,
Adın amansız cl.
Gəlirs n, vaxtında gl,
Vaxtsiz döym qapımı!..

HAQLISAN ŞAİRDİN GİLEYLİNİN YOLU

Söz güllü, söz mürmi, söz qurşun gürk,
Söz millət, söz ordu, söz qoşun gürk.
Qoruya göyləri yad nəfəsindən,
Burnu qanamaya bir quşun gürk.
Xalqın namusuna göz dikənlərin
Şair cəsarəti, şair qeyrəti
Tökə boğazına qurğuşun gürk.
Göz yaşı, el dərdi, ana fəryadı
Dönməsə qəlbində sızlayan ney,
Haqlısan, min dəfə haqlısan, anam,
Haqlısan şairdin gileylinin yolu.

Bu necə şairdi şəhid olmadı?
Bu necə şairdi işgürrə olmadı?
Əlində torpağın yarısı getdi,
Qocası, cavanı, qarısı getdi.
Sözü çevrilmişdi qızıl güllüyə,
Masası çevrilib sığır olmadı.
Yağı tapdağına döndü torpaq
Niyə bir çaxnaşma salmadı yer?
Niyə bir titrətmə salmadı göy?
Haqlısan şairdin gileylinin yolu.

Füzuli sultanım, Xətai şahım,
Nəsimi inadı "mənim Allah"ım.
Sözün qılıncını saldıq kəsərdən,
İçimi göynətdi amanım, ahım.
Şerin qibləsinə gətirəmmədik,
Kimi səy üz tutdu, kimi də bəy.
Haqlısan şairdin gileylinin yolu.
Başda qapaz ola, yanaqda şillə,
Dildə xəncər ola, dodaqda güllə.
Sərhəddə dağ ola, torpaqda qaya,
Canda tənəpər ola, qeyrətdə maya.

Törpə dən dünyanı tufan gücündə,
Qabara, çəkili ümman gücündə.
Söz gərək düşmənin qəddini yə!
Yə bilmədisən namərd qəddini,
Haqlısan şairdən gileylənmiş.
Demək, sözümüzə el gücü yoxmuş,
Demək, səsimizdə sel gücü yoxmuş.
Obalar çökdü düşmənin önündə,
Demək, dilimizdə fil gücü yoxmuş.
Döyüş meydanına çıxarmaq üçün
Nə pələng var imiş, nə şir var imiş.
Vətənin gözünə kül üfürməyi
Yalançı bir haray, həşir var imiş.
Baqqallar, dağalar daha çox imiş,
Tülkülər, qarğalar daha çox imiş.
Oğlun sirdis, günahkar mənəm,
Qızın girovdursa, günahkar mənəm.
Torpağın nə böyük faciəsin
Gözü kor, beyni küt, qəlbi kar mənəm.
Şair harayına, şair səsin
Ordular ayağa qalxa bilmədi.
Şair güvənmişdi öz imkanına,
Milləti özünə arxa bilmədi.
Bu gün bir millətin yurdu, yuvası,
Olubsa çamırlıq, olubsa dəy,
Haqlısan, min dəfə haqlısan, anam,
Haqlısan, min dəfə haqlısan, atam.
Haqlısan şairdən gileylənmiş,
Haqlısan şeirdən gileylənmiş!

AĞDAM QARABAĞIN TOY OTAĞIYDI

Hər şirin zəngül, hər şirin nəfəs,
Yeni bir dünyaydı, təzə bir həvəs.
Arifin içində nə gəlirdi bu səs,
Ağdam Qarabağın toy otağıydı.

Coşar bəstəçilər, dinər bəstəilər,
Nə muğam susardı, nə şikəstələr.
Kəlmələr sığmazdı kəlmərbəstələr,
Ağdam Qarabağın toy otağıydı.

Qədirin dərşada gəlmisi vardı,
Hələ biçilməmiş zəlmisi vardı.
Hamı atalıydı, hamı arxalı,
Hamının dayısı, əlmisi vardı,
Ağdam Qarabağın toy otağıydı.

Tək-tək yox, coşardı hər adam belə,
Köz çevrilirdi qar adam belə.
Xan qızı dinəndə, Xan oxuyanda,
Saraya dönərdi qara dam belə,
Ağdam Qarabağın toy otağıydı.

Sevənlər dodağa söz əridirdi,
Qızlar oda dönər, buz əridirdi.
Baharın günəşi ritməyəni,
Bircə baxışıyla qız əridirdi,
Ağdam Qarabağın toy otağıydı.

Nə qızıl üzəngi, nə gümüş yəhər,
Nə çapan oğul var, nə qaşqa kəhər.
Yediyi zəhrimar, içdiyi zəhər,
Ağdam Qarabağın yas otağıdı.

Ocağı alışmır, odu görünmür,
Qavalı, kamani, udu görünmür.
Zeynal yaman küsüb, Xudu görünmür,
Ağdam Qarabağın yas otağıdı.

Yığılın bir səmtə, araya gəlin,
Bir məlhəm axtaraq yaraya, gəlin.
Ay Famil, ay Şahmar, haraya gəlin,
Ağdam Qarabağın yas otağıdı.

Bəxt fırlanan kəfər dönüb,
O boyda məmləkət şikarə dönüb.
Şahbulaq şaha yox, nökr dönüb,
Ağdam Qarabağın yas otağıdı.

Qəlblim bir qəmlı dastan gəlılbı,
Ağrı düşməndən, dostdan gəlılbı.
Hələ ki bizimki yasdən gəlılbı,
Ağdam Qarabağın yas otağıdı.

Min-min qonağının biri Zəlimxan,
Seçmir öz gözündə tiri Zəlimxan.
Bu ağır həsrətdən utanıb ölmür,
Hələ də diridi, diri Zəlimxan,
Ağdam Qarabağın yas otağıdı.

OLMAZ

*Tehran cənnət dönsə
Yaddan çıxmaz Qarabağ.*

Gördüyüm hır gözllik
 heyrtı salır mını.
 Min qat gözll olsa da
 heyrtın Vtın olmaz.
 Saçına sığal çıkıb,
 rğbt bslsılr dı
 Ömrü beş-on gün olar,
 rğbtın Vtın olmaz.
 Allah evi Mkkdı
 evimçün darıxmışam,
 Evdn-eşikdn ötrü
 üryimi sıxmışam.
 Hsrın sınağından
 dağlar yarıb çıxmışam,
 Adında ayrılık var,
 hsrtdn Vtın olmaz.

Çəkilən ağrı bilir
sızıldayan iç nədir,
Səfir çıxan bilir
yolda qalan köç nədir.
Adın göylərdə çıxsan,
yadlar üçün heç nədir,
Vətəndən şöhrət olar,
şöhrətdən Vətən olmaz.
Çırpınar intizarda,
qəlbin, ruhun qısılar,
Oğul-uşaqdan ötrü
canın göydən asılar,
Adına, taleyin
qərib möhrü basılar,
Ancaq onda bilərsən
qürbətdən Vətən olmaz.
Dünyanın çəkmədiyi
ağrısı, azarı yox,
Ağrı nə qədər çəksən,
behi yox, bazarı yox.
Qərib yerdə ölən
yatmağa məzarı yox,
Zülümün bir yurd-yuva,
zillətdən Vətən olmaz.
Qəriblərin saçında
qırova bax, qara bax,
İnildəyən kamana,
sızıldayan tara bax.
Cəhənnəmə dönsən də,
cənnətimdi Qarabağ,
"Tehran cənnəti dönsən",
cənnətdən Vətən olmaz!!!

Almaniya, Bilefeld, 8 noyabr 2004

GEÇİKMİŞ ETİRAF

*Dünyanın gözəl yerlərini gördük zor və
silah gücünə əlimizdən alınan gözəlliklərin
itkisi mənə dəhşətli gəlir.*

Arımı yemişəm, ar itirmişəm,
Bir dağam, zirvəmdən qar itirmişəm.
Qarabağ görkəmdə dünya gözəli,
Şuşa yaraşıqda yar itirmişəm.
Öldürün, öldürün, öldürün mənə.

Üstə duz səpilmiş yaramdı dünya,
Mənə yas, düşməndə bayramdı dünya.
Tək bircə Kəlbəcər gedibsə əldən,
Mənim kimisinə haramdı dünya.
Öldürün, öldürün, öldürün mənə.

Günah işləmişəm, səhv eləmişəm,
Səhvimi özümü məhv eləmişəm.
Torpaq unudulub, yurd yaddan çıxıb,
Qaniçəni düşməni fəv eləmişəm.
Öldürün, öldürün, öldürün mənə.

Qatil sifətinə şillənmişəm olmadı,
Cəllad sinəsinə güllənmişəm olmadı.
Fürsəti boşuna verdim əlimdən,
Ağlım işləmədi, kəllənmişəm olmadı
Öldürün, öldürün, öldürün mənə

Kərəmim ağılsız, əslim günahkar,
Lələm tərbiyəçim, nəslim günahkar.
Qələbə çalanı bəyənməyə də,
Məğlub günahkardı, təslim günahkar.
Öldürün, öldürün, öldürün mənə.

Torpaq itirəni torpaq götürməz,
Ancaq igitlərə yer versin Vətən,

Ancaq şəhidlər yer versin Vətən.
Qarabağ dərindən dərman yoxdusa,
"Qaytarın!" Hökmündə fərman yoxdusa,
Ölmürsən ruhuma qənim olanlar,
Mənim olmadısa mənim olanlar,
Sabahı görməyən gözəldir günah.
Səndir, məndir, bizdir günah
Öldürün, öldürün, öldürün məni.

İstanbul, 4 noyabr 2004

YA RƏBBİM, ÜRƏKDƏN LƏR VAR İMİŞ

Verilən dərmandı, inləyən mənim,
Dənizə həkimdi, dənizə mənim.
Həsrətdən saralmış varaqılar kimi
Dərdi üst-üstün çinləyən mənim.
Canımdan tökülən ağrılarımı
Don kimi yığışır, dənizə mənim.
Özümdən xəbərim yox imiş mənim,
Min qəlbə sığmayan kədərlər var imiş.
Ya Rəbbim, ürəkdən lərlər var imiş!
Məni qaya kimi yıxanda gördüm,
Qələbəmin içində baxanda gördüm,
Ağrı var, azar var, haray var, ün var.
Qubarı qat-qatdı, qabarı çat-çat,
Hər qara nöqtədə bir dağ-düyün var.
Ömür kitabında baş-baş verən
Neçə yaşlı gecə, yaralı gün var.
Ulduz parıldamaz, Ay dada gəlməz,
"Günəşi tutulmuş səhər"* var imiş.
Ya Rəbbim, ürəkdən lərlər var imiş!

*Səməd Vurğunun misrasına işarədir.

Səsi boğazında quruyub qalan,
Yuvası dağılmış quşlar ordadı,
Gözümün süzülən mində biriymiş,
İçimə tökülən yaşlar ordadı.
İşini görmüş mənə xəbərsiz,
Üstümə atılan daşlar ordadı.
Qəlləmlə vurulan səssiz güllələr,
Söz ilə kəsilən başlar ordadı.
Alnıma yazılan qəddər var imiş,
Ya Rəbbim, ürəkdə nələr var imiş!
Əsir götürdülər filankəsli,ri,

Filankəs tapılmaz, itdi, bəddə xəbərr.
Laçın xəyanət qurban verildi,
Şuşa əlimizdən getdi, bəddə xəbərr.
Qarabağ neçə yol köməyə istədi,
Füsrət yanımdan ötdü, bəddə xəbərr.
Murazı gözündə qaldı dostların,
Düşmənin murazına yetdi, bəddə xəbərr.
Qohumdan, qardaşdan, eldən, cəbhədən
Nə qəddər bəddə gələnin xəbərr var imiş,
Ya Rəbbim, ürəkdə nələr var imiş!

Şair ürəyinin evini yıxan
Qapısı bağlanmış evdi, eşikdi.
Düşmənin çəkəsinin dabanlarında,
Körpəsi çıxanmış səssiz beşikdi.
Səngəri alınmış, əsgəri ölmüş,
Qanlı köynək kimi dəlik-deşikdi.
Təpənin əlində dağ aciz qalıb,
Boğulan pələngdi, boğan pişikdi.
Hər köntöy baxışdan, hər acı sözdən,
Damara işləyən zəhər var imiş.
Ya Rəbbim, ürəkdə nələr var imiş!
Kağız mürəkkəbi götürən kimi,
Ürək də harda var nəmi çəkirmiş.
Bir nəslin, tayfanın, insanın deyil,

Dünyanın çəkdiyi qəmi çəkirmiş.
Dərdin yük bağlayıb, qəmdən yük tutub
Qatar daşıyırmiş, gəmi çəkirmiş.
Savabın, günahın tərzisində
Kimi çəkdirirmiş, kimi çəkirmiş.
İnsanın canında od tutub yanan
Cəhənnəm var imiş, məhşər var imiş.
Ya Rəbbim, ürəkdən nələr var imiş!
Bir az vaxtdan çəkdim, bir az zamandan,
Bir az dağdan çəkdim, bir az dumandan.
Açıq, bir az da özümdən oldu.
Qəlbimə dalbadal dəyən zərblər,
Hər yerdə ağlayan gözümdən oldu.
Susmaq içrimi yıxdı, yömürdü,
Əzabım səbirdən, dözümdən oldu.
Üzünü gör görsün küt ağrıların,
Ürəkdən qəddər dərd var, azar var,
Mənim ucbatımdan, üzümdən oldu.
Bu qoca dövrünün, kaftar dünyanın,
Aşının altında zəhər var imiş.
Ya Rəbbim, ürəkdən nələr var imiş!
Dolu düşüncələr, dəli duyğular,
Qalxıb qabaranda yük ona düşdü.
Havalı dalğalar, sərt qasırğalar
Tufan qoparanda yük ona düşdü.
Min illik pəldi güclü bir tufan,
Çəkib aparanda yük ona düşdü.
Qəfil bir zəlzələ min-min insanın
Bağrını yaranda yük ona düşdü.
Min-bir damar keçir bir parça tən,
O qaça bilirmiş bu təbiətdən,
Gizləni bilirmiş bu cəmiyyətdən?
Onun hər telində, hər zərrəsində
Hər şey ilahi diqqət var imiş,
Hər şey ilahi nəzər var imiş.
Ya Rəbbim, ürəkdən nələr var imiş!

Mənəsiz suallar, cavablar üçün,
Ürəy verdim əzablar üçün,
Məni yaratdığın dinə bağışla.
Qədir gecəsinə, Kəbə daşına,
Qiblə bildiyimiz yönə bağışla.
Müqəddəs Quranın göydən endiyi,
Bizə bağışlanan günə bağışla.
Xırda günahları özüm çəkərim,
Böyüksən, adilsən, mərhəməllisən,
Böyük günahları mənə bağışla.
Mən hardan biləydim mənənim içimdə
Bu qədr yıxılmış xarabəliklər,
Bu qədr dağılmış şəhər var imiş.
Ya Rəbbim! Ürəkdən nələr var imiş!
Ya Rəbbim! Ürəkdən nələr var imiş!!!

Almaniya, Bilefeld, 5 noyabr 2004

İLK ANDIMIZ, SON ANDIMIZ TURANDI

Təntiməyin, tələsməyin, çaşmayın
Yerli-yersiz həddinizi aşmayın.
Qazan gəlib qaynamamış daşmayın,
Yoldaşımız səbr, dözümlə olacaq,
Bu gün-sabah dünya bizim olacaq.

Vaxt Təbrizin, dünya ərkin dünyası
Yol Tanrının, haqqı dərkin dünyası.
Əzəl-axır dünya türkün dünyası,
Üç gün, beş gün gecim, tezim olacaq.
Bu gün-sabah dünya bizim olacaq.

Şəhid verin, qurban verin, can verin,
Cansızlara şah damardan qan verin.
Gəmi kimi sahillərə yan verin,
Müjdəçilər düzüm-düzüm olacaq,
Bu gün-sabah dünya bizim olacaq.

Düşmənin mənə düz düşünməz, çaş anlar,
Haqq sözümü qaya duyar, daş anlar.
Qayıdacaq Çin Səddini aşanlar,
Gələcəyə gerçək sözüm olacaq,
Bu gün-sabah dünya bizim olacaq.

Keçidlərdə ocağımız səngidi,
Yoxuşlarda nəfəsimiz tənğidi.
Tarix bir az haqq sözündə lənğidi,
Həqiqətlər çözüm-çözüm olacaq,
Bu gün-sabah dünya bizim olacaq.

Yeni düzən, yeni mizan qurandı,
İlk andımız, son andımız Turandı.
Soraq verən peyğəmbərdir, Qurandı,
Nə yozulsa, xeyrə yozum olacaq,
Bu gün-sabah dünya bizim olacaq.

Qovuşacaq bölünənlər, bölgələr,
Nurlanacaq qaranlıqlar, kölgələr.
Diriləcək Oğuz xanlar, Bilgələr,
Türk səcdə, türk təzim olacaq,
Bu gün-sabah dünya bizim olacaq.

6 avqust 2004

DİVAR VƏ ÇAY

*Berlinin yıxılan divarları
özündə düşüncələr*

Bir dövləti ikiyə
bölən divar yıxıldı.
Bir milləti ikiyə
bölən çayı neyləyək?
Biri azad, müstəqil,
biri fikir dustağı,

Bu tay bir yana çıxdı,
bəs o tayı neyləyək?
Nə rusam, nə almanam,
nə farsam, nə ingilis.
Türk adıyla Tanrıdan
gələnin payı neyləyək?
İki yüz il ağlamaq
bizə fayda vermədi,
Qulaqlara çatmayan
hay-harayı neyləyək?
Divar yıxmağa nə var,
çayı qurutmaq olmur.
Göz yaşına qarışan
ahı-vayı neyləyək?
Nə saray endi xalqa,
nə xalq saraya çatdı.
Zora gücü yetməyən
ağ sarayı neyləyək?
Tarix deyir: Bərkiyin,
bütövləşin, birləşin.
Boynumuza qoyulan
haqqı-sayı neyləyək?

Almaniya, Berlin, 10 noyabr 2004

TORPAQ YANĞISI

Çıxışlarının birində Rauf Tınktaş dedi: "Bir gün Yasir Ərəfat mənə söylədi ki, Rauf bəy, sən mənə xoşbəxtsən. Sənin Türkiyənin var, mənə bir Türkiyəm olsaydı, mən bu acıları çəkməzdim. Sən basdırılanda torpağın var, mənə basdırdacaq yerim də yoxdu. Bizim şəhid qəbiristanlıqlarını İsrail şumlayıb, izini itirib. Sizin şəhidlərinizin məzarı başında türk əsgəri durur". Ərəfat deyən oldu, onu arzuladığı müqəddəs yerdə - Qüdsdə dəfn olunmağa qoymadılar.

"Sözü at yiyəsən, özü götürəcəksən", - deyirlər. Bu fikir mənə göyüm-göyüm göynətdi. Doğulduğu torpaqda ölmək xoşbəxtliyi taleyin yazılmayan Qarabağsız qarabağlıları, elini itirmiş eloğlularımı göz yaşları içində xatırladım.

Bircü gün üzünü gülüm di hıyat,
İli il döyüşdü Yasir ü rıfat.
Yollar yerimükdün yol qabar oldu,
Azadlıq demükdün dil qabar oldu.
Yorulmaq bilmüdi Vütn demükdün,
"Hanı insaf", - dedi, "hanı din", - dedi.
Süsi yetişmüdi kar qulaqlara,
"Füstin" - söylüdi, "Füstin" - dedi.
Dil açıb dinüdü dili titrüdi,
İlini tırpıtdı, İli titrüdi.
Düşdü qapı-qapı qürbət ellü rü,
Üzüdü hısrütin yeli titrüdi.
Onu qoymadılar dövlət olmağa,
Qaldı gözlürindü bayraq yangısı,
Düldi ürüyini torpaq yangısı,
Deşdi kürüyini torpaq yangısı.

Büdbüxt yer üzünü qıddım basanda,
Doğulur, yatmağa beşiyi olmur.
Kümüsi dağılır, koması uçur,
Bir yurdu, bir evi, eşiyi olmur.
Ayaq var, geymüyü ayaqqabı yox,
Baş var, geyinmüyü papağı yoxdur.
Allahın altında bir qarış yeri,
İkmüyü bir ovuc torpağı yoxdur.
Büdbüxtlik büdbüxtin başından basır,
Qara gün özündün qabaq doğulur.
Müqüddəs analar mündün küsmüsin,
Büdbüxt doğulanlar nahaq doğulur.
Dodağı qurusa, su verün olmur,
Gözünü göynüdir bulaq yangısı.
Taleyi üzünü gülümüyün küsin
Yandırır canını torpaq yangısı.
Torpağı ilindün gedün kimsüür,
Min il yaşasa da, mınası yoxdu.
Ocağı alışmaz, Güneşi doğmaz,
Dünya var, dünyada dünyası yoxdur.

Məzarı yad yerdə qazılanların,
vəli olsa da, sonrası yoxdu.
Çox olar yetim gəl-gəl deyənler,
Çörək verənlərin sayı az olar.
Qazancı qapazdı, yediyi yumruq,
Tanınmaq istəyər, tanınmaz olar.
Arxası olmayan millət yazıq!
Meydanda tək qalan qeyrət yazıq!
Vətən deyiləndə Vətənsiz bilir,
Nədir dil yangısı, dodaq yangısı.
Hamının canında torpaq eşqi var,
Hamının canında torpaq yangısı!!!
Arxalı köpəklər səs-səs verdi,
Cumdu irəliyə qurd basa-basa.
Günbəgün çoxaldı xarabalıqlar,
Yurdunu aldılar yurd basa-basa.
Budur yağların fikri, niyyəti.
Haqqını deməyən haqqın çatmasın,
Ağzın qıfıllansın, mumlansın gərək.
Şəhid məzarından sər qalmasın,
Kotənlər ağzında şumlansın gərək
Nə böyük dəhşətdi, nə böyük ağrı,
Gözün gör-gör torpağın ged,
Səni basdırmağa torpaq olmaya.
Ağacın quruya, suyun kəsilsin,
Üstündə kölgəlik, bulaq olmaya.
Nahaqqın ləndə oyuncaq olub,
Haqqına can atan bu haqq yangısı.
Bu gün yer üzündə bircə yangı var,
Torpaq yangısıdı, torpaq yangısı.
Torpağın yoxdursa, üz həyatdan,
Doğulma, böyümə, yaşama, ölme!
Dünyadan getməyən yerin yoxdusa,
Başını ağrıdın dünyaya gəlmə.
Gəldinsən, qurtardı, axırın itdi,
Yağış yağmayacaq, nur yağmayacaq,
Hər gün daş yağacaq daşının üstə.

Qarğa qarıldayıb, bayquş ötlə cək,
Yarasa gəzək başının üstü.
Ağırdı zamanın, vaxtın şərtiləri,
Bilirəm, bilirəm mən bu dərdləri.
Çoxdan tanıyıram bu alçaqları,
Çoxdan tanıyıram bu namərdləri.
Torpaq itirinin biri də mənəm,
Yandırır əlimi varaq yangısı.
Bu gün mən özüm də başdan-ayağa
Torpaq yangısıyam, torpaq yangısı.

İstanbul, Alatürk köşkü. 13 noyabr 2004

YELDAĞI HAQQI

Qocaman Borçalıda dağlar qoynunda Kəpənəkçi adlı bir qoca kənd var.

Məni dünyaya gəlirən bu kənddə sökəkli "Yeldağı" adında bir ziyarət dağı var. Neçə yüz illərdir ki, bu kəndin camaatı and içəndə "Yeldağı haqqı" deyib, onun başına and içir. Müqəddəs arzulara qovuşmaq üçün onun ətləyində ziyarət daşının yanında qurbanlar kəsirlər.

Adını dilimdə and eləmişəm,
Sözünü dilimdə qənd eləmişəm.
Ömrümü ömrün bənd eləmişəm,
On ilin, yüz ilin söhbəti deyil,
Mən onu min ildə kənd eləmişəm.
Mən ondan doymaram, Yeldağı haqqı.

Borçalı ürəkdi, baş Kəpənəkçi,
Borçalı tarixdi, yaş Kəpənəkçi,
Borçalı üzükdü, qaş Kəpənəkçi.
Qaşın özünü yox, tozunu belə
Heç kəsə qıymaram, Yeldağı haqqı.

Oduna, közün, hissin qurban,
Dumanına qurban, sisin qurban.
Yaxşılar qibləmdi, qiblə gahımdı,
Əgər pisi varsa, pisin qurban.
Şeytana uymaram, Yeldağı haqqı.

Həl təl-zəl-təl açılır qatı,
Dərindir yaddaşı, xalisdır zati.
Gecəsi nağıldı, axşamı dastan,
Sevgisi dilimdə qoşma, bayatı.
Onun barəsində min kitab yazam,
Döşümə döymürəm, Yeldağı haqqı.

Getdim Çin səddinə, mənimlə getdi,
Peyğəmbər doğulan bir məmləkətdə,
Məkkə sərhədinə mənimlə getdi.
Kəbənin içində adımlıkdım,
Ucalıq həddinə mənimlə getdi.
Onsuz keçirdiyim vaxtı, vətəni,
Ömürdən saymaram, Yeldağı haqqı.

Əlimdə silahdı, sinəmdə sipər,
Qanımda qeyrətdi, canımda təpər.
Onu qorumağa, əzizləməyə,
Gözüm göz muncuğu, kirpiyim çəpər,
Çopur qayasını, qara daşını
Gözümədən qoymaram, Yeldağı haqqı.

Gül kimi açılmış bənizim olar,
Damlası böyüyüb, dəlizim olar.
Qayıdıb Allahın yoluna gələr,
Pisi də çevrilib əzizim olar.
Kimsə bir daş atıb xətrinə düşsə,
Sancaram başına Kəpənəkinin,
Xətrinə döymürəm, Yeldağı haqqı.

Ölümü, əcəli qoymaram yaxın,
Bez-kəfən geyməyirəm, Yeldağı haqqı.
Min il də hüsnünə nəğmələr qoşsam,
Ulu görkəmindən, tamaşasından,
Doymaram, doymaram, Yeldağı haqqı!!!

1 fevral 2005

MƏNİM BORÇALIDA QALAN İLLƏRİM

Körpəliyim idi, kövrək, rəhmli,
Uşaqlığım idi, ayıq, fəhmli.
Cavanlığım idi, ötkəm, zəhmli,
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Gecə danışdım ulduzla, Ayla,
Gündüz görüşürdüm çeşməylə, çayla.
Getdi illərimdən hayla-harayla,
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Atamın qəbrinə ziyarətimdi,
Anamın səbrinə məşqətimdi.
Mən onsuz yetiməm, mən siz yetimdi,
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Aran bir qoluydu, dağ bir qoluydu,
Çəmənli, çiçəkli, nurla doluydu.
Haqqa qovuşmaqçün haqqın yoluydu,
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Ulu gözəlliyə bənd yerim oldu,
Oymaq yerim oldu, kənd yerim oldu.
Tövbə yerim oldu, and yerim oldu,
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Fikrin gözəllidi, sözün xasıdı,
Görüş bayramıdı, həsrət yaşadı.
Dünyanın ən qədim saz havasıdı
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Sarvan dağlandı, Ləlvərdi, Löküdü,
Həsrəti içimi doğradı, tökdü.
Ayrılıq anında göz yaş tökdü.
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Bu gün Başkeçidim baş ağrısıdı,
Torpaq ağrısıdı, daş ağrısıdı.
Bütün ağrıların baş ağrısıdı,
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Göyü soraqlayır, yeri çağırır,
Oğulu səsli yir, əri çağırır.
Gedən oğulları geri çağırır,
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Göz yaşı gözümde şəh kimi qaldı,
Ağrısı canımda ah kimi qaldı.
Ömrümün taxtında şah kimi qaldı,
Mənim Borçalıda qalan illərim.

Adım yaddaşında azarmı, görən,
Bir həsrət mənə qazarmı, görən?
Məni yaddaşına yazarmı, görən
Mənim Borçalıda qalan illərim?

Ondan ayrılmağım haqsızımı, haqımı,
Günahkar imkanımı, tale mi, vaxtımı,
Bilmirəm, mənə nimal bərişəcəmi
Mənim Borçalıda qalan illərim?

ZARAFAT ELƏ MƏN

Zarafat elə mən, qurbanın olum,
Bu dünya zarafat meydanı deyil.
Qarışqa yerışı rahat yerışdi,
Bu meydan köhlən at meydanı deyil.

Oynadıb çox şeyi umar, oynama,
Etsən də ruhunu xumar, oynama.
Sən bu qumarbazla qumar oynama,
Zarafat gəlmişsin sən bu dünya.

Çox yerdə qəbrini qazan olacaq,
Başın qaynamaqdan qazan olacaq.
Sanma yaşamağın asan olacaq
Zarafat gəlmişsin sən bu dünya.

Yoxsulluq yoxsulun bağrına oxdu,
Mərdəsi toxların mərdəsi toxdu.
Fil var, qarışqaca hörməti yoxdu.
Zarafat gəlmişsin sən bu dünya.

Çox yerdə məkrli oyun olacaq,
Şir, pələng çevrilib qoyun olacaq.
Hələ neçə dəfə toyun olacaq,
Zarafat gəlmişsin sən bu dünya.

Ömrünü qar yeyib, qış aparacaq,
Xırmandan dəmini quş aparacaq.
Dünyadan əlini boş aparacaq,
Zarafat gəlmişsin sən bu dünya.

Qeybətin quyusu, hiylənin toru,
Sən diri-diri göstərər goru.
Başın var, başsızdan başını qoru,
Zarafat gəlmişsin sən bu dünya.

Şeytan dura-dura şərliyə dəvə,
Qatır quyruğunda hərliyə dəvə,
Kinindən yığılar, tirlinə dəvə,
Zarafat gəlmişsin sən bu dünya.

Muğamı ağlamaq, valı ağlamaq,
Valın da qırılmış halı ağlamaq.
Fısqırıq çalmağın dalı ağlamaq,
Zarafat gəlmişsin sən bu dünya.

Yasın yeddisi var, üçü, qırxı var,
Qəbir yerinin də haqqı, nırxı var.

Ölümün sonra da min cür qorxu var,
Zarafat gəlmişin sən bu dünya.
Ürey çəkilişin dağıdı, duyündü,
Hər gün xırdalanan ömürdü, gündü.

Gör bu dər yirməndə kimlər üyündü,
Zarafat gəlmişin sən bu dünya.
Zəlimxan, günahın yeddi qat olar,
Həyatın qan dolu bir həyat olar.

Zarafat eyləşən, şahın mat olar,
Zarafat gəlmişin sən bu dünya!

26 may 1996

GƏTİR CƏKSİN

Könül, nə yanırısan, nə yandırırısan,
Xalqı bir yönə mi gətirəcəksən?
Dilsiz qayaları, səsiz daşları,
Səsimi, ünə mi gətirəcəksən?

Aldılar əlində nə yağlı, yavanı,
Çəkdilər canından suyu, havanı.
Yerinə qaytarıb yurdu, yuvanı,
Dağlara binə mi gətirəcəksən?

Nə ad düşündürür, nə san milləti,
Çoxalır asdıran, asan milləti.
Qayğılar başından basan milləti
Kölgədən günə mi gətirəcəksən?

Yaşadın dər yeyib, qəm uşa-uda,
Çağırdın, dadına çatmadı xuda.
Yağışsız buludda, axarsız suda
Sünbülü də nə mi gətirəcəksən?

Ürək min parçadı, könül min para,
Qarışıb, seçilmir ağ il qara.
Allahdan danışıb allahsızlara,
Dinsizi din mi gətirəcəksən?

Bir dördin həyatda min yazarı var,
Dünyanın nə behi, nə bazarı var.
Taleyn nə qədir dörd-azarı var,
Yığışıb mənəmi gətirəcəksən?

KİMDİ SƏNİ BU QAPIDAN BURAXAN

Bir nazirliyin qapısında gözünün yaşını yağış kimi yağdıran qoca bir kişi gördüm. Şikayəti Allahın yanına çıxsa da, yuxarıda oturanın yanına çıxa bilmirdi.

Bu qapıdan yollar gedir, ay qoca,
Süd arxından qollar gedir, ay qoca.
Zər daşınır, pullar gedir, ay qoca,
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

Bu bazarda nə işi var lütlərin,
Yeri deyil "maymaqların, kütlərin".
Qulluğunda durammasan bütlərin,
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

Bu qapının gədləri bəylənər,
Kişiləri harınlaşar, səylənər.
Gündə burda neçə karvan əylənər,
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

Nə olsun ki, qəlbın qəmnən oyuqdu,
Nə olsun ki, bəxtin batan qayıqdı.
Görmürsənmə, mərmər buzdan soyuqdu,
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

Sünbül elə, dənən keçir dördini,
Tanrıya bax, dinnən keçir dördini.

Bura gəlmə, genn n keçir d rdini,
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

D ym si var, tilsimi var, zəngi var,
Bir deyil ki, yetmiş yeddi rəngi var.
Tale r  qov ası var,   ngi var,
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

Ağlar gəlib, ağlar qalıb ged n var,
Da rid n, da  y d n bədən var.
Cang d nin  z n  d  g d n var,
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

Pusqular var, pusduran var, pusan var,
Qan axıdan, qusduran var, qusan var.
Qorxusundan ömrü boyu susan var.
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

Silahu var, polisi var, postu var,
R   t adlı bir canci r dostu var.
Bu qapının bu millətə q sdi var
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

Get  z n  ayrı i  tap, ay qoca,
Ayrı dil tap, ayrı diş tap, ay qoca.
Xa p r st ol, bir ke i  tap, ay qoca
Kimdi səni bu qapıdan buraxan?

M  RD M Z - D  RD M Z

Qurd yedi, taladı bu ağacları,
N  q d r ağac var qurdun i ind .
 aqqal var, tülkü var, it var, pişik var,
Didir bir-birini yurdun i ind .
K k n  qazıdı d rd adamların,

Nə qəddər adam var dərdin içində.
Həyatdan küsən var, candan bezar var,
Nə qəddər ağrı var, dərd var, azar var,
Kimsəsiz ölü var, qərib məzar var.
Mərdin sinəsini açın, göstərin,
Nə varsa, aydınca görəcəksiniz,
Nə varsa, yer salıb mərdin içində!

AĞRI

Üstümə gələn şikayətçilər

Ürək nədir, zərif tel, incələrin incəsi,
Sən qarışqa, dərd dəvə, qəm ayının pəncəsi.
Hər gün üzünə durur həyatın işgəncəsi,
Səni necə qurtarım ağrıların əlindən?

Fikrində ümid yeri, gözündə yaş gəllirsən,
Ürəyində qəm yükü, bəğrində daş gəllirsən.
Bir az ürək yeriyir, bir az yavaş gəllirsən,
Səni necə qurtarım ağrıların əlindən?

Yol dolaşır, cığır dar, zaman çətin, vaxt ağır,
Əngələrin əlində qalmısan mağmın, fağır.
Baxışından üstümə qalaq-qalaq qar yağır,
Səni necə qurtarım ağrıların əlindən?

Torpağın yad əlində, özün çadırda əsir,
Ayaz vurur, qar döyür, şaxta vurur, qar kəsir.
Hər kəs öz ocağına, öz evinə təllisir,
Səni necə qurtarım ağrıların əlindən?

Üzün payız yarpağı, alnın qırıq-qırıqdır,
Qələbin qəmlər əlində gah küsdü, gah barışdı.
Ağladın, göz yaşların göz yaşına qarışdı,
Səni necə qurtarım ağrıların əlindən?

Dodağım yandıran haraydımı, ündümü?
Körpik-körpik sökülən ömürdümü, gündümü?
Bu bulanlıq suları durultmaq mümkündümü?
Səni necə qurtarım ağrılarının əlindən?

Allahı çağırırsan, eşqin Allaha çatmır,
Eşitmir vəzir, vəkil, illərin şaha çatmır,
Mənim gücüm çəkdiyən aha, ağrıya çatmır,
Səni necə qurtarım ağrılarının əlindən?

Nə şaham, nə Allaham, nə peyğəmbər, nə sultan,
Qəlbindən keçənləri yaratmağa yox imkan.
Təbiətdə qasırğa, cəmiyyətdə sərt tufan,
Səni necə qurtarım ağrılarının əlindən?

Sən millətin övladı, mən millətin vəkil,
Ürəyim cadar-cadar, yuxum rəşq vəkil.
Əlim göyü uzalı, gözüm göyü dikili,
Səni necə qurtarım ağrılarının əlindən?

26 noyabr 2000

**SƏN ALLAH,
DİLİN QEYBƏT GƏTİRMƏ**

Ulduzdan danışaq, Aydan danışaq,
Çəşmədən, dənizdən, çaydan danışaq,
Sevgidən, sevinclən, toydan danışaq.
Palıd qətiyyətli oğullar görüb,
Çınartıq ucalan boydan danışaq,
Sən allah, dilin qeybətgətirmə!

İşğam, sən mənə zülmət çəkmi,
Aşkaram, sən mənə xəlvət çəkmi.
Ayna ürəyimi, duru könlümü
Kinə, küdurət, nifrət çəkmi,
Sən allah, dilin qeybətgətirmə!

İvan çiçəklərin baxışına bax,
Çəmənə güllərin naxışına bax.
Günəşin tərli miz şəfəqlərin,
Buludun dumduru yağışına bax.
Yağışdan təmizlən, Günəşdən durul,
Sən allah, dilinə qeybət gətirmə!

Məğrur sarayları yıxdı, dağıtdı,
Yurdun axırına çıxdı, dağıtdı.
Qeybət ürəkləri sıxdı, dağıtdı,
Sən allah, dilinə qeybət gətirmə!
Hər könül mülkündən bir sərvət gətir,
Ruzu, qismət gətir, bərəkət gətir.
Yerdən genişlik al, göydən ucalıq,
Dinəndə, dilinə tərvət gətir,
Amandı, dilinə qeybət gətirmə.

21 mart 2000

Füzuli heyrəti,
Sabir qeyrəti

NİZAMİ DÜNYASI

Ağlın genişliyi, qəlbın səsidir,
Varlığın ən böyük xəritəsidir.
Fikrin qollarıyla qucub cahanı,
Beş əsr dünyanın beş qitəsidir!

Könül dünyasında söz heykəlləşər,
Yayınmaz gözəldən nə xeyir, nə şər.
Minlərlə xəzinə doldu, boşaldı,
"Sirlər xəzinəsi" tanıyır bəşər!

Saralmaz bağçası xəzan əlində,
Pozulmaz nizamı pozan əlində.
Tilsimlər, ifsunlar sındıran qələm
Hər şeyi qadirmiş yazan əlində!

Fərhad məhbəbbətdə dünyada təkdi,
Şirinin rəsmi ni daşlara çəkdi.
Nizami şerində n səhbət açmağa
Allah ucalıqda şair gərkdir!

Yandı söz adlanan gur ocaq üçün,
Eşqi çiçəkləndi bu torpaq üçün.
Yeddi şair ömrü çatmaz bəlkə də,
Tək "Yeddi gözəl" yaratmaq üçün!

Tanrısı ölümsüz təbiət oldu,
Qələbində tükənməz min hikmət oldu.
Gecələr ulduzla dindi, danışdı,
Gündüzlər Günəşlə həmsəhbət oldu!

Üzdü, inciləri dərində tapdı,
Fikri məqamında, yerində tapdı.
İsgəndər axtaran "abi-həyat"ı,
Nizami sözündə, şerində tapdı!

Kolamı alışıb yandı zor kimi,
Böyüdü dünyası üfüqlər kimi.
Batmadı qısrar qaranlığında,
Parladı on aydın şəfəqlər kimi!

Sirdaşdır qocaya, gənc Nizami,
Nizami Gəncdir, Gənc Nizami!
Yalışıb dahi rəslərin tündü
Bütün şairlərdən öncə Nizami!

YUNUS İMRƏYİ

Məni məndə gəzmə, məndə deyilmə,
Bir məni vardır məndə, məndən içəri.

Yunus İmrəy

Heç gərək yoxuymuş səni görməyi,
Əlrim toxunan budaqdasanmış.
Yaşıl zəmilər baxdım, düşündüm,
Səpilən dəni kimi torpaqdasanmış!

Səhrada, çəməndə, güldə, çiçəkdə,
Barda, bərəkətdə, duzda, çörəkdə,
Ulu sevgi kimi canda, ürəkdə,
Şirin nəغم kimi dodaqdasanmış!

Od kimi baxışda, nur kimi üzdə,
Qan kimi damarda, güc kimi dizdə,
Ruh kimi bədəndə, gün kimi gözdə,
Səs kimi könüldə, qulaqdasanmış!

Qəlbimə sirda san, k nl m  yarsan,
Hayana boylandım, hər yerdə varsan.
Gülsüm, dodağımda    k a arsan,
Ağlasam, ya  kimi yanaqdasanmı !

Yağdın varlığıma qarla, yağışla,
Hopdun iliyim  nurlu baxışla.
Bağışla, Yunusum, məni bağışla,
Mən elə bilirdim uzaqdasanmı !!!

DÜNYANIN YAX     

Ulu ozanımız Yunus İmr y 

Nurlu gözdə bəslənir, odlu canda yaranır,
Çaxır  im  kl r kimi, bircə anda yaranır.
Gah qanlı davalarda, gah zindəda yaranır,
Dünyanın yax     hər gün yazılan deyil!

X zin si tükənməz ağır eldi, obadı,
Dilq min məktubunu öpən badi-s badı.
Şəhriyarın dilindən qopan "Heyd rbaba"dı,
Dünyanın yax     hər gün yazılan deyil!

D n n dərin bildiyin bu gün dayaz g r n r,
Yazdığın yazılarda n  qış, n  yaz g r n r.
Z if r bolluğunda yax  lar az g r n r,
Dünyanın yax     hər gün yazılan deyil!

Oğulsan, axarına, z rb sin  qar   dur,
O, z lm ,  dav t , xəyanətə qar  dır.
M hm d Akif   rsoyun s rt "İstiqlal mar  "dır,
Dünyanın yax     hər gün yazılan deyil!

Doğulan çox olsa da, neyləsin doğan ana,
Hər gün dünyaya gəlmiş nənə Yunus, nənə Mövlana.
Dahilik zərrə-zərrə hopur iliyə, qana,
Dünyanın yaxşı şəri hər gün yazılan deyil!

Qəlb incə-ince iynəyə sap olsa da,
Can quruya-quruya quruyub çöp olsa da,
Qalaq-qalaq yazılar yığılıb çap olsa da,
Dünyanın yaxşı şəri hər gün yazılan deyil!

Kökü qədimdən qədim, Adəmənin, Nuhdan gəlir,
Qarışıb qandan keçir, süzülüb ruhdan gəlir.
Ruh da, qan da, nəfəs də qadir Allahdan gəlir,
Dünyanın yaxşı şəri hər gün yazılan deyil!

ŞEYXİM MƏNİM, ŞAHİM MƏNİM, ŞAİRİM MƏNİM

*Ərdəbildə Şeyx Səfi türbəsinə Şah İsmayıl
Xətainin məzarı başında düşüncələr*

Qızıl baxtım, qızıl taxtım, qızıl tacım, hey,
Həm uğurum, həm qüsurlum, ağrım-acım, hey,
Bu günümdə çoxdu sənə ehtiyacım, hey,
ŞEYXİM mənəm,
ŞAHİM mənəm,
ŞAİRİM mənəm!

Əldən çıxdı, fürsət mənəm, çəm mənəm deyil,
Göyçə yoxsa, necə deyim, qəm mənəm deyil,
Təbriz, Dərbənd həm mənəndi, həm mənəm deyil,
ŞEYXİM mənəm,
ŞAHİM mənəm,
ŞAİRİM mənəm!

İblis yenə fitnəsinə, şeytan şərində,
Ağrı canda, nisgil gözde, yara dərinde.

Tağım uçdu, belim sındı Xudafı rind,
ŞEYXİM mənim,
ŞAHİM mənim,
ŞAİRİM mənim!

Ömrümüzü köz tutub, oda verdir,
Özümüzü özgol r qida verdir.
Novolorin Borçalını yada verdir,
ŞEYXİM mənim,
ŞAHİM mənim,
ŞAİRİM mənim!

Yerevana döndürdir Rəvanımızı,
Sarsıtdılar qocamızı, cavanımızı.
Səndən sonra düşmənin qurdu divanımızı,
ŞEYXİM mənim,
ŞAHİM mənim,
ŞAİRİM mənim!

Allah bizə rursət verdi, ağıl vermədi,
Allah bizə övlad verdi, oğul vermədi.
Allah bizə vətən verdi, axır vermədi,
ŞEYXİM mənim,
ŞAHİM mənim,
ŞAİRİM mənim!

Taleyimiz qapaz görüb, şillədən keçib,
Mərd kişilərdən başdan keçib, kəllədən keçib.
Ulu şeyxlər, şah oğullar güllədən keçib,
ŞEYXİM mənim,
ŞAHİM mənim,
ŞAİRİM mənim!

Qollarınla torpağıma sarıl, gəl, babam,
Oxa çevril, kaman kimi gəl, gəl, babam,
Dirilt bizi, yaşat bizi, diril, gəl, babam,
ŞEYXİM mənim,
ŞAHİM mənim,
ŞAİRİM mənim!

Çaldıranda yaralanmış şahıma qurban,
Bu yaradan tüstülən ahıma qurban.
Tarixdəki on üç yaşlı dahim qurban,
ŞEYXİM mənim,
ŞAHİM mənim,
ŞAİRİM mənim!

rdəbil, avqust 1992

M H MM D FÜZULİY

Ey Füzuli! Eşqin yen mclisim tam gətirib,
Nur dolu bir bad süzüb, sevgi dolu cam gətirib.

Muradın şəmi yanmazmı, bu şamı yandırmaq üçün,
Beş yüz ildən sonra gəlir, Tanrı özü şam gətirib.

Köhn sözün, qədim sözün təzələrdən təzə qalıb,
Ulu sözün pyamına yeni bir pyam gətirib.

Yer üzünün şairləri trin ilə gözəlmişib,
Bir gülü Şəhriyar dərib, bir gülü Xəyyam gətirib.

Bu gün səni neçə-neçə sevən gəlir, duyan gəlir,
Adına salavat çəkib, ruhuna salam gətirib.

Ziyarət gedən kəslər geyir ehram paltarını,
Bizi yen ziyarət söz adlı ehram gətirib.

Zəlimxan da eşqin ilə dönüb bu gün Məcnun olub,
Dərgahına könül dolu hörmət, ehtiram gətirib.

GÖRÜŞ-AYRILIQ

Səndən xatirəm, Füzuli babam,
Qəbrinin dəşindən öpüb gedirəm.
Gözümün yaşını çıxıqlar kimi
Məzarın üstünə səpib gedirəm.

Kim deyir məzarın dağılıb sənin,
Kim deyir torpağın külə çevrilib.
Sən yaxın həmdəmsən İmam Hüseyn,
Nəfəsin çıxıy, gülə çevrilib.

Milyonlar doğulur, milyonlar gedir,
Hamı belə yerdə uyumur, babam!
Düz beş yüz ildir ki, xalqın, millətin,
Sən məhbəbbəti soyumur, babam!

Kərbəla taleli, Kərkük haraylı,
Nəcəf xatirəli ustadım mənim.
Min dağı qoparıb bir dırnağıl
Söz dağı ucaldan Fərhadım mənim.

Süzül-süzül sözə çevrilib,
Sərişəriş qəlbə m oldu.
Səhrada Məcnuna qurduğun saray
Bütün saraylardan möhtəmə m oldu!

Dünyaya gələndən dünya şerinin
Ağrı damarısan, ah damarısan.
Bir qəlbənin içində yerləşir bəşir,
O qəlbənin, ürəyin şah damarısan!

Ömür bağışladın, ölümzələdin,
Leyli d, Məcnun da yaşar sənəndə.
Zamandan-zamana axar, dayanmaz,
Dələ d, Fərat da daşar sənəndə!

Gəzdiyin yerləri gəzdim, dolandım,
Yatdığın torpaqda yata bilmədim.
Şöhrətin o qədr yüksəkliyədir,
Bircə pilləsinə çatma bilmədim!
Təzə pöhrəsiyəm Azərbaycanın,
Sözün sünbülündə dənəm, ay ustad!
Vidadi xəstədən Bağdad elinə
Nişanə yetirən mənəm, ay ustad!
Gecəli-gündüzlü yollarda qalıb,
Neçə yol düşməmiş bərəkət, çətin,
Məni qovuşmağa qoymadı eşqin,
Axır ki, qovuşdum məhəbbətin!
Mən indi bildim ki, Bakıyla Bağdad,
Onda bir-birən həsrət deyilmiş.
İndi bizim üçün qürbət dönüb,
O zaman bu yerlər qürbət deyilmiş!
Təbriz, Hələb, Bağdada, Şama,
Nə qədr köç gedib, axın olubdu.
İndi yaxınları uzaq salmışıq,
O zaman uzaqlar yaxın olubdu!
Sevgini nə dadlı bir şərbət kimi
Bütün nəsilərə içirən babam.
Nərin dərini türkün dilində
Dünyanın qəlbini köçürən babam!
Baş yib ölümsüz misralarına,
Qəbrinin dışından öpüb gedirm!
Gözümün yaşını çiçəklər kimi,
Məzarın üstünə səpib gedirm!!!

Kərbəla, sentyabr, 1994

FÜZULİ - SABİR

Gözəlliy, gözəl könlü bağlayanda,
Füzuli "Heyrət!" - dedi.
Millətinin halına güləndə, ağlayanda,
Sabirim "Qeyrət!" - dedi
Heyrət ilə qeyrəti yağurdular, yapdılar,
Bu ölümlü dünyada bir ölməzlik tapdılar!
Hər biri bu həyatda həyat qədr qalası,
Azərbaycan şerinin
Biri heyrət qalası!
Biri qeyrət qalası!

AŞIQ LƏSGƏR

Könlümdə yaşadıb könül varımı,
Sazımı eşqinlə çalmışam, ustad!
Aylarla oxuyub qoşmalarını,
İllərlə xəyalə dalmışam, ustad!

Bağlanıb varlığım qıfılbindin,
Tilsimdi, sehrində nə qaça bilmirəm.
Bağlama demisən, bircə bəndin
Bir ömür qoymuşam, aç, bilmirəm.

Ürəyin yangısı telləri düşüb,
Cinas ilmlə nib, təcnis toxunub.
Yazıya düşmüşmiş dilləri düşüb,
Ellərin dilində zəbər oxunub.

Sən elə qatmışan balı qaymağa,
Dadan ləzzətində nə doymur, ay ustad!
Sözün şöhrətini elə, oymağa
Hamı sənin kimi yaymır, ay ustad!

Baxdım yaratdığın misraya, bəndə,
Nə memar işidir, nə zərgər, dedim.
Dilim söz tutanda, ağlım kəsəndə
Ələsgər çağırdım, Ələsgər dedim!

CAVİD İ Fİ NDİ

Bu nı şadlıq, bu nı bayram, bu nı görüş, bu nı həsrət
Görüşümüz uzun çəkdi, gec oldu, Cavid İ fəndi!
Dillər yandı, tellər susdu, güllər soldu, bellər sındı
Ayrılığın bu millətə güc oldu, Cavid İ fəndi!

Nə təhqirdən, nə zəncirdən, nə kəndirdən aman yoxdu
Allahsızda Allah yoxdu, imansızda iman yoxdu.
Kim getdisə, dedilər ki, qayıtmağa güman yoxdu,
Gör nə qəddər günah oldu, suç oldu, Cavid İ fəndi!

Qələm qırdı, barmaq kəsdi, bilək sıxdı, qol bağladı,
Haqq deyən qarşısında çəpər çəkdi, yol bağladı.
Qan üstündə bir taxt qurdu, zülmə, zora bel bağladı,
Səni yıxan imperiya heç oldu, Cavid İ fəndi!

Sənət üçün qorxu deyil buz baxışlar, buz nəfəslər,
Sənət üçün qorxu deyil qanlı illər, dar qəfəslər.
Hardan bilsin, nədən bilsin ağıl topal olan kəsələr?
"Topal Teymur" səhnə mizdo tac oldu, Cavid İ fəndi!

Yandı ürək, coşdu könül, düşündü baş, yaratdı il,
Qalx məzardan, Cavid adlı heykəllərin seyrinə gəl.
Nurun Günəş, qələbin atış, gözün ocaq, sözün məşəl,
Bostanına yağan daşlar necoldu, Cavid İ fəndi!

İnam sənə, şərf sənə, dözümlə sənə, səbir sənə,
Sən qürbətə, sən Sibirdə, qürbət sənə, Sibir sənə.
Qırx illik bir yoldan gəldi, quşa döndü qəbir sənə,
Maqadandan Naxçıvana köç oldu, Cavid İ fəndi!

Nə yandıran, nə dağdan, nə də ki uçuran qaldı,
Yaddaşlarda yaşa döndü, yazan qaldı, quran qaldı,
Bir nəsilə sağ-salamat ancaq bircə Turan qaldı,
Nəç-neç xoş arzular puç oldu, Cavid İ fəndi!

Qarşıda qarlı aşırım, arxada uçurum, dər
Tutdu böhtan yağışına, atdı oda, satdı şər.
"İblis" min lənət deyib, üz tutsan da "peyğəmbər"
Fələk sən zaman-zaman öc aldı, Cavid fəndi!

Ulu qüdrət olan yerdə yoxdu yeri dər-d-azarın,
İşığına yığışmışıq bir türbədə üç məzarın.
Sən Allahın dostusanmış, son nəfəsin, son güzərin,
Vətən adlı Məkkə oldu, Hac oldu, Cavid fəndi!

Çaxnaşmalar caynağında neç qış getdi, yaz gəldi,
İliyini şaxta vurdu, sümüyün ayaz gəldi.
Rətoğrulun harayına Cavid Müşginaz gəldi,
Bu yerdə bir məzar vardı, üç oldu, Cavid fəndi!

KİŞİ

*Məhəmməd min Rəsulzadənin
məzarı başında düşüncələr*

Yetmiş illik ayrılıq axır ki, çatdı sona,
Salam! Rəsul övladı, Məhəmməd min kişi!
Yordum uzaq yolları səsinlə, soragınla,
Qırdım axır belini həsrətin, qəmin, kişi!

Məzarına baxanın kirpiyində nəm gördüm,
Ağ mərmərin üzündə qara donlu qəm gördüm.
Sənin kimi yarımaz bir qisməti kəm gördüm,
Acıdım taleyin min bəxti kəmin, kişi!

Sağ olsun məzarını ağ mərmər tutanlar,
Dilindəki sözləri seçib zər tutanlar.
Qoy tarixdən utansın səni şəhər tutanlar,
Yaman getdi ləndən fürsətin, çəmin, kişi!

Tanrı səni yaratdı, bir də çətin yarada,
Sən qurtuluş istədin, qanlar axdı arada.

Beşiyin Bakıdadır, m̈zarın Ankarada,
S̈nin V̈ẗnd̈n özğ̈ kimin var, kimin, kişi?

N̈l̈r ç̈ kib başımız, d̈rdimizd̈n halydın,
Yaralı bir n̈ğm̈nin unudulmaz xalydın.
S̈n d̈ bizim torpağın Mustafa Kamalydın,
Heyif! S̈nb̈l tutmamış biçildi z̈min, kişi!

Sizd̈n sonra g̈l̈nl̈r qara yelẗk̈ sdil̈r,
Bizi bizd̈n almağa coşdular, ẗl̈sdil̈r.
M̈ğrur saraylar quran düz̈ l̈ri k̈sdil̈r,
Daşı düz̈ qoyulmadı özülün, himin, kişi!

Ana öz övladını qoymaz gözünd̈n yana,
V̈ẗnin ölm̈z oğlu, ged̈k Az̈rbaycana.
Mill̈t "İstiqlal!" – deÿ yenid̈n g̈l̈r cana,
Özün çal havasını kökl̈n̈n simin, kişi!

K̈sil̈m̈z, xalqın kökü d̈rind̈dir, d̈rind̈,
Zaman ç̈ kib oturdar ḧr k̈si öz yerind̈.
Aylar, ill̈r keç̈ d̈ s̈n xalqın n̈z̈rind̈
Yen̈ ḧmin oğulsan, yen̈ d̈ ḧmin kişi!
Bu böyük ḧqiq̈ẗ min ol, min kişi!
Salam! R̈sul övladı, M̈ḧmm̈d min kişi!!!

Ankara, 1991

İ L̈ SG̈ R OCAĞINDA OXUNAN N̈ GM̈ L̈ R

I

̈n müq̈dd̈s bir isẗÿ can verib,
Sazın, sözün ocağına g̈l̈miş̈m.
Bir anadı, qollarını gen açıb,
Bala kimi qucağına g̈l̈miş̈m.

Könül verdim bir günəşli səhər,
Dan atmamış hazırlaşdım səfər.
Neçə gündü vida deyib şəhər,
Bir ustadın oylağına gəlmişəm.

Belə həvəs görməmişəm yaşımda,
Çiçək açıb torpağım da, daşım da.
"Göyçü gülü" havası var başımda,
O havanın sorağına gəlmişəm.

Söz bəzdi sarayını, taxtını,
Söz güldürdü taleyini, baxtını.
Görəmmədim əlşərlə vaxtını,
Bu vaxtına, bu çağına gəlmişəm.

Qovrulmuşam harayında, üzündə,
Olmamışam ən gərəkli gündə.
Dayanmışam bir məzarın önündə,
Səcdə üçün ayağına gəlmişəm.

Havasında zil olmağa dəyərmiş,
Bağçasında gül olmağa dəyərmiş,
Atəşində kül olmağa dəyərmiş,
Pərvanəyəm, çırağına gəlmişəm.

Gənclik eşqi həvəsi bol verib,
Uçmaq üçün qanad vurub, qol verib.
Qarlı dağlar sındırın yol verib,
Qədim Göyçü torpağına gəlmişəm.

II

Unudulmaz el bəzəyi, el oğlu,
Hər gün onu saz dinlədi, saz andı.
Yaratdığı gəraylıda, qoşmada,
Yüz il, min il şair ömrü uzandı.

Var oynayan, dümbək çalan, var aşiq,
Ustad aşiq hər məclisə yaraşiq.
Saz əhlin, söz əhlin yar aşiq
Müqəddəsdi, ağsaqqaldı, ozandı.

Ömür verib divarına, daşına,
Yaş artırıb sözümüzün yaşına.
Nənə cibin, müxənnəlin başına
Sözü var ki, bircə qaynar qazandı.

El zərgəri, zəri seçdi, bəyərindi,
Eldən gəlsə, şöhrət göyərdirər.
Dedilər ki, sinəsinə deyərindi,
Dəndilər, hecalayıb yazandı.

Nə Kərəmtək yaş axıdıb ağlayan,
Nə Məcnunətkər ürəkli dağlayan,
Yeri gəlsə, çaylar kimi çağlayan,
Yeri gəlsə, nərd dönüb qızandı.

Qonaq oldu hər yurda, hər oymağa,
Tərif dedi Güləndama, Qaymağa.
Sənə tünd balı qatdı qaymağa,
Haqq aşığı bədiyyət qazandı!

III

Gəzdim yay günündə, yay axşamında,
Oldum taleyindənin halı Göyçünin.
Təzədən gül açdı daşı, torpağı,
Sevindi yamacı, yalı Göyçünin.

Laylası çalındı, şəri oxundu,
Elərin yanında dərdi yox indi.
Cinas ilməndi, tənə toxundu,
Süzüldü dodaqdan balı Göyçünin.

Duydum Ağkilsni, tanıdım Zodu,
Gözümü doldurdu könlümün odu.
Qurumaz çeşmədi, bulanmaz sudu,
Tükənməz yaşılı, alı Göyçnin.

Bir dəstə çiçəkdə yeddi rəngə bax,
Suların səşində xoş ahəngə bax.
Ustadı xatırla, Qızılverngə bax,
Şöhrəti Alıdı, Alı Göyçnin.

Sevən sevgisindənin düşdü aralı,
Ovçular ağlatdı neçə maralı.
İman itkin oldu, Nəcəf yaralı,
Pozuldu bir zaman halı Göyçnin.

İllərin zəhməti getmədi zaya,
Döndü yavaş-yavaş bulaqlar çaya.
Dədələşgəri verdi dünyaya,
Gətirdi naxışı, xalı Göyçnin.

Zəlimxan, bu yeri qarış-qarış gəz,
Bir də bu günlərə tapılmaz vəz.
Bir gün şirinliyi azala bilməz,
Yüz il kəsilməsə balı Göyçnin.

SƏNƏ BAĞLI XATİRƏLƏR

*Səməd Vurğun haqqında xatirə
kitablarını oxuyarkən*

Əlli ildə əlli ömrü
Yaşamağı bir heyrətmiş.
Əfsanəyə oxşasa da,
Deyilənə həqiqətmiş.
Duyan bilər bu böyüklük
Nə hünərmiş, nə qeyrətmiş.

Zaman-zaman nı sillərin
Ürəyin işıq çilə,
Sən bağlı xatirələr!

Körpəliyin qəm üstündə
Köklənin bir telli sazı.
Cavanlığın havalanmış
Dəli Kürdü, xan Arazdı.
Qocalığın, şəriyyətin
Gözərində gülün yazdı.
"Nələri deyir biz, nələr!"
Sən bağlı xatirələr!
Sən oğlu sən olmusan
Sən müqəddəs duyğuların.
Neçə tale çiçəklənib –
Gül açanda qayğuların.
Baxışların ocaq çatıb
Ortasında buzun, qarın.
Başımızdan çiçək kimi,
Hörmət səpər, xətirələr
Sən bağlı xatirələr!

Ağır yeriş, mətin addım,
Dalğalı saç, qaynar baxış,
Açılarda aydın səma,
Tutulanda - leysan yağış.
Görələrin yaddaşında –
Zərli yazı, qızıl naxış.
Bu torpağın hər daşında
Sən düşər, dilə gələr,
Sən bağlı xatirələr!

Arxan ilə gəzmədiyi
Nə dağ qaldı, nə dəniz.
Ölüm fürsət yoxsultək?
Sən gəzdi sən-sən.
Quzu kimi qaldı mələr,
Sən bağlı xatirələr!

Gur m̄clisl̄r keçir̄l̄r,
Bir-birind̄n q̄ş̄ng ola,
H̄r m̄clisin yaraşığı
Xatir̄d̄n ç̄l̄ng ola,
H̄r söhb̄tin dünyasında
Könül açan min r̄ng ola,
Süfr̄miz̄ dürlü-dürlü
Min bir nem̄t ḡtir̄l̄r,
Hamısından şirin olar,
S̄n̄ bağı xatir̄l̄r!

K̄LB̄ C̄RD̄ OXUNAN N̄ ĞM̄ L̄R

I

Deyirl̄r, doxsanı qoyub arxada,
Yüzd̄ d̄ qıymasın v̄d̄ Ş̄mşir̄!
Şimş̄kl̄r oynasır dağlar başında,
İldırım vurmasın z̄d̄ Ş̄mşir̄!

̄n cavan ustaddır, ̄n q̄dim ozan,
Bu ulu ş̄r̄f̄ neyl̄ȳr x̄zan.
Çox döym̄ düşün̄, ay şeir yazan,
Yeri, öz borcunu öd̄ Ş̄mşir̄!

Şerind̄, dilind̄ sözün xası var,
H̄r şair q̄lbind̄ bir qalası var.
Onun Z̄limxant̄k yüz balası var,
Çatdırar özünü D̄ D̄ Ş̄ MŞİR̄ !

II

Bu yerl̄rd̄ kağız ḡr̄k olmadı,
H̄r ḡdiȳ, qaşa yazdım şerimi.

Cəhcəhini eşidəndə kəkliyin,
Bir xınalı daşa yazdım şerimi.

Qələm çəkdi qəmə-dərdə gözəllər,
Çaldı məni pərdə-pərdə gözəllər.
Seyrə çıxdı Kəlbəcərdə gözəllər,
Gözə baxdım, qəşə yazdım şerimi.

Heç qoymadım dərd üstümə şəklini,
Can ağrıyla, könül qəmlə yükləni.
Vay o gündən şair ömrü təklini,
Şəmsir ilə qəşə yazdım şerimi.

III

Kəlbəcər dağları, salamat qalın,
Meylimi düzlərə salıb gedirəm.
Zirvələr önündə yib başımı,
Dərin bir xəyalə dalıb gedirəm.

Dünya yarıtmadı məni payından,
Nə ilindən doydum, nə də ayından.
Ceyran bulağından, Tərtər çayından,
Vurğunun trini alıb gedirəm.

Zəlimxan, alışıb yanmaqdır peşəm,
Gərək Fərhad olub qayalardeşəm.
Qurban ocağında közə dönmüşəm,
Şəmsirin sazını çalıb gedirəm!

IV

Təbiətin ürəyindən od aldı
Həm Fərhadı, həm Şirini dağların.
Sən sındı enər, qalxar avazlar,
Zil şöhrəti, bəm şirini dağların.

Bulağı var, gözlərimdə də nizdi,
Çiçəyi var, bir solmayan bənizdi.
Mən iki gözüm qəldir əzizdi
Həm acısı, həm şirini dağların.

Nə yorular, nə bu yoldan bezərəm,
Ömrü-günü nəğmələrə bəzərəm.
Ana yurdu Vurğun deyib gəzərəm,
Unutmaram Şəməşirini dağların!

V

Qartallar itirir qarlı zirvələr,
Dağ həsrət çəkəndə düz dərd olur.
Ürəklər üşüyür od azalanda,
Külün çoxalmağı köz dərd olur.
Gəldilər su tökür gur ocaqlara,
Bu da ağır gəlir, biz dərd olur,
Dədlər azalır, ay Dədi Şəməşir!

Nə Koroğluyla gedir dünyadan,
Kişnərti Qıratla bitir deyəsən.
Eyvazı seyrəli çənlibellərin,
Həməsi cücərir, bitir deyəsən.
Yol var, yoxa çıxar gedən ucundan,
İz var, birdəlik itir deyəsən.
Dədlər azalır, ay Dədi Şəməşir!

Kəmərdə qurşayır, papaq da qoyur,
Papaq da on dəfə başından baha.
Dünni, keçmiş bilməyin aşiq
Görəsən, nə üzlə gedir sabaha?
Dayazlar o qəldir artır, çoxalır,
Dərinlər meydana görünmür daha.
Dədlər azalır, ay Dədi Şəməşir!

Hünər göstərən kim ad verçək,
Bir də yetirməsə vədə Qorqudu.

Ağsaqqal qədrini ağsaqqal bilir,
Başa tac bilirmişim gəldi, Qorqudu?
Bəlkə ilac tapa bədim mənə?
Sən özün danışdır Dərdi Qorqudu.
Dərdim azalır, ay Dərdi Şəmsir!

Kəlbəcər Qurbanı bir də yetirməz,
Qızılving elindən Alı gedibdi.
Axşamdan sabaha çəkən məclisin
Şərbəti azalıb, balı gedibdi.
İlsgər köçli qoca dünyadan,
Söhbətin naxışı, xalı gedibdi.
Dərdim azalır, ay Dərdi Şəmsir!

İllyə çatmamış Vurğunum gedib,
Otuz beş yaşında Cəfərim mənəm.
Yormağ istəmişim uzun yolları,
Üzüm gülüm yib səfərim mənəm.
Omür uzatmağa, qanad verməyi
Çatmır cəsarətim, hünərim mənəm.
Dərdim azalır, ay Dərdi Şəmsir!

Hər gün bayram olmur dərd yalnız qala,
Ömrün yollarında ağır, acı var.
Qayğısız kim çatar ucalıqlara,
Yaxşı ki həyatda ana-bacı var.
Nəvərim nə qədər şöhrət tapsa da,
Ulu babalara ehtiyacı var.
Dərdim azalır, ay Dərdi Şəmsir!

VI

Neçə dəfə görüşün görmüşəm,
Güzarına qurban olum ustadın.
Gülüşündə qız ismi varıydı,
Qız arına qurban olum, ustadın.

Yaman üçün oxtık atdı sözünü,
Yaxşı üçün bala qatdı sözünü.
Baha aldı, baha satdı sözünü,
Bazarına qurban olum ustadın.

Öyrənirdim hər kitabı, hər dini
Yaşadardım ozanların mirdini.
Tapa bilsəm daşıyardım dirdini,
Azarına qurban olum ustadın.

Haqq evində bir günahsız körpüdi,
Ayrılığı elə ağır zərbüdi.
Gözürimdə bir müqəddəs türbüdi
Məzarına qurban olum ustadın.

HÜSEYN ARİF HAQQINDA XATİRƏ ŞEİRLƏRİ

I

Hüseyn Arif, ustadımızla,
Hər yerdə Kərəmlə Ləli kimiydik.
Baş-baş verirdik eldə-obada,
Ruhlara saçılan şölə kimiydik.

Sərbəst dolanardıq, azad yaşardıq,
Kövrək duyğularla dolub daşardıq.
Vurgundan deyində vurğunlaşardıq,
Günəş ətəfində halı kimiydik.

Kür üstə Yəhya bəy Dilqəm olardıq,
Qəmli könüllər həmdəm olardıq.
Ağrıya, acıya məlhəm olardıq,
Yaralar üstündə pıl kimiydik.

Əzizlər yanında əzizdən əziz,
Dənizlər yanında dalğalı dəniz.

Tez-tez xatırlardı igidi,  ri,
Gahdan Zal qızını, gah  sg nd ri.
Nişana alanda b htanı, şəri,
Bir qoşal  d  g ll  kimiyydik.

O mənə ataydı, mənə ona oğul,
Mənə ona  r kdim, o mənə ağıl.
Uzun bir dastandı, şirin bir nağıl,
Damladan yağışa, sel  kimiyydik.

Orta yol yoxuydu ist yimizd ,
Ürəkdən dodağa, dilə kimiyydik.
Yol ged n mənə idim, yol göstərən o,
Hər yerdə Kərəmlə L l  kimiyydik.
Qağam bu dünyadan köçüb getsə d ,
Allah yaxşı görür, yaxşı göstərir,
Obaya kimiyydik, elə kimiyydik.

II

S  N  M  NDƏ N SORUŞURLAR, AY QAĞA

Xatir  r dindir ndi, din ndi,
Hər nə varsa, xatir y  d n ndi.
Şair ömrü  l m  ri yen ndi,
Gözlərimdən heç getmirs n uzağa,
Səni məndən soruşurlar, ay qağa!

Ağacların albalısı, alçası,
Yaylaqların yaşıl çəmən xalçası,
Bulaqların lilpar adlı dolçası,
Həsrət ilə baxıb dosta, qonağa,
Səni məndən soruşurlar, ay qağa!

Qatarlanıb durna gəlir yanıma,
C rg  nib sona gəlir yanıma.

Oğul dərdli ana gəlir yanıma,
Səndən ötrü düşüb səsə, sorağa
Səni məndən soruşurlar, ay qağa!

 i  k d r n qız-gəlinə bir də bax,
Buz üstündə dağ k lin  bir də bax.
G z llyin heykəlinə bir də bax,
C y r enir, ceyran gəlir bulağa,
Səni məndən soruşurlar, ay qağa!

Qartaldımı qayalara  n salan,
H sr tdimi saçlarıma d n salan,
  c ldimi səni məndən gen salan,
Bülbül  t r, qumru qonur budağa –
Səni məndən soruşurlar, ay qağa!

Sızıldasa, arı  anım neyləsin,
Dərdi d rd  qarı anım neyləsin.
Neçə könlü p ri anım neyləsin,
Gözəllərin ya ı axır yanağa –
Səni məndən soruşurlar, ay qağa!

Yazılmayan varaqların ağ qalıb,
  k r haqqa, yazdıqların sağ qalıb,
Mən nə deyim bu bağçaya, bu bağa?
Mən nə deyim oxunmamı  kitaba?
Mən nə deyim yazılmamış varaga?
Səni məndən soruşurlar, ay qağa!

Dağda qarım, s nb l md  d nims n,
Hər dərdimə, h sr tim  q nims n.
El bilir ki, sən hər zaman m nims n,
Ba   yir m uyuduğun torpağa.
Məni səndən ayrı salmaq çətindir,
Səni məndən soruşurlar, ay qağa!

MƏMMƏD ARAZ İŞİĞİ

Dostum Mikayıl Mirzə ilə birlikdə sevimli xalq şairimiz Məmməd Arazın Novruz bayramını təbrik etmək üçün ustadın evinə ziyarətə getmişdik. Eyyvanın işığı yandırdı, elə bildik, evdə yoxdular. Qapını döydük Bizi şairin ömür- gün yoldaşı Gülxanım bacı qarşıladı. İşıqları yandırdı. İçəridə Məmməd Araz işığı ilə qarşılaşdıq.

Yandır işığını Məmməd Arazın,
Yandır işığını, Gülxanım bacı!
Ürəyi köçürün, yaddaşa yazın,
Bu haqq aşığını, Gülxanım bacı!

Çağır köməyin sən ilahini,
Qoyma bu işıqlar sönsün, ay Allah!
Qoyma göz önündə gələni
Adi bir insana dönsün, ay Allah!

İvan saraylara meydan oxuyar,
Evində işığı keçən şairlər.
Sözünə hana qurar, xalı toxuyar,
Xalqın yaddaşına köçən şairlər.

Yandır işığını Məmməd Arazın,
İlhamın danışan dili susmasın.
Şair ürəyində dil açan sazın
Bəzi seyrəlməsin, zili susmasın.

Çəşməyi, çəmən, dərəyi, dağa
Bir gün Günəş doğar, bir gün çən gələr.
Zülmət ürəkli nurlandırmağa
İşıq şairlərin evində gələr.

Heyif, Xəlil Rza sağ olaydı kaş,
Bugünkü görüş o da gələrdi.
Yaraşır verərdi qardaşa qardaş,
Vurardı özünü oda, gələrdi.

Ruhlar durulardı, t  z  n rdi,
K n   r meyl  n r, m  z  n rdi.
Fikir  r, duy  lar   z  n rdi,
Şərin xatir  r yada g  rdi.

G  y  n endir  rdik ulduzu,
Ayı,   erin işığında i  rdik   ayı.
Nur kimi en rdi Tanrının payı,
Yerd  n d  , g  y  n d   süəda g  rdi.

Yandır işığını M  mm  d Arazın,
Orda Mikayıl var, X  lil Rza var.
S  n allah, o nuru s  nm  y   qoyma,
Harda qaranlıq var, orda q  za var.

Qoy d  nya d     sin   air g  z  nd  n,
D  hliz d  , eyvan da, otaq da yansın.
Alsın   z   dunu   air s  z  nd  n,
Masa da, q    m d  , varaq da yansın.

Saymaqla t    nm  z a  rılar, d  rd  r,
Nec   g  yn  m  sin   r  kl  rimiz?
Ehtiyac ucundan, qay   ucundan,
N   q  d  r işıqlar s  nd  rm    k biz.

        z  ns  n   air   mr  n  n,
C  fake   bir   m  r ya  ayan qadın.
D  z otuz ildir ki, M  mm  d Arazın
Alıb da   y  k  n   da  ıyan qadın.

  r  yi inc  ldib, ip   d  nd  rib,
B  d  ni qurudub,      d  nd  rib.
Q  lbin tell  rini sapa d  nd  rib
Bu, s  n  t y  k  d  r, G  lxanım bacı!

"Atamın kitabı" kitabdı, yazdı,
"        l anası"   zabdı, yazdı.

Bağrı şiş ucunda kababdı, yazdı,
Bu, sənə yüküdür, Gülxanım bacı!

İşıqsan, çıraqsan Məmməd Araz,
Silahsan, yaraqsan Məmməd Araz.
Ən böyük dayaqsan Məmməd Araz,
Bu, qeyrət yüküdür, Gülxanım bacı!

Sərt yolları sənintək "mərd bir qadınla keçdi,
Bütün keçilməzliyi sənin adınla keçdi!"
İşığı sönmədi Məmməd Arazın.
Nə özü, nə sözü, nə qədəsi
Yolundan dönmədi Məmməd Arazın!

O ki bir torpağın yazan qələmi,
O ki bir millətin yazan əli.
Zülmət bürüsü də bütün aləmi,
Şairin işığı sönməməli!

Bu işıq sayğacla ölçülməz, bacım,
Tanrı işığıdır, kiçilməz, bacım.
Baxma, Məmməd Araz xərçindədir,
Baxma, Məmməd Araz borc içindədir!
Allahın əliylə yanan işıqlar
Kəhkəşan qoynunda, bürc içindədir!

MƏMMƏD ARAZ VAR

Adını soruşub, hardadır demə,
Yurdun hər dağında Məmməd Araz var.
Ərənlər səidi "Ərimgəldi"də,
İsa bulağında Məmməd Araz var.

İlham qanındadı, söz mayasında,
İzi var Vətənin hər qayasında.
Gəlin ismətində, qız həyasında,
Körpə dodağında Məmməd Araz var.

Hər sözün başına bir sığal çəkər,
Başı söz üstündə qilü-qal çəkər.
Zəhmətkeş arıdı, sözün bal çəkər,
Gülün budağında Məmməd Araz var.

Dünya şairidi dünya yaşında,
Dilini biləndi dilsiz daşın da.
Qaya mamırında, daş yaddaşında,
Palıd yarpağında Məmməd Araz var.

Baxışı buluddan nəm çəkən oldu,
Ürəyi sükutdan qəm çəkən oldu.
Qəmli könüllər sim çəkən oldu,
Saçların ağında Məmməd Araz var.

Yetişib Təbrizə, qovuşub Qarsa,
Eşitsin, dünyanın qulağı karsa.
Harda Araz üstə bir körpü varsa,
Onun hər tağında Məmməd Araz var.

Ömür naxışına vurulan həvə,
Get-gəl bazarında yük çəkən dəvə.
Nizamiyə oğul, Sabirə nəvə,
Vaxtın hər çağında Məmməd Araz var.

Qəmli fikirlərin çəkində azar,
Ata bir məzardı, ana bir məzar.
Bacısı Gülsümə məktublar yazar,
İnfil ocağında Məmməd Araz var.

Dönüb sərvətimə, dönüb zərimə,
Misrası dərmandı dərdi-sərimə.
Sol gözüüm yuvadı zizlərimə,
Gözümün sağında Məmməd Araz var.

Vurduğu rəngə bax, açdığı izə,
Şöhrəti zamanı gətirər dizə.
Allah! Bu Vətəni çox görmə bizə,
Vətənin torpağında Məmməd Araz var.

XƏLİL RZAYA AĞI

1994-cü il iyunun 23-ü günü Xəlil Rzanı Fəxri Xiyabanda torpağa tapşırıdıq. Bütün günü öz-özümə gülməli nə-gülməli nə oxşama deyib, onun ömrünü- gününü bayatıya, laylaya tutmuşam.

Sən necə layla çalım,
Din-imanım Xəlil Rza!
Sənsiz ötüb-keçən deyil
Bircə anım, Xəlil Rza!

Altım üstümə çevrildi,
Duman tüstümə çevrildi.
Dünya qəsdimə çevrildi,
Axdı qanım, Xəlil Rza!

Can əriyən şama döndü,
Saraylarım dama döndü.
Zülmət bir axşama döndü,
Nurlu danım, Xəlil Rza!

Sənsiz necə dağlar yarım?
Bütöv idim, qaldım yarım.
Güldən şirə çəkməz arım,
Dolmaz şanım, Xəlil Rza!

Ovçu vurmuş bir ovsanmış,
Saçımdakı qrovsanmış.
Canımdakı alovsaanmış,
Yandı canım, Xəlil Rza!

Dərdi yalqız çək-çək
Saldın bizi dərdə, Xəlil!
Min kişinin gücü vardı
Sənin kimi dərdə, Xəlil!

Əl rində əsa gəlib,
Yollar basa-basa gəlib,

Axıb bu gün yasa gəlib,
Təbriz, Gəncə, Bərdə, Xəlil!

Könülləri yapanıydın,
Köhlənini çapanıydın.
Xəzinələr tapanıydın
Alındakı tərdo, Xəlil!

Könlümüzə dünya vardı,
Səsimizdə ziya vardı.
Üzümüzə həya vardı,
Aramızda pərdə, Xəlil!

Duman çatıq qaşım olsun,
Dəryalar göz yaşım olsun.
Qurban mənim başım olsun,
Sənin kimi mərdə, Xəlil!

Səni necə haraylayım,
Rzasanımı, Təbrizlənmə?
Təbriz ləldən gedən gündən
Saralmış bir bənizlənməmiş!

Sürdüyn bu dövrənədi,
Açdığın bu meydanədi,
Başındakı tufanədi,
Şah qalxan dənizlənməmiş!

Ölən insan, uçan evdi,
Ömür sudu, cəllədevdi.
Ölüm səni nə tez sevdi,
Əzizlərdən əzizlənməmiş!

Firəngizin göz yaşları
Xəzərmə görən, ay Xəlil?!
Bircə addım səndən ayrı
Gəzərmə görən, ay Xəlil?!

Ona qəbrin daşı yarmı,
Həsrət yükü daşıyarmı.
Həyat deyib yaşıyarmı,
Bez rmi g r n, ay Xəlil?!

Axtarandı hər itirən,
Tapar s rv t, z r itirən.
Xəlil kimi  r itirən
D z rmi g r n, ay Xəlil?!

Xəlil Rza  ld  desəm,
Ağzımda dilim qurusun.
Ağacda yarpağım yansın,
Budaqda gülüm qurusun.

D y ş   iri yoxdusa,
S cd si, piri yoxdusa,
Yurdun şairi yoxdusa,
  m nim,   l m qurusun.

Xəlil Rza, elə  ax ki,
Elə yandır, elə yax ki,
S rt baxışla elə bax ki,
Qorxudan ölüm qurusun!

Sən deyirdin d  yirmanlar –
G r k bizi  y tm sin.
Sevgimiz  qənim olub,
D rdimizi b y tm sin.

Yıxıldı yalançı mif r,
He   döndü qəlbi kif r.
N  t rif r, n  t ltif r
Ruhumuzu uyutmasın.

Xalqa sadıq olan kəslər,
  ind  bir Vətən b sl r.

Bayquş səlslər, buz nəfslər
Əlimizi soyutmasın.

Gördün zülüm, çəkdi ağrı,
Sənsən xalqın yanan bağı.
Sən qayıtdın xalqa doğru,
Kim qayıtmır, qayıtmasın!

Zaman-zaman torpağına
Gül səpələnmiş yaş yerin.
Təməmiz ruhun, pak nəfəsin
Yaz gətirən qış yerin.

Can ağırlı, qulaq səsdə,
Ellər gəlir dəstə-dəstə.
Qardaş, bu gün qəbrin üstə
Dayanmışam daş yerin.

* * *

Bu ağır həsrətdən sellər döndü,
Tökülən yaşlara qurbanam, Ustad!
Qalxan yumruqlara, enən ıllıq rə,
Çatılan qaşlara qurbanam, Ustad!

Saralan üzler, solan gözler,
Bükülən bellər, sənin dizlər,
Nəmlə kirpiklər, ağ bənizlər,
Küskün baxışlara qurbanam, Ustad!

Necə təməmizlənim dərdin pasından,
Gözümüz açılmaz xalqın yasından.
Atalı-balalı öz yuvasından
Perikən quşlara qurbanam, Ustad!

Keçirdin ömrünü tufan içində,
Min qada içində, min qan içində.
Təkcə bircə gecədən zindan içində
Ağaran saçlara qurbanam, Ustad!

Nisgil ürəkli ri dağdır, sökür,
Dörd ağır gəlindən dağ da diz çökür.
Dəmində göylər də göz yaşı tökür,
Yağan yağışlara qurbanam, Ustad!

Bu ölümzlik hara, bu ölüm hara,
Heç kəs bu gedişdən geyməsin qara.
Fəxri xiyabanda fəxri məzara
Əylən başlara qurbanam, Ustad!

23 iyun 1994

ŞƏRİMİZ

Zaman-zaman ömrü-ömür caladı,
Şeh nurundan saflıq mən şerimiz.
Təbii ti bizə daş-daş tanıtdı,
Qızıl tala, yaşıl çəmən şerimiz.

Əslimizin, soyumuzun dilidi,
Yasımızın, toyumuzun dilidi.
Odumuzun, suyumuzun dilidi,
Odda yanan, qanda çimən şerimiz.

Könülləri otaq-otaq gələnədi,
Dördimizi bir baxışdan sezlənədi.
Bayram günü gələn kimi bəzlənədi,
Dava günü kəfən geydi şerimiz.

Yük daşıyıb, yük apardı, yük atdı,
Öz ruhunu meydanlara tək atdı.
Qayaların ciyərinə kök atdı,
Palıd kimi dağda bitən şerimiz.

İtən yurdum, batan kəndim ağlayır,
Hecam, misram, beytim, bəndim ağlayır.

Gah T brizim, gah Dərbəndim ağlayır,
Yaralıdı bizim Vətən  rimiz.

Danılmazdı, h qiq tdi, do rudu,
N simid  bir  syandı, a rıdı.
Füzulinin k z-k z olan ba rıdı,
Vaqıfd  ki o g lb d n  rimiz.

Təmiz s d , halal k k , saf andı,
T riq tdi,   ri tdi,  rfandı.
Sabir adlı z lz  di, tufandı,
Qara bağrı z d n-z d n  rimiz.

Cavabıdı hər sualın, sorğunun,
Ah ngidi bu nizamnın, qurğunun.
G z yaşıdı Şəhriyarın, Vurğunun,
 z d rdini dil-dil ötən  rimiz.

Vaxtdan-vaxta, andan-ana doğrudur,
Candan ruha, ruhdan cana doğrudur.
Yaranmı dan yaradana doğrudur,
Səs-sorağı haqqa yetən  rimiz.

6 mart 2005

P R K M  BAXDIM

G z l  zl r, g l   hr  r
g z      dirdi dünyanı.
Alov saçan ürəklərə
odlu təndir kimi baxdım.
Yerində deyilən sözlər
  r fim,   hr tim oldu.
Yerinə d      n s z 
acı t   ir kimi baxdım.

Tanrıdan aldığı nuru
bol-bol insana payladı,
Hər kim ağsaqqal oldusa,
ziyarət, pir kimi baxdım.
Çox-çox arzulayan oldu,
az-az insanlara çatdı,
Ağsaqqala möcüzəlik,
müqəddəs sirr kimi baxdım.

Özü haqdan, sözü haqdan,
ilhamı haqdan gələn,
Sözə Səməd Vurğun kimi,
sazda Şəmsir kimi baxdım.
Sevgi doldu ürəyim
tək olan Allahım kimi.
Birliyin baş endirdim,
birim pir kimi baxdım.

Sazın-sözün meydanında
Zəlimxan heç qısılmadı.
Mən ona harda baxdımsa,
şir oğlu şir kimi baxdım.

14 noyabr 2004

ŞAİRLİK

Təklərin geniş, zirvələrin ucası,
Çinarların nəhəngi, palıdların qocası,
Qartalların uçuşu, qayaların haçası,
Yerin, göyün ləngəri mənə şair elədi!

Sözünü, söhbətini şirin dedi, xoş dedi,
"Ömrün bircə anı da qoy keçməsin boş", - dedi.

"Dəniz kimi dalğalan, çaylar kimi coş", - dedi,
Haqqın eşqi, şəri mənə şair eldi!

Bir yaxşılıq göründü yumşaldım, meh döndüm,
Bir gözəllik göründü duruldum, şəh döndüm,
Bir xyanət göründü polad zireh döndüm,
Sözün hökmü, kəşəri mənə şair eldi!

Dağlar üçün qəlbimin titrəməsi, şəmisi,
Yüz bilənin başını bir bilənin kəməsi,
Səhr-səhr ruhumun çöllər tələməsi,
Ömrün neçə səfəri mənə şair eldi!

Ünə göylərdən gəlir qəlbə daman səslərin,
Qarşısına haqq çıxar haqq axtaran kəslərin.
Qədd cəfəkeşi sil müqəddəslərin
Haqdan gələn xəbəri mənə şair eldi!

Min illik kəddər yatır hər havanın bəmində,
Dünyaların dərdi var bir insanın qəmində.
Höknürüb ağlamışam yasında, məmində,
Elin dərdi, kəddəri mənə şair eldi!

Sazdan qopan haraydı, tardan qalxan nalıdı,
Göz yaşlarım könlümə tökülən şlalıdı.
Solan hər insan ömrü bağrı yanmış lalıdı,
Könüllərin qəhəri mənə şair eldi!

Alçağın, kəmfürsətin həzər, əlindən həzər,
Addımbaşı susdurub, vurmağa fürsət gəzər.
Didərdi pəncəsində, parçaları bədənəzər,
Tanrının xoş nəzəri mənə şair eldi!

MƏN HARDAN BİLƏRDİM ŞAİRLİK NƏDİR

Keçilməz dərələr keçilməsəydi,
Aşılmaz zirvələr aşılmasaydı,
Yeldən qanad alıb, seldən güc alıb,
Ruhum küləkələr qoşulmasaydı
Mən hardan bilərdim şairlik nədir?

Torpaqdan, toxumdan, dənənin gəlməsəm,
Qurandan, kitabdan, dindən gəlməsəm,
Dərdi çoxalanda yerdəkilərin
Göyləri saldığı gündən gəlməsəm,
Mən hardan bilərdim şairlik nədir?

Minadan gəlməsəm, Turdan gəlməsəm,
Allahın verdiyi nurdan gəlməsəm,
Sənəmi saz edib, ilimi mizrab,
Qopuzdan, Qorquddan, qordan gəlməsəm,
Mən hardan bilərdim şairlik nədir?

Gedir qismətin, bəxtin sarı,
Yorulmur qarışqa, dincəlmir arı.
Qələbimi rıqqət gətirməsəydi
Ana təbətin yaratdıqları,
Mən hardan bilərdim şairlik nədir?

Fələklər sirdaşı, mələklər yarı,
Hər misra şairin sərvəti, varı.
Qulaq eşitməsə, könül duymasa
Göylərdən süzülən pıçıltıları,
Mən hardan bilərdim şairlik nədir?!

MƏN SÖZÜN ANASI

Tanrının sözünə dirsəklənmişim,
Söz - yaşıl yamacım, söz - talam mənim.
Yeddinə yetmiş rəngi gözümde,
Söz - gülüm, gülşənim, söz - lalam mənim.

Dilimdə ilk kəlmə dinəndən bəri,
Söz oldu ömrümün sərvəti, zəri.
Mənim sərkərdəsi, mənim əsgəri,
Söz - daşım, divarım, söz - qalam mənim.

Yoğurdum, başımda ağıl elədim,
Dastana çevirdim, nağıl elədim.
Böyütdüm, böslədim, oğul elədim,
Mənsözün anası, söz - balam mənim.

28 yanvar 2005

ŞAİR QƏLƏMİYƏ İŞİN OLMASIN

Bir nadanın atdığı daşa cavab

Mən o qələmi nə sənənin dedən,
Nə vəzir, nə vəkil, nə də şah verib.
Ona söz atmasın hər gəlib gedən,
Onu Zəlimxana bir Allah verib.

Yaz deyib sevinci, yaz deyib qəmi,
Fitnəyi verməyib, fəndə verməyib.
Allahdan almışam mən o qələmi,
Mən o qələmi bəndə verməyib.

Qələm sındırmağa yaranmamışam,
Hünərin çatırsa, gəl, sındır onu.
Əgər bacarırsan, tək bircə axşam
Yazmaq həvəsindəndən daşındır onu.

Q   min dünyası ocaq ı, pirdi,
Qəşəm sındıranlar   m rd , bala.
Bu nifrət nə zaman q  bin  girdi,
  ini nə zaman g mirdi, bala?

Baxdım bostanıma atılan da a,
  l sənin  lindi, da  sənin deyil.
G lm li s hn di, qəmli tamaşa,
A ıl  zg nindi, ba  sənin deyil.

Sən da  at, m n sənə pambıq atacam,
Yaralı canımı da  a rıtsa da.
Boş dedi-qodular gəldi-gedərdi,
K n  r sındırıb, ba  a rıtsa da.

Səni kim bu yola çəkib, aparıb,
At getsin, fırlansın, da  ona dəysin.
Sonradan ba ıma qaxınc etdiy n
  vv lki sevg n d  başına dəysin.

Haqqın qəzəbinə g  rs n, bala,
Bu q   m "Saz" yazıb, "   sg r" yazıb.
 mr  r s z y   çatıb vüsala,
Hər ulu ki iy  bir əsər yazıb.

Hər sevgi, hər barış bir yeni dastan,
Nifrət q z bl r , nifrət kin r .
Bu q   m dərs alıb D rvi  Yunusdan,
Bu q   m yas tutub "Did rgin r" .

Ey q   m sındırmaq istəyən na ı,
Allahın danışan dilidir q   m.
Şairin əlində od par asıdı,
Cahilin əlində  l d r q   m.

Fərhad k l ng d   irin yolunda,
Hasardı, qaladı   rin yolunda.
Can verib ocağın, pirin yolunda,
Ulu ustadların yoludur q   m.

Göydə bir mələkdə, yerdə pəridə,
Yanan üfüqlərin parlaq zəridi.
Coşanda Koroğlu dilliləridi,
Sevəndə Məcnunəkdəlidir qələmə.

Dərvişdi, ozandı, eldi, aşığıdı,
Yaradan illərə bir yaraşığıdı.
Harda qaranlıq var, orda işığıdı,
İnsanın xilaskar ələlidir qələmə.

DADALOĞLUNA

*Qalxdı köç eylədi fəşar elləri,
Ağır-ağır gedən ellər bizimdi.*

Dadaloğlu

Yerindən oynadı Oğuz elləri,
Qismətin köç oldu, ay Dadaloğlu!
Barxanan dağıldı, barın talandı,
Yurd-yuvan heç oldu, ay Dadaloğlu!

Cığırılar qızardı, izlər qanadı,
Qanlı yoxuşlarda dizlər qanadı.
Dırnaqlar qanatdı, üzler qanadı,
Yolunan saç oldu, ay Dadaloğlu!

Çar qılınc oynatdı, fərman verdi şah,
Gülmədi üzler açılan sabah.
Nə sındı taqsir var, nə mındı günah,
Şeytanda suç oldu, ay Dadaloğlu!

Cağırsam, Tanrı da gəlməz karıma,
Allah da inanmır beh-bazarıma.
Heyif ümidim, arzularıma,
Hamısı puc oldu, ay Dadaloğlu!

Qıpçaq kişiləri, Oğuz bəyləri,
Ağüzlü tarixin ağ üz bəyləri,
İndiki kişilər kağız bəyləri,
Son sözü "qaç" oldu, ay Dadaloğlu!

Yaranı vurdular yaranın üstü,
Yeriş elə dilər Turanın üstü.
Başım nələri çəkdi Quranın üstü,
Qənimim xaç oldu, ay Dadaloğlu!

27avqus,

"BƏHMƏN VƏ TƏNOĞLUNA MƏKTUBLAR"
SİLSİLƏSİNDƏN

I

DAĞLAR

Səndən ayrılanda bir ah çəkmişəm,
Kərkəmtək yandırıb ah məni, dağlar!
Daramır saçımı sənsiz küləklər,
Sənsiz heç oxşamır məni, dağlar!

Şirin görüşlərin ömrü kəm olar,
Gözüm yaşla dolar, könlüm qəm olar.
Cənnətim çevrilib cəhənnəm olar,
Olmasam dağların mehmanı, dağlar!

Hər dərdin xəbərdar, hər işdənin halı,
Şairi daşıyan min qılı-qalı.
Zəlimxan düşsə də səndən aralı,
Saxla gözün üstə Bəhməni, dağlar!

II

GÖNDÜ RİM

Bəhmən, həddindən qorunmaq üçün
Yarağın yoxdursa, yaraq göndürüm.
Dərdini deməyi dərdli bir qəlm,
Şerini yazmağa varaq göndürüm.

Qoşun bil, özünü təkləm, qardaş,
Ürəyi bu qədr yükləm, qardaş.
Qəlbi qəm üstün kökləm, qardaş,
Lazımsa, eşqimi dayaq göndürüm.

Cam olum, içməyi camın yoxdusa,
Tam olum, dadmağa tamın yoxdusa,
Gecə yandırmağa şamın yoxdusa,
İki gözəlrimi çıraq göndürüm!

Ellər doğmadır şairin səsi,
Mən necə sevməyim el sevin kəsi?
Geniş aç qapını, ay ev yiyəsi,
Şair Zəlimxanı qonaq göndürüm!

NƏ TƏ MİZ YARADIB

*sil insan, gözəl alim, ağsaqqalım, qayğıkesim,
xeyrxahım Camal Mustafayev*

Özütək incədir, zərifdir dey,
Çiçəklər baş yir duyğularına.
Təbiət istəyir al-İlvan gey,
Güllər də güvənir qayğularına!

Alışanda Kərim, sızlayanda saz,
Göy kimi ağlayan görmüşəm səni.

Duyan bir ürəkdi qüdrət azalmaz,
Həmişə çağlayan görmüşəm səni!

Görmüşəm, səni də salıb sehrin
Cığalı müxtəmməs, cığalı təcnis.
Sevgidən, fərhədnə qabarıb sən,
Çəkəndə ruhuna sığalı təcnis.

Gəncliyəm, eşqimi yaşatmaq üçün
Yaz gülüm olarsan, qış qarım mənim.
Adın şöhrət olar qarlı dağ üçün,
Bir boy da ucalar Qoşqarım mənim!

Deyir peyğəmbər di eşidən, bilən,
Qoy öpsün hər çiçək, hər yarpaq səni.
Qara palçıqına qurban olum mən,
Nə təmiz yaradıb bu torpaq səni!

KİMDİ

*Məfhur türk aşığı Səbri Şimşək
oğlunun lent yazılarını dinlərkən*

Şimşək koğlu, sənsəndə ki oda qurban,
Yandırırısan, yanan kimdi, sönməyən kimdi?
Kimlər səni vətən verdi, yalan çıxdı,
İlqar verib, ilqarından dönməyən kimdi?

Bu səsdimi, haraydımı, nalıdimi,
Yanmış Kərəm, qara batmış Lələdimi,
Daşdığından dağdan ağır şələdimi,
Qəm altında boyun büküb sənəyən kimdi?

Bəlkə Qırat yəhərsizdi, nalı yoxdu,
Bəlkə daha qızırçıqlı nah yoxdu.
Bəlkə daha Koroğlunun halı yoxdu,
Qocalanda dəli köhlən minəyən kimdi?

İncitdimi xotkar sən, paşa sən,
Çekdilərmi bərəkət sən, boşa sən.
Qərrib olmaq döndərdimi daşa sən,
Yenilməyin qeyrətini yən kimdi?

Dilindəki layladımı, ağdımı,
Sindəki min hərfin dağıdımı,
Ayrılıqlar yən bizə yağdımı,
Düşmənimiz dünyanın kimdi, bu gün kimdi?

Şimşəkə koğlu, gəl, bir yazaq yazımızı,
Şimşəkə koğlu, gəl, bir çəkək nazımızı,
Zəlimxanla qoşa çalaq sazımızı,
Dünya görsün qalxan kimdi, enən kimdi?

1989

AŞIQ KAMANDARA

Əkdiyin gülləri, gəzdiyin bağı,
Bağban ol, doyunca qoxla, Kamandar!
Vaxtsız ayrılığı, vədə siz köçü,
Sazın ovsunuyla oxla, Kamandar!

Zaman yağdırsa da saçə qarını,
Vermisən ellər eşqin barını.
Tərlən duruşunu, şah vüqarını,
Yüzdə də beləcə saxla, Kamandar!

Dil ver avazınla lal qayalara,
Dilindən süzəlsün bal qayalara.
Taleyn bənzəsin sal qayalara,
Nə yil, nə də ki laxla, Kamandar!

Ruhunla Qorqudun gocalardasan,
Ahınla tüstülü bacalardasan.

Bəndə dərğahından ucalardasan,
Tanrı dərğahını haxla, Kamandar!

Əsən küllüklər yarışmağı var,
Səllər-sulara qarışmağı var.
Şairdi, küsməyi, bərişmağı var,
Hərdən Zəlimxanı yoxla, Kamandar!

Məmməd ASLANA

Harda gül görürsən, ayaq saxlayır,
Çiçək dölisiymiş şair olanlar.
Açar sənəni dölə yellər,
Küllək dölisiymiş şair olanlar.

Çəşmələr laylası, çaylar bəstəsi,
Saz ruhu, ney canı, tar şikəstəsi.
Məhbəbbət ölüsü, gözəl xəstəsi,
Məlik dölisiymiş şair olanlar.

Yerin sənəndə kükrəyər, axar,
Göyün sənəndə gurlayar, çaxar.
Dünyaya qəlbini gözüyə baxar,
Ürək dölisiymiş şair olanlar.

Eşqin dumanında azmaq istədi,
Nizamı qaydanı pozmaq istədi.
Şerini göylər yazmaq istədi,
Ləlik dölisiymiş şair olanlar.

İçində bir od var qaynayar, daşar,
Yolu düz yeriməz, çaşdırar, çaşar.
Arzuyla böyüyər, xəyalla yaşar,
Dilək dölisiymiş şair olanlar.

Vara göz yumandı, yox dölisidi,
Allahın gözəri tox dölisidi,
Şairlər hamısı haqq dölisidi,
Fəlik dölisiymiş şair olanlar.

HABİL

Yandıra-yandıra yaşadır ömrü,
Ümiddi, şübhədi, gümandı Habil.
Açılsa, dağlarda açılan Günəş,
Tutulsa, dağlarda dumandı Habil.

Əriyir dağların minillik qan,
Olmaq yar həsrəti, göynür yarı.
Yaxşıdan yaxşıdı, Sarıdan sarı,
Yamandan min dəfə yamandı Habil.

Yaradır xallarda saflıq, dərinlik,
Qoşadır qəlbində odla sərinlik.
Nəğmədən həzinlik, səsdən şirinlik,
Həyatdan ölümzlük umandı Habil.

Kimdi son ümidin əlində qalan,
İçməsin dərmanı, yalandır, yalan.
Xəstəni ölümün əlindən alan
İzindi, möhlətdi, amandı Habil!

ÖLDÜRÜR

*Bu şeir Ağdaş rayonunda, böyük şairimiz Maqsud
Şeyxzadənin anadan olmasının 85 illiyi ilə bağlı
məclisdə xanəndə Ağaxan Abdullayevin ilahi dərsində
gözəl çıxışından sonra yazılmışdır.*

Elədir, mənə ürəyimdən axıb gedən qan öldürür,
Muğam adlı bir sehrkar, sən adlı bir can öldürür.

Nə dünyanın həsrətində, nə sabahın eşqindəyəm,
Mənə bu gün yaşadığım müqəddəs bir an öldürür.

Atış kimi qarsaladı "Segah"-ın fəryadı məni,
Bu atışdın yayınmağa yoxdu bir imkan, öldürür.

Bu nə sədi, bəlkə bu gün hərzi ti Davud dirilib,
Heyranların heyranıyam, mənə bu heyran öldürür.

Allah belə ölümləri duyanlara çox görməsin,
"Şüştər" bu gün verib yenə qətlimə fərman, öldürür.

Mənə sevən dostuma bax, çevrilib cəlladım olub,
Vallah, Zəlimxan ölmezdi, onu Ağaxan öldürür.

GƏTİR

*Bu şeir qarmonçalan Rəhmanın filarmoniyada
keçirilən yaradıcılıq gecəsində oxunmuşdur.*

Çəkili zülmət gecələr, vaxt üzümün dan gətir,
Azadlığın səhər yeli cansıza da can gətir.

Gözlə diyim o günləri öz vaxtında gətirməsə,
Qorxum budur, həsrət mənim gözlərimə qan gətir.

Görüş yeri Təbriz ola, sevdamız bir dəniz ola,
Bu görüşlər ömrümüzün ən istəklisi an gətir.

Vurğun ilə Şəhriyarın səsi gələn qulaqlara,
Bir millətin tarixinə şərif ver, şan gətir.

Seyid, Cabbar şad xəbərlər məzarından baş qaldıra
Qarabağdan məclisimə şikəstəni Xan gətir.

Durna kimi səf-səf ol Azərbyaycan gözəlləri,
Elin bayram günlərinə gül dər, reyhan gətir.

Kamil yenə qaboy çala, yandıra Həbil kamani,
Uzaq yollar yaxın ola, qarmonu Rəhman gətir.

Ulu Tanrı, eşit məni, rəhm elə Rəhmanımıza
Bəlkə, onun barmaqları dərdrə dərman gətir.

Haqqın səsi bayraq ola, Bakı, Təbriz qucaqlaşa,
Bu xoş günün müjdəsinə xalqa Zəlimxan gətir.

QAN DAMLATSAN, CAN BİTİR

İstanbulda bizi - bir qrup Azərbaycan ziyalisını "Zaman" qəzetinin redaksiyasına dəvət etmişdilər. Xalqımızın, torpaqlarımızın ağırılı-acılı taleyindən qızğın və göynürtili söhbətdir gedirdi. Qəzetin baş redaktoru Nacib Tosun Azərbaycan torpaqlarına qan damlatsan can bitir" - deyib ağladı. Ürəkləri titrədən bu mənşərdən hamının gözləri yaşardı. Bu unudulmaz görüşdən mən kövrək misralar yadigar qaldı.

Gözəl dedin, arkadaşım, qardaşım,
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!
Könüldaşım, mənşəkdaşım, qandaşım,
Yer şumlanar, toxum düşür, dən bitir.
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

Ala bilməz nə müxənnət, nə yağı,
Qeyrətimdi millətimin dayağı.
Palıd durar sal qayalar sayağı,
Çinar qalxıb zirvələrə tən bitir.
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

Bu torpaqdı, hey yağrular, yapılar,
Hər qarışı məbd kimi öpülür.
Haqqın sözü cərgələnmir, səpilir,
İnsaf bitir, iman bitir, din bitir.
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

Düşmənin sayar hər yamanı, hər bədi,
Tutduğu yol haqsızlığa zərbdə.
Hər məzarı bir müqəddəs türbədi,
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

Dağlarından dözümlə alıb səbrimiz,
Sənə sındı ruhum naxış, qəbrim iz.
Qucağında çiçək açar qəbrimiz,
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

Aya, günün yeriym dünyanın,
İşığımı, dan yeriym dünyanın,

Bir tükənməz dən yeriym dünyanın,
Kim becərsən, şöhrət bitir, şan bitir.
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

Ondan ayrı saçlarıma dən düşür,
Bulud enir, gözəlrim çən düşür,
Hansı alma budağından gen düşür,
Hansı budaq gövdəsindən yan bitir?
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

Amanımı payız kəsir, qış qırar,
Ruhum yenə "Vətən" deyib qışqırar.
Hər zərərdən şəhid qanı fışqırar,
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

Hərdər yer vaxtı, anı itirməz,
Canda ruhu, ruhda canı itirməz.
Öldürsən də, Zəlimxanı itirməz
Sabah yenə xan göyərər, xan bitir
Bu torpağa qan damlatsan, can bitir!

İstanbul, yanvar, 1994

HAQQI AXTARA-AXTARA

Haqqı axtaranlar gəlsin yanıma,
Haqqın, ədalətin əsasıyam mən.
Məkkə, Mədinə di ziyarətimiz,
O zəhmətli suyunun kasasıyam mən.

Oruc əlizadə

Üz tutduq gələcək sabaha,
Haqqı axtara-axtara.
Əl açdıq qadir Allaha,
Haqqı axtara-axtara.

D mir  salar  yildi,
D mir  arıqlar yeyildi.
Kimi d yd , kim d y ld ,
Haqqı axtara-axtara.

  zildik, quma  evrildik,
Yumşaldıq, muma  evrildik.
  kildik, şuma  evrildik
Haqqı axtara-axtara.
Kimi oğru, kimi doğru,
Daşıldıq d rd,   kdik ağrı.
Haqq dey nin yandı bağrı,
Haqqı axtara-axtara.
D v  r itdi səhrada,
G mil r batdı d ryada.
K n  r gəldi f ryada
Haqqı axtara-axtara.
S z  d k e şqin camına,
Ya  olduq yanan şamına.
D  nd k Allah adamına,
Haqqı axtara-axtara.
Sel t k  l r çaya doğru,
 ay axır d ryaya doğru,
Dəniz baxır Aya doğru,
Haqqı axtara-axtara.
Zirv  r boylanır g y ,
B  lk  haqqı gördüm dey .
Qamışlar da d  nd  ney ,
Haqqı axtara-axtara.
Çox yolçular diz n oldu,
Da dan oldu, d z n oldu.
Çox g zl  r g z n oldu
Haqqı axtara-axtara.

Var olan yoxa çəkildi,
Dağ uçdu, arxa çəkildi,
İsa çarmıxa çəkildi
Haqqı axtara-axtara.

Nəfəs dördik, cana gəldik,
Dolduq, tən-qana gəldik,
İncil, Qurana gəldik
Haqqı axtara-axtara.

Baxmadı xərclə-xəraca,
Hac deyənlər getdi haca.
Məhəmməd çıxdı meraca
Haqqı axtara-axtara.

Əqidə, məslək tacımız,
"Ən ləqə"dir əlacımız.
Öldü Mənsur Həllacımız
Haqqı axtara-axtara.

Çox qayalar çapasıyıq,
Çox qalalar yapasıyıq.
Axır bir gün tapasıyıq
Haqqı axtara-axtara.

Çaldı zili, çaldı bəmi,
İnsan oğlu çəkdi qəmi.
Qocalırıq, Oruc bəmi,
Haqqı axtara-axtara.

KİM NƏ BİLƏRDİ

Kim nə bilirdi ki, mən adda mən var,
Toxumtək torpaqdan cücərməsəydim.
Özüm bağban olub arzularıma,
Bağımı vaxtında becərməsəydim.
Sazımla, sözümlə, şəriyyətimlə,
Zəlimxan olmağı bacarmasaydım.

GÜNCƏ ŞAİR

Girmə bu meydana soyuq ürəkli,
Köhnə dəmir kimi qızırsansa, gəl.
Qarşını kəssə də qayalı dağlar,
Qayadan damlatək sızırsansa, gəl.

Beşik böyüdək bələk deyini,
Fələkdən üstün də fələk deyini.
Tanrı buyurani, mələk deyini,
Peyğəmbər dilində yazırsansa, gəl!

İşıqsız, ilhamsız bir ömür hədəf,
Sevgilin düşüncə, sirdaşın kədəf.
Son dəfə çəkdiyən nəfəs qədəf,
Fikir əzabına hazırsansa, gəl!

9 iyul 2004

ALLAH VƏ ŞAİR

Səhər lap az qalıb,
Saat dörd işləyir.
Bir-birinə güc verib,
Dörd ürəyi işləyir,
Ürək dörd işləyir.
Çəkib aparmaq üçün
Daş yükünü dünyanın,
Allah göydə çalışır,
Şair yerdə işləyir.

28 yanvar 2005

GÜNAY ZƏ LİMXANQIZINA

*Göynən gedən buludlar,
Niyə danışmırsınız,
Yerdə çiçəklər, otlar
Niyə danışmırsınız?*

Günay Zəlimxanqızı

Çiçəyi dindirsələr,
Çiçək danışar, qızım!
Küləyi dindirsələr,
Külək danışar, qızım!

Daşın da, torpağın da,
Danışmağa dili var.
Hər birinin həsrəti,
Sevinci, nişgili var.

Bürkünün, soyuğun da,
İstinin də dili var.
Odun da, ocağın da,
Tüstünün də dili var.

Nəyi bilmək istəsən,
Bir-bir gətirim yada.
Dilini bilən olsa,
Dilsiz nə var dünyada?

İndidən ki son belə
Daşa, torpağa yarsan –
İnşallah! Gün gələr ki,
Daşı danışdırarsan!

Duyğular...

Düşüncələr...

BETHOVEN TORPAĞINDA DOST SAZI DİLLƏNİRDİ

Payızın son ayının ilk günlərində Almanıyanın Bilefeld şəhərində şair dostum, Aşıq Ələsgər yaradıcılığının tətqiqatçısı, folklorşünas alim Nizaməddin Onkun qonağıydım. Nizaməddin bəy mənim şərafimə könül dostlarını, - ziyalıları, vaxtilə Azərbaycandan və Türkiyədən getmiş adamları evinə dəvət etmişdi.

Şeirdən, sənətdən, Vətəndən, qürbətdən yüz ilin həsrətliləri kimi şirinli-acılı söhbətlər edirdik. Məclisin şirin yerində Nizaməddin bəy köynəkdə bir saz gətirdi. Gözlərimə inanmadım. Almaniya hara, saz hara? Mənim heyratımı görən şair dostum: "14 ildir ki, köynəkdəydi, bu illər ərzində onu dilləndirəni gözləyirdim, bu, sənin qismətidir, buyur, çal!" - dedi. Bu təklifdən qəhqəhə çəkib gülməyə başladım. Dedim: "Ay rəhmətliyin oğlu, yeddi illik ayrılıqdan sonra Aşıq Qərib Tiflisə gələndə onun sazında salamat bir tel qalmamışdı. 14 ilə telmi qalar, mən onu çalam, siz də ləzzət ala, kövrələsiniz?!" . Könülsüz-könülsüz sazı köynəyindən çıxartdım. Nə görsəm yaxşıdır!? Elə bil saz bu gün tellənib, sığallanıb, köklənibdir. Divarqanlı Abbasın dediyi kimi. "Dinlə Abbasın səsinə, təkər köüllər pasını ", - deyər saz öz-özünə oxumaq istəyirdi. İndi fikir verin: qürbət ola, saz ola, həsrət ola, üstəlik də, meydanda Zəlimxan ola! Bir Allah bilir ki, burda saz nə tufan elədi. Bu sazın dil-dil etməsinin sirrini-səbəbini anlamağa çalışdım.

Məlum oldu ki, bu hədiyyəni Aşıq Ələsgərin nəvəsi, hörmətli alimimiz İslam Ələsgərli bağışlayıb. Demək, bizi həm də Ələsgər ocağının müqəddəs ruhu belə coşdurmuş.

Sanki bir ceyran gəlib
oylağıma, binəmə,
Həsrətli bir yar kimi
basdım onu sinəmə.
Zilini zil elədim,
bəmini bəm elədim,

Sazı ağrıya əlac,
dər dər məlhəm elədim.
Ürəyimdə nə varsa,
təllərinə yüklədim,

Odunu alışdırıb,
qorunu körüklədim.
Dillənmək istəyirdi,
yaman darıxırdı saz,
ləllərimi vuranın
özündən çıxırdı saz.
Qalxırdı dalğa-dalğa,
enirdi pərdə-pərdə,
Son qoymaq istəyirdi
qəm, həsrət, dər dər.
Aran bilir, dağ bilir,
yayla bilir bu sazı.
Hər kəs öz taleyinə
layla bilir bu sazı.
Hər öz ömrü kimi,
günü kimi baxırdı,
Qibləsi, səmti kimi,
yönü kimi baxırdı.
Sevinc-kədər qarışıq
duygular təllənirdi,
Bethoven torpağında
dost sazı dillənirdi.

Hansı ağacdan qopub
öz kökünü anırdı,
Yaralı ceyran kimi
Göyçüyü, Borçalıya,
Təbrizə boylanırdı.
Bəlkə Qarsın, İqdırın
xiffətinə çəkirdi,
Bəlkə Azərbaycanın
həsrətini çəkirdi.
Bəlkə Qarabağ idi
onu belə yandıran,

Havanı sızıldadıb,
sısi dalğalandıran?
Bəlkə Tiflisdə onu
bir Şahsın gözün yir,
Ürəyində intizar,
qəlbində qəlm gözün yir.
Parçalanmır yer, nə də n,
silklənmir göy nə də n?
Bəlkə də, əlsgərin
Tapdanan məzarıdır
onu belə göynədən.
Bir sazın kürəyini,
gör, nə qədr yük düşüb,
Bəlkə onun yadına
Bu gün alışıb yanan
yaralı Kərkük düşüb?
Neçə yaylıq islanıb
göz yaşlı göllə nirdi,
Bethoven torpağında
dost sazı dillə nirdi.

Burası Almaniya,
bura alman torpağı,
Körpəlik yaddaşımın
qan udan qan torpağı.
Min-min könül sazını
atış il qırıqlar,
Burda mənim xalqımın
qəlbini sındırıqlar.
Bu yerdə üstümüzə
qara kağızlar gəlib,
Qayıdıb gələnin də
Gözəli göynərtli,
ürəyi sızlar gəlib.
Əlli ildə çox keçib
o gündə bu zamana,
Gül kimi gələnlərin
qəddi dönüb kamana.

Analar var kırımır,
həmişə də ağlar qalıb,
Oğullar var canında
sağalmaz dağlar qalıb.
Bəlkə bu gün dinin saz –
O vaxt susan sazların,
boğulan avazların,
Böyük müharibənin
böyümünün boyların,
Yasa batan toyların
Heyfini almaq üçün
belə aşıb-daşırdı,
Bu torpaqda can verən
Neçə ölməz igidin
ruhu qucaqlaşdı?!
O qanlı tarixlərin
Göz yaşsı xatırlanır,
yarası bəllənirdi.
Bethoven torpağında
dost sazı dillənirdi.
Havalanıb, dünyanı
saz almışdı başına,
Çatdırmışdı dünyanı
Dədə Qorqud yaşına.
Fikrin köhlən atları
min illəri haqlayır,
Hər öz keçmişini
kitabtkə varaqlayır.
Kim hansı nə sildəndi,
kim hansı soydan gəlir,

Kim hansı bayatıdan,
kim hansı boydan gəlir.
Kim sərkərdə, kim əsgər,
kim ulu xaqan olub,
Kimlər hansı savaşda
ölməz qəhrman olub.

Kişilik meydanında
 r oğlu, r dünyası,
Yunuslar, Mövlənlər,
 Xətai r dünyası,
Ustadlar, övliyalar,
 ozanlar xatırlanır,
Sazın-sözün tarixi
 hardan başlanıb gəlir;
Yazılanlar anılır,
 yazanlar xatırlanır.
Budur sazın taleyi:
Harda dinirsə dinsin,
 qürbətə, ya Vətəndə,
Səs dönür boğazda,
 ruha dönür bədəndə.
İsinir, isindirir,
 alışır ocaq kimi,
Cücəlir, yaşllaşır,
 göylər torpaq kimi.
Nə deməkli tükənən,
 nə saymaqla bitəndi,
Qərrib olan kəsli r saz -
 Qürbətə Vətəndi.
Sığallanıb, sevinib,
 xallanıb, güllənirdi,
Bethoven torpağında
 dost sazı dillənirdi.
Dost sazı dillənirdi!!!

Almaniya, Bilefeld, 6 noyabr 2004

ATATÜRK KÖŞKÜNDƏ KEÇƏN GÜNLƏRİM

Almaniyaya müalicəyə gedirdim. Dostlarımla arzusunu nəzər alar neçə günlüyü İstanbulda - Atatürk köşkündə qalmalı oldum. Bu köşk 1935-ci ildə Atatürkün sağlamlığı qorumaqdan ötrü həkimlərin məsləhəti ilə 48 gün müddətində tikilib. Təssüfki, Atatürk burda iki il yaşaya bilib. Bu köşkün hər yerində, hər qarışında ulu öndərin xatirəsi canlanır. Mən burda qəhrəmanlıqlarla dolu bir ömrün müqəddəs, unudulmaz anlarını xatırladım. O xatirələrin havasını udmaq, şirinliyini dadmaq, səmimi misraların dilində danışdırmaq məni də qismət oldu.

Məni ovsunladı bir ad, üç heca,
Oldum müsafiri üç gün, üç gecə.
Oğlumdan cavandı, babamdan qoca,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Tanrı qüdrətiydi, Allahdı, nəydi,
Yılmaz başları önündə oydu.
İli il sürdüyüm bir ömrü dəydi
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Döyüşün şiddəti, şəhidin adı,
Yurdun şirinliyi, Vətənin dadı...
Gör məni nələri xatırlatmadı,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Türkün tükənməyən eşqinə döndü,
Sevinci selləndi, daşqına döndü.
Ömrümün bədi köşkünə döndü
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Bozqurda bəslənən qurd sevgisiydi,
Torpaq ağrısıydı, yurd sevgisiydi.
Türkü sevinlərin mərd sevgisiydi,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Min kitab yazsan da demə bəsidə,
Yaddaşın harayı, ruhun sesidi.

Allahın şairi hədiyyəsi
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Çox ömrün payına qar-şaxta düşdü,
Cana nə düşdüsə, sazaqda düşdü.
Ürəyim ağrıyan bir vaxta düşdü,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Odası çevrildi otağım oldu,
Yatdığı çarpayı yatağım oldu.
Batmaz səsim oldu, sorağım oldu,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Mustafa Kamalın xəstə günləri...
Eşitdim səsləri, duyduğum ünləri.
Açdı çox sirləri, çox duyulmaları,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Yerdən də, göydən də həvəs alırdı,
Bir sorğu alırdı, bir səəs alırdı.
Onun ciyərləri nəfəs alırdı,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Ana sevgisiylə açıb qolunu,
Göstərdi tarixdən gələnlərin yolunu.
Mənə tanıtdırdı Anadolunu,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Qaçmadı ölümdən, qorxmadı yasdən,
Oldu Çanaqqala dillərində dastan.
Başladı Samsundan, çıxdı Sivasdan,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Ümiddi, inamdı, qeyrətdi mənə,
Min il tükənməyən sərvətdi mənə.
Həqiqət tarixi öyrətdi mənə,
Atatürk köşkündə keçən günlərim.

Türk n, Türkiy n, Türküstan n dir,
Cahanda Türk adlı bu cahan n dir?
Dedi, igid kimdi, q hr man n dir,
Atatürk köşkünd keç n gün rim.

Gah sevinc yaşandı, gah da q m oldu,
Gözümd müq dd s bir al m oldu.
 n şirin, n dadlı xatir m oldu,
Atatürk köşkünd keç n gün rim.

*İstanbul, Avropa yaxası, Atatürk köşkü,
3 noyabr 2004*

G LMIŞ M

Bu dünyada bişm k üçün
dünyaya xamdan g lmiş m,
Sevgi adlı bir butayam,
eşq adlı camdan g lmiş m.

Yarım atam, yarım anam
bütövl şib bir can olub,
M n yarımçıq olmamışam,
bütövd n, tamdan g lmiş m.

Haqqa doğru ged n l rdi
uzaq yolun yolçuları,
Mövlananın s cd sin
Ş ms olub Şamdan g lmiş m.

M ni belü güçlü tutan
güv ndiyim " n lh q" di,
H qiq t l r vurğunuyam,
haqqa inamdan g lmiş m.

4 noyabr 2004

YOL

Danışrsan, yaxşı danış,
dilində ki təhqir nədir?
Hansı yazıq asılacaq,
əлиндə ki kəndir nədir?
Yenə kimi yandırırsan,
qaladığın təndir nədir?
Tutduğun yol iblis yolu,
şər yolu, şeytan yoludur.
Yandıracaq körpüləri,
söndürəcəklə ocaqları,
Bayquş səlsin, bədən fəlsin
boş qoyacaq otaqları.
Hansı dağa ayaq bassan,
quruyacaq bulaqları,
Getdiyin yol adamlığın
yer ilə yeksan yoludur.
Dərvişim ol, aşığım ol,
şamanım ol, ozanım ol,
Tarixlərin ayna tutub
yozumları yozanım ol.
Həqiqətdən ilham alıb,
cəsarətdən yazanım ol,
Yaza bilsən hər kişinin
ömrü bir dastan yoludur.

Könlünü al, yadında qal,
dilində bal, sev insanı,
Meylini sal, sazını çal,
seyrinə dal, sev insanı.
Əli halal, dili halal,
nəfsi halal sev insanı,
Bu, sevgidi, insanlığın
insana heyran yoludur.

Yerə tapın, göyə bağlan
dağa-daşa vurul, gedək,
İçərini bulandırma,
çəşmə kimi durul, gedək.
Xəyanətə arxa çevir,
məhəbbətə vurul, gedək,
Sazdı, sözdü, şəriyyətdi,
bu yol Zəlimxan yoludur.

Almaniya, Berlin, 11 noyabr 2004,

GET

Burda durma, durmaq ölüm,
səfilərə doğru get.
Ululara, ustadlara,
saf ərlərə doğru get.
Hər addımı qaranlıqdı,
çəkər səni zülmətə,
Gecələr ümid olma,
səhrlərə doğru get.
Dilim, dinim, milliyim
sənə dayaq olmasa,
Onda məndən üz əlini,
kəfilərə doğru get.

Almaniya, Bilefeld, 8 noyabr 2004

GÖR BİLİRSƏNSƏ

Varlığa yox demə, yoxda varı gör,
Çəşmə var, çəmən var, gül var, çiçək var.
Gör bilirsənsə, gül ləçyində
An var, nəغم var, bal var, pətək var.

Bürünüb yaşıla, bəllənib zər,
Gözəllik gəlməsin gözə, nəzər.
Bir dağ duruşunda min-bir mənəzər,
Zirvə var, dərvar, ol var, tək var.

Nur kimi gözəlrə doldu neməti,
Dünəndən sabaha yoldu neməti.
Ulu Yaradanın boldu neməti,
Səni yaşatmağa duz var, çörək var.

Taleyin nədirsə, alnına yazır,
Yuvadı yaradır, məzardı qazır.
Körpə gəlişinə hər şeyi hazır,
Beşik var, layla var, süd var, bələk var.

Oxu var, kamana mindirmək üçün,
Teli var, dil verib dindirmək üçün.
Allahı insana endirmək üçün,
Peyğəmbər yanına ənənə mələk var.

Alar bürkü səni, sərt ayaz səni,
Qışda qış oxşayar, yazda yaz səni.
Təbiət heç yerdə unutmaz səni,
Torpaq var, qəbir var, bel var, kürək var.

İnsanın həmişə işi iş olub,
Görən göz, ötən dil, yeyən diş olub.
Babamız adında bir keçmiş olub,
Nəvəimiz adında bir gələcək var.

Berlin, 13 noyabr 2004

MƏN ZAMANI ZAMANINDA YAŞADIM

Mənim ömrüm tənbiyin ömrüdü,
Damlasında, ümmanında yaşadım.
Zirvələrin çiskində, çənində,
Yağışında, dumanında yaşadım.

Sular kimi hey töküldüm çarxa məni,
Boş gəlmədim otuza məni, qırxa məni.
Əlli yaşda oldum elə arxa məni,
Ümidində, gümanında yaşadım.

Dərd ürəkdi, əsrin yükü çiyində,
Ağrı başda, qasırgılar beyində.
Aha döndüm ürəklərin neyində,
Kədərlə oldum, kamanında yaşadım.

Ürəyində buz yaşamaq - faciə,
Yarasında duz yaşamaq - faciə.
Gec yaşamaq, tez yaşamaq - faciə,
Mən zamanı zamanında yaşadım.

10 fevral 2005

GÖLLƏR BƏXTİ VƏ ROLUB

Yarımcıq nə verirsən, Allah verməsin məni,
Verdiyi hər nə varsa, versin könül dolusu.
Çiçəyin ətri basıb, göllər bəxti vərlə olub,
Şəhər bax, dodaqlanıb sayrışır gül dolusu.

Duruluq nəğməsini damarda qan oxuyur,
Yerlə göy bir-birinə can deyib, can oxuyur.
Gözəl yerə sığmır, göy meydan oxuyur,
Zirvələr qar dolusu, təkklər tül dolusu.

Dünyanın qaydasıdı lap belə dib dənindən,
Dünəndən bu gün doğur, tənə çıxır köhnədən.
Heç kəsin qismətini, Tanrım, kəsən tənədən,
Qoy olsun tənə çörək, zəmi sünbül dolusu.

13 fevral 2005

**YOXDU BU
DƏRDİN DƏRMANI**

Buz içində dondurdular,
Od vurdular, yandırdılar.
Dön-dön sındırdılar,
Dəmir neyləsin, neyləsin?

Kim itirən, kimi tapan,
Yola gəlmiş yoldan sapan.
Küt elədi kəndə yapan,
Xəmir neyləsin, neyləsin?

Axan gözlərin yaşadı,
Ağrı başların daşdı.
Kababı çəkən naşadı,
Kömür neyləsin, neyləsin?

Dağla düzün arasında,
Qaşla gözün arasında,
Birlə yüzün arasında,
Ömür neyləsin, neyləsin?

Yelə sovrulub xırmanı,
Yoxdu bu dərdin dərmanı.
Şah yüz də versin fərmanı,
Əmir neyləsin, neyləsin?

1 mart 2003

MƏLİKƏ RƏBƏLƏ YAŞAYIR

Bir qızılgül bağçasıydı,
Ömrü gül kimi yaşadı.
İpək kimi incəldi,
Zərif tül kimi yaşadı.

Zili vardı, pəsi vardı,
Qəlbə yatan səsi vardı.
Həzin bir nəغمəsi vardı,
Sazda tel ömrü yaşadı.

Baxış doğma, nəfəs tərdi,
Dodaq büllur, yanaq zərdi.
Baxsan, dibi görünürdi,
Duru göl kimi yaşadı.

Çiçəklər belə yaşayır,
Diləklər belə yaşayır,
Mələklər belə yaşayır,
Haqqa yol ömrü yaşadı.

7 fevral 2005

YALAN ŞEYDİR ƏBƏ DİYYƏT

Bir tərifi sel uçurur,
bir tərifi yel dağdır,
İnsanlığın üzü gülmez,
tufan adlı zülm varsa.
Yazda açan çiçəklər
qəmli payız qənim olar,
Bağlar yüz də üzə gülsün,
solacaqdır gülüm varsa.

Hər a ın bir a ısı var,
hər canın bir ya ısı var,
Qar alardan nəşr    kib,
qan ağlar bülbüləm varsa.
  m  zlik boş t s  lidir,
kimsə atub ortalığa.
Yalan şeydir  b  diyy t,
insan üçün   l m varsa...

  L M MƏNDƏN VAZ KE D 

Zaman axdı aramsız,
Bahar g  ldi, yaz keçdi.
T  k ld  g  zl rimd n
Kür g  ldi, Araz keçdi.

Əli uzun, ayı bol,
G z yaşımın çayı bol.
Yaman günün sayı bol,
Yaxşı günüm az keçdi.

 umladılar,  um oldu,
Sovurdular, qum oldu.
Yum alt dılar, mum oldu,
Ömür nataraz keçdi.

"Yum", - deyir, - "g  zl ri yum",
 c  l - ömrü son hücum.
Batil oldu orucum,
Qıldı ım namaz keçdi.

Haqdan xeyir... yazıram,
Tanrı deyir, yazıram.
Gördü şeir yazıram,
  l m məndən vaz keçdi.

20 noyabr 2004

HÜN Rİ ÇATMAZ

Neç ağır sınaqdan, imtahandan çıxmışam,
Dizimi qatlamağa yaşın hünri çatmaz.

Töycü tökü, tor qurub başlar baş aparmasın,
Başımı aldatmağa başın hünri çatmaz.

Mın qışda doğulmuşam, bilir mınim hökmümü,
Gülümü soldurmağa qışın hünri çatmaz.

Sevgi zirvələrindən sinmin sipri var,
Qəlbimi sındırmağa daşın hünri çatmaz.

31 noyabr 2004

ALLAH DEYİ -DEYİ BÖYÜYÜR İNSAN

Yapışb haqqından, yaradanından,
Haqqı öy-öy böyüyür insan.
Döyül-döyül qalxır, bərkiyir,
Şəri döy-döy böyüyür insan.

Körpüründən kin, nənə acıq,
Qəlbinin qapısı Allaha açıq.
Aranda otaqdı, dağda alaçıq,
Yurd-yurd, dey-dey böyüyür insan.

Tən vurur nadan, daş vurur naşı,
İçin süzülür gözünün yaşı.
Deyir ürəyin dər addımbaşı
Dərd dəy-dəy böyüyür insan.

Kədrini buludda, göz yaşı suda,
Ümidi yaradan, gümanı xuda.

Ağn çək-çək, dörd uda-uda,
Acı yey-yey böyüyür insan.

Ayların-illərin sevgisi canda,
Döyünür damarda, çırpınır qanda.
Taxtı çevriləndə, baxtı yatanda,
Bəxti söy-söy böyüyür insan.

Seçir ağıllını, seçir dölünü,
İləkdən keçirir öz mülünü.
Heç vaxt Allahından üzmür ölü,
Allah dey-dey böyüyür insan.

29 yanvar 2005

YETİMLİK

İnsan tək atadan,
Anadan yetim olmur,
Yetimlik sonra gəlir,
Binadan yetim olmur.

Sahibi, yiyisi yox
Yuva yalqız, yurd yetim.
Ata-ana tanımaz,
Bədən key, manqurt yetim.

Boş canda, daş ürkdə,
Nəğmə yalı, səls yetim.
Sevgilisiz, sevgisiz
Kim varsa, hər kəs yetim.

Qərrib kimi yaşasa,
İnsan Vətəndə yetim.
Allah yiyi durmasa,
Allahsız bəndə yetim.

Silahsız qəlm - yazıq,
Qəlmsiz silah - yetim,
Arxası xalq olmasa,
Şair bədbəxt, şah yetim.

CENEVRƏ MƏNZƏRİ LƏRİ

2004-cü il sentyabr ayının son günləri idi.

Dünya Parlamentləri ittifaqının 111-ci sessiyasında iştirak etmək, Azərbaycan həqiqətini dünyaya çatdırmaq üçün Avropanın ən gözəl şəhərlərindən biri olan Cenevrəyə getmisdik. Yol yoldaşlarımız xalq yazıçısı, millət vəkili Anar müllim, millət vəkili Gülçöhrə xanım Məmmədova və yazıçı-tərcüməçi, parlament aparatının işçisi Hamlet Qocayev idi. Yüksək insani keyfiyyətləri, alicənab sifətləri malik olan bu insanlarla belə bir tarixi səfərdə yol yoldaşı olmaq məni həddən artıq sevindirdi.

Sessiyanın gündəliyində olan məsələlər başa çatdıqdan sonra şəhəri gəzməyə çıxdıq. Cenevrənin tarixi, təbiəti, insanları ilə daha dərinləndirən tanış olmaq üçün çox maraqla tarixi, elmi, bədii söhbətləri girişir, gördüklərimizi təhlil edir, şəhəri öz münasibətimizi bildirirdik. Ən çox diqqətimizi çəkən Cenevrənin bir-birindən gözəl memarlıq abidələri, Cenevrə gölünün ətrafında yerləşən şəhərin ecəzkar mənzərələri, burada yaşayan insanların tarixi və təbiəti ilahi sevgiləri, ilahi məhəbbəti oldu. Elə bil ki, Allah bu ölkəni, bu təbiəti ilhamının ən coşğun çağında yaradıb, dünyaya gətirib. Bu yerləri yaradanda, görünür, Tanrı dünyanın ən böyük rəssamı, ən ilhamlı şairi olub. Nə ki gücü və istedadı var, bu yerləri sərf edib. Hər birimiz dünyanı çox yerlərini gəzməmiş olsaq da, heyranımızı gizlədə bilmir, özümüzü nağıllar aləmində hiss edirdik. Maraqlı cəhətlərdən biri də o idi ki, Cenevrənin ən qədim tikililərini gördükcə Bakının İçərişəhərini, Cenevrə gölünü baxdıqca Göygölü, hündür qarlı dağları seyr etdikcə Kəpəzi xatırlayırdıq. Qürbət nə qədər gözəl olsa da, Vətənimizin, Müstəqil Azərbaycanımızın tarixi mənzərələrini göz önünə gətirir, söhbətlərimizdə min illərin vətən-qürbət mövzusunda da yan keçə bilmirdik.

Əziz oxucular! Ataların "çox oxuyan çox bilməz, çox görən çox " deyimində böyük və danılmaz bir həqiqət yaşayır. İnsan təbiəti belədir daha çox görməyi, qulaq daha çox eşitməyi, ürək daha çox duymağa can atır.

Bu yaşamaqdı, bu, həyatdı. Mən də gördüklərimin, duyduqlarımın və eşitdiklərimin çox az bir hissəsini Allahın mənə verdiyi imkan daxilində varaqlara köçürə bildim. Cenevrə mənzərini sizə təqdim edir, diqqətinizə görə sizə, bəri başdan təşəkkür edirəm.

14 oktyabr 2004

CENEVRƏ DÜŞÜNCƏLƏRİ

Təbiət ruhumda ilahi bir sirr,
Sayrışır gözümdə al, yaşıl, sarı.
İnsanı heç zaman doydura bilmir,
Tanrının ilhamla yaratdıqları.

Nə fırca isidir, nə dəftər, qələm,
Ovsuna düşmüşəm, sehlənmişəm.
İkinci addımı ata bilmirəm,
Elə bil yerimdə möhürlənmişəm

Nə varsa hər şeyi yaradıb Allah,
Şair nə yaratsın, rəssam nə çəksin?
Rəssamın gücü var, gözünə yığsın,
Şairin gücü var, qələbinə çəksin.

Bu geniş dünyada gözəl yer nə çox,
Hər şeyi yoğurub, yapıb Yaradan.
Özünü dünyanın heç yerində yox,
Sanki bu torpaqda tapıb Yaradan.

Tanrının nə yaxşı vaxtına düşüb,
Nə gözəl yaradıb bu şah əsəri.
Gəlib, bu yerlərin baxtına düşüb,
Allahlıq eləyən Allah əsəri.

Hər bir zərriyəsinə zərribinlə bax,
Hüsündə zərriyə cəpətilməz ləkə.

Yerlər g l dənizi, göylər  ıl raq,
Heyrət, ey gözəllik, ey q dim ölkə!

 lhamdı, havadı, n  m di, s sdi,
 eirdi mənim də s rv tim, varım.
Bir şair ömrünü  l nc  bəsdi,
Q lbimd  Bakıya apardıqlarım.

Cenevr , 30 sentyabr 2004

G Z  LLİK DUYULAN YERDƏ

Çirkin dönüb g y k olar,
Qanqal dönüb  i k olar,
 nsan dönüb mülk olar,
Gözəllik duyulan yerdə.

Qış gəlib yaza çevrilər,
K t kl r saza çevrilər,
Qanlar qıza çevrilər,
Gözəllik duyulan yerdə.

Ümid co ar, həsrət  l r,
Yamanlı a d v t  l r,
Kin susar, ədavət  l r,
Gözəllik duyulan yerdə.

Könül sevər, g z vurular,
Bulanıq sular durular,
Dünya saflıqdan qurular,
Gözəllik duyulan yerdə.

 rid rik q z bl ri,
Unudarıq  zabları,
Qazanarıq savabları,
Gözəllik duyulan yerdə.

Nı suç, nı dı tamalı olar,
Nı zor, nı dı silah olar.
Şair dönüb Allah olar,
Gözllik duyulan yerdi.

Cenevrı, 1 oktyabr 2004

ÇİÇİ KLİ YER

Hayana boylanıb, hayana baxsan,
Yer çiçık, göy çiçık, tıbıt çiçık.
Çiçıkdın doğulur sevin-sevilın,
Qız-oğlan çiçıkdı, mıhbıt - çiçık.

İstisi, ışığı, odu çiçıkdı,
Tamı, şirinliyi, dadı çiçıkdı,
Burda hıqıqtın adı çiçıkdı,
Çiçık hıqıqtdı, hıqıqt - çiçık.

Havası çiçıkdı, suyu çiçıkdı,
Bayramı çiçıkdı, toyu çiçıkdı.
Mıst ol, qucağında uyu, çiçıkdı,
Tımlık çiçıkdı, tıravıt - çiçık.

Yatıram, yuxumda çiçık görürm,
Qalxıram, duyğumda çiçık görürm.
Hır tumda, toxumda çiçık görürm,
Nızakıt çiçıkdı, lıyaqt - çiçık.

İlahi seygi var torpağa, yurda,
Çöllr cılvılnır ışqda, nurda.
Allahın özü dı şairdi burda,
Söz bir gülüstandı, şeriyyıt - çiçık.

Cenevrı, 1 oktyabr 2004

GÖYLƏR ÇAĞIRIŞ VAR

Yaşıl bir diyardayam,
Qələbim qüvvət gəlib.
Çiçəklərdən ruhuma
Axıb, təravət gəlib.

İşıq mənim, nur mənim,
Eşqi çaydan gur mənim.
Dağ kimi məğrur mənim,
Dizim təqət gəlib.

Nə yol kəsən yağış var,
Nə qar - boranlı qış var.
Göylər çağırış var,
Tanrıdan dəvət gəlib.

Cənəvr, 3 oktyabr 2004

XƏBƏR RİM YOX ÖZÜMDƏN

Bu rəssam təbiətin rənglər dünyasında,
Vurulmuşam torpağın yaşılına, alına.
Öpüş alıb güllərin şəh çilənmiş üzündən,
Dönmüşəm pələyin, cəvrilmişəm balına.

Düşünən yaradası, yoğuran yapasıdı,
Burda vaxt itirən kəs gözəllik tapasıdı.
Oğlanlar dəstə-dəstə, qızlar gül topasıdı,
Hər çiçəkdən zər qonub yanaqların xalına.

Xəbərim yox özümdən, ruhumdan, yaddaşından,
Nə canımdan xəbərlər var, nə çatılan qasımdan.
Ağıllılar gülümsən, ağlın çıxıb başımdan,
Gəl, indi siz baxın Zəlimxanın halına!

Cənəvr, 4 oktyabr

GÖZÜ LLİK Dİ LİSİ

Bu an, bu saat, bu gün zaman mındı yerlişir,
 vıvılin axınıyam, axırın vıvıli, heey!!!
 Allah özü göndürib bu yerlişir görmüyü,
 Başımın üstündü dir Yaradanın li, heeey!!!

Günış olub doğmuşam, bulud olub yağmışam
Cahana sığmasam da gözüm liliy sığmışam.
Gördüğüm rim nı varsa, gözüm rimı yığmışam,
Qılbim toplamışam sırvıti heey, lili heey!!!

Gözüm hır addım başı gözöllyi tuş oldu,
Xyalım ısn külk, fikrim uçan quş oldu.
Burda Zelimxan adlı bir şair bihuş oldu,
Döli mənəm! Döli mən! Döli mənəm! Döli, heeey!!!

Cenevr , 6 oktyabr 2004

BU AĞACIN BAR GƏ TİRƏ N VAXTIDI

Torpaq diri, toxum sağlam, yer sulu,
Bu ağacın bar gətirən vaxtıdı,
Bağ arzuda, bağban muraz üstüdi,
Bu ağacın bar gətirən vaxtıdı.

Arıya bax, öpür gülün üzündən,
Çiçiyə bax, sevgi yağır gözündən.
Doymaq olmur nəğməsindən, sözündən,
Bu ağacın bar gətirən vaxtıdır.

Göz oxşayır lıçklın xumarı,
İnsan ılı budaqların tumarı.
Havalıdı, tutub sevgi damarı
Bu ağacın bar gütürn vaxtıdı.

Toxumuna, özün yin dad verib,
Kökün su, budağına od verib.
Ana torpaq döşün rindın süd verib,
Bu ağacın bar gütürün vaxtıdı.

Hər çiçün yin bar vermüy cəhdi var,
Barı varsa, şirəsi var, səhdi var.
Bu payızla ilqarı var, cəhdi var,
Bu ağacın bar gütürün vaxtıdı.

BAŞ GÖTÜRÜB İLLİ BEŞ GEDİR M

Axşam-axşam dönüb işdın gəlir m,
Səhr-səhr qalxıb iş gedir m.
Evdın getdi, kim qayıda, kim qala,
El bil ki, son gediş gedir m.

Bir gəlmiş m, bir də qoymaz gəlir m bir,
Doğum birdi, yaşam birdi, ölüm bir.
Son mənzil, son məkana yolum bir,
Dərdi edib canda peş, gedir m.

İnsan oğlu küsmədi n, küsdü n,
Və l-axır dərd duracaq üstün.
Qəlb sındıran qocalığın üstün
Ür yimi deş-deş gedir m.

Yelli gündə pambığımız atılıb,
Alan alıb, satılanlar satılıb.
Cəhənnəmdə gur ocaqlar çatılıb,
Ciyərimi taxıb şiş, gedir m.

Qırx körpü var, qırx keçid var, qırx ada,
Salam verdim otuza da, qırxa da.
Bir də gördüm illi qalıb arkada,
Baş götürüb illi beş gedir m.

18 avgust 2004

TÖKÜL R

Gündü bir kərpic düşür
Ömrümün sarayından.

Bayatıdan

Ürək yazıq ağlamasın, neyləsin,
Dərd üstünə şıl-şıl tökülür.
Payız gəlir, ağacların yarpağı,
Halımıza gül-gül tokülür.

Zaman bizi sevincə tuş gətirməz,
Yuxla, ayıl, ullaş, vuruş - gətirməz.
Can evində kərpic duruş gətirməz,
Canı çıxar, öl-öl tökülür.

Hər ürəkdə bir zədə var, bir yara,
Qarışıqdı sevinc-kədə, ağ-qara.
Birdəflilik axmaz canım qurtara,
Yaş gözümün gil-gil tökülür.

Qızıl ürəklərdən qara qan tökür,
Can ağrısı gözümüzün yaş tökür,
Allah göydən başımıza daş tökür,
Daş özü də bil-bil tökülür.

20 avqust 2004

TORPAQ R TRİ

Öz içimdə torpaq kəib, dən səpirəm,
Duyğuları cücərdirəm pöhrə kimi.
Yağışım gür, günəşim bol, havam təmiz
Yetişirəm mən şirin bar-bəhrə kimi.

Çirkinliyin son ucu qaranlıq olur,
Gözəlliyin meyvəsi heyranlıq olur.

Söz var yağdı, söz dı var ayrınlıq olur,
Gecı-gündüz çalxanıram nehrı kimi.

İçimdı ki qaynar çeşmı, axar çaydı,
Nı ğmını hı r gün eldın-elı yaydı.
Ürı yimdı torpaq ı tri olmasaydı,
Quruyardım qumsal kimi, sıhra kimi.

30 avqust 2004

M N ÜR Yİ ÜR K KİMİ SAXLAMADIM

Mn bilmı dim sına bilır, yana bilır,
Mn ürı yi ür k kimi saxlamadım.
Nı bilı ydim, bir baxışdan dona bilır?
Mn ürı yi ür k kimi saxlamadım.

Qohum ğı ldi, qonşu yı ğdı, yad apardı,
Qımlı qı lım qısmı tını şad apardı,
Odu sönın ürı yimdın od apardı,
Mn ürı yi ür k kimi saxlamadım.

Xeyrı-şırı, toya-yasa yüyür dedim,
Taleyinı yaralanmış cüyür dedim,
Qızdır onu harda kim üşüyür dedim,
Mn ürı yi ür k kimi saxlamadım.

Dırd dağının külüng çalan Fırhadıyam,
Tüstüsü m, dumanıyam, fıryadıyam,
Öz qılbimin qan içı ni, cı lladıyam,
Mn ürı yi ür k kimi saxlamadım.

Yeri göyı, göyü yerı bağla dedim,
Alış dedim, tutuş dedim, çağla dedim,
Yas görındı hönkür-hönkür ağla dedim,
Mn ürı yi ür k kimi saxlamadım.

Dövlət yükü, millət yükü, şöhrət yükü,
Bu millətin içindəki zillət yükü,
Bu yüklərin altındakı zəhmət yükü,
Mən ürəyi ürək kimi saxlamadım.

Mən ürəyi çiçək kimi saxlamadım,
Hey ərtdim, hey çürütdüm, qanatdım.
Yağ içində böyrək kimi saxlamadım,
Saxlamadım, saxlamadım, saxlamadım.

13 sentyabr 2004

GÜL, ŞƏKLİNİ ÇƏKİM, DÜNYA

Şəkil çəkmək istəyirəm,
Gül, şəklini çək kim, dünya!
Rəssam olmaq təbim gəlib,
Gül, şəklini çək kim, dünya!

Ruhum gəzsin ahəng ilə,
Əlim oynasın rəng ilə,
Çirkin ilə, qəşəng ilə,
Gül, şəklini çək kim, dünya!

Pəncərədən, baxan mənim,
Sularında axan mənim.
Rəngi rəngə yaxan mənim,
Gül, şəklini çək kim, dünya!

Gözündəki nəmi çək kim,
Qələbindəki qəmi çək kim.
Tufan çək kim, gəmi çək kim,
Gül, şəklini çək kim, dünya!

Can ərityib, taxta qalıb,
Papağa bax, muxda qalıb.

Gön bax, dabbağda qalıb,
Gəl, şəklini çək kim, dünya!

Quzğun kimi leş alansan,
Yeki verib, şeş alansan,
Beş verib, on beş alansan,
Gəl, şəklini çək kim, dünya!

Dəhnin il, arxın il,
Tez-tez dönün çarxın il,
Sevgin il, qorxun il,
Gəl, şəklini çək kim, dünya!

İblis-məlik, hüri-qılman,
Yarı insan, yarı heyvan.
Gah kafərsən, gah müsəlman,
Gəl, şəklini çək kim, dünya!

Bircə bəndə sevir misən,
Çox saraylar devirmisən.
Məni şəkli çevirmisən,
Gəl, şəklini çək kim, dünya!

Namərd, yoxsa, mərd göstərim,
Yumşaq, yoxsa, sərt göstərim?
Özün boyda dərd göstərim,
Gəl, şəklini çək kim, dünya!

Səninlə kə bilmirəm,
Bir könül tik bilmirəm.
Dərdini çək bilmirəm,
Gəl, şəklini çək kim, dünya!

HAQDAN NEMƏ T İSTƏ DİM

Haqdan nemə t istədim,
Göy çiməndə təravət,
Gur bulaqlar su verdi.
Haqdan nemə t istədim,
Arıdan bal ayırdı,
Sürüdən quzu verdi.
Haqdan nemə t istədim,
Yerlər gülü, gülşəni,
Göylər ulduzu verdi.
Haqdan nemə t istədim,
İlahi sevgisindən
Tükənməz ruzi verdi.

27 sentyabr 2004

HAQQI DİNLƏ MƏ K GÖZƏ L

Yerdəki çaxnaşmadan
Göydəki şimşək gözəl.
Dibçəkdə göyərindən
Çöldəki çiçək gözəl.

Bağrımız zədan-zədan,
Uçar ruh, köçər bədən.
Min şirin ifsanından
Bir acı gerçək gözəl.

Doyduq yalan yeməkdən,
Üzüldük inləməkdən.
İnsanı dinləməkdən
Haqqı dinləmək gözəl.

29 sentyabr 2004

QOY YATIM, YUXUDAN QALDIRMA MƏNİ

Qışda doğulmağım bəs elərimni,
Məni öldürəndi, yaz öldür, Allah!
Dilim hansı gündü gedəcəyim gün,
Ölüm tariximi yaz, öldür, Allah!

Qoy yatım, yuxudan qaldırma məni,
Çəlin cəngində n saldırma məni.
Zarıya-zarıya öldürmə məni,
Öldürə bilirsən, saz öldür, Allah!

Acı gülüşlərin ürəyimdə xal,
Dodağım qıfıllı, baxışlarım lal.
Alırsan, canımı birdəlik al,
Bu qədr ağrıyla az öldür, Allah!

29 sentyabr 2004

ALLAHA YAXINLIQ

Hamı görmək, götürmək,
hamı duymaq istəyir,
Harda varsa gözəllik
ora bir axın olur.
İnsan oğlu Tanrını
təbiətə dərk edir,
Təbiəti duyanlar
Allaha yaxın olur.

5 oktyabrın

İKİ QAPI

İtaliyanın Assizi şəhərində bir evdə iki qapı qoyulur. Qapının biri həmişə bir evdə olduğu kimi giriş-çıkış qapısıdır. O biri qapını isə ancaq evdə adam öldürənlər açırırlar və cənazəni həmişəmin qapıdan çıxarırlar.

Anar müəllimin dediklərindən

Burda bel qurulur,
bel yapılır yapı,
Bir mənzil iki yol,
bir evdə iki qapı.
Biri qurub yaratmaq,
coşub-çağlamaq üçün,
Biri vida çağında
yanıb, ağlamaq üçün.
Durub dayanmağı yox,
biri hər gün işdir,
Hey açılar, örtülür,
biri di vərdirir.
Biri ölü sükutda,
Qaş-qabağı buludda,
meyli qəmdə, yasdadı.
Biri Ayla, ulduzla,
Günəşlə təmasdadı.
Birində gülüş axır
içəriyə, bayıra,
O biri fürsət gəzir
Səni səndən ayıra.
Ucu biz xələk kimi
biri qəlbə saplanır,
Biri nura, işığa,
həyata hesablanır.
Birində toy çalınar,
gələlin gələri içəri,
Biri biz pıçıldar,
"köçürsən, köçəri".

Biri ömrün baharı,
biri ömrün şaxtası,
Biri beşik laylası,
biri tabut taxtası.
Biri qəm, hısr tı,
dərddi, yasa açılır,
Biri eşq, sevgiyi,
ehtirasa açılır.
Baş yım mək olarmı
bu bölgüyü, bölümü,
Biri hıyata açıq,
biri gora, ölüm!

7 oktyabr 2004

AYAQ SAXLAYAN OLSUN

Bir tabut aparırlar,
saxla məşını, saxla,
Qoy bizim diqqətimiz
dərddiyi həyan olsun.
Bu qəmli səhnəyi bax,
öz ömrünü varaqla,
Elə yaşa, dünyadan
Sabah sənin də köçündü,
ayaq saxlayan olsun!

8 oktyabr 2004

MƏN NƏ YİNƏ LAZIMAM

Bəzən acığımı tutur,
hirs dağıdır qafamı.
Kar olmaq istəyirəm
Səns-küyün dünyamın.

Kor olmaq istəyirəm
hər şeyin dünyanın.
Dirsək dizdə, əl üzdə,
can odda, baş qovğada,
Boylanmaq istəmirəm
yer-göyün dünyanın.
Sındırmaq istəyirəm
çaldığım sazı belə,
Nə sazına baxıram,
nə neyin dünyanın.
Aciz qalıb əlində
insanlar açə bilmir,
İşlərini kim salıb
sərt düşün dünyanın.
Əlim sağ, ayağım sağ,
Min düşündən birini
açə bilməmişəm,
Mən nəyin lazıməm,
de, nəyin dünyanın?!

8 oktyabr 2004

QARDAŞ KİMİ

Sən üyüdüən dəyirman,
biz üyünən dən olduq,
Dünya, sənənin əlində
biz oyuncaq, biz oyun.
Zəlzələdə, tufanda,
leysanda, qasırğada
Kimi tülkü, kimi şir,
kimi qoç, kimi qoyun.
İlk nöqtəsi doğumdu
dünyaya gələnlərin,
Son nöqtəsi ölümdü
hər kökün, əslin, soyun.

Biz tarix yazan kəs
bizdən xəbərsiz yazır,
Hər sevincin sonu qəm,
sonu yasdı hər toyun.
Arada ölən də biz,
ortada qalan da biz,
Həyat - ölüm həmişə
qardaş kimi qolboyun!

10 oktyabr 2004

CAN DEYİR, CAN EŞİDİR

Ruhumun təbiəti
yaman tutur söhbəti,
Hara uçub qonursa,
can deyib, can eşidir.
Səsi eşidilməyən
qarışqa səsinə də
Ürək də tellər duyur,
damarda qan eşidir.
Bu böcək, bu kəpənək,
bu qarışqa, bu arı,
Kövrək duyğularımın
yaxın sirdaşı, yarı.
Gecələr dodağında
gəzən pıçıltıları
Qaranlıq üzər bilir,
sökülən dan eşidir.
Azaldır ağrısını
qovğalar çəkən başın,
Təbiətdə mülhəmi
ağlın, huşun, yaddaşın.
Ruhum hopur canına
dağın, qayanın, daşın,
Bir Zəlimxan can deyir,
min Zəlimxan eşidir.

11 oktyabr 2004

ÖZÜN YAZDIN HƏR QİSMİ Tİ

Bu öy mənim öyüm deyil,
Özünün öyün sahibi.
Tikən də sən, yıxan da sən,
Bu kəndin, köyün sahibi.

Oddan eşqin, nurdan üzün,
Tərk fışın haqqın, düzün.
Quranın, kitabın, sözün,
Əlifin, beyin sahibi.

Sümüyü bürüdü nən ti,
Özün yazdın hər qism ti.
Dizimdən alma qüvvəti,
Dizimdə heyin sahibi.

Qara bəxtim, qaraçuxam,
Sənin əlin, mənim yaxam.
Mən kiməm ki, şərək çıxam?
Sənsən hər şeyin sahibi.

Gecə-gündüz çəkər ahı,
Zəlimxandır dərdin şahı.
Bağışla, varsa günahı,
Ey yerin-göyün sahibi!

30 iyul 2004

ÖLDÜRÜR

Bəxtin yazılıb insan oğlunun,
Hərni bir həsrət, bir ah öldürür.
Açıb-bük bilmir günahlarını,
Çoxunu batdığı günah öldürür.

Üzülür piltəsi, ıriyir şamı,
Sökülür sarayı, yıxılır damı.
Sıssız güllərdir yıxan adamı,
Silahsız olanı silah öldürür.

Harınlar qarındı, qarınlar harın,
Onılli yapışb kökündən varın.
Gözü bu dünyadan doymayanların
İçini kin yeyir, tamah öldürür.

Yerdən dı, göydən dı silinir izi,
Dizli kişilərin qırılır dizi.
Qıran özümüzük bir-birimizi,
Kim deyir adamı Allah öldürür?!

31 iyul 2004

RAHAT ÖLÜM

Bu gün bir xəstə gördüm, xəstəlik, nə xəstəlik,
İynələrin ucunda bədəni dərlik-dərlik.
Durmaq olmur yanında fəryadından, ahından,
Asan ölüm istəyir ölümsüz Allahından.
Ölüm həmişə yoldadır, dər keçir, düz gəlir,
Nə cəll istəyən kəsə nə cəll könülsüz gəlir.
Gözəl olan şeyləri bir-bir salıram yada,
Rahat ölümün gözəl heç nə yoxdu dünyada!

DÜŞDÜ

Gül döndüm, güllər kimi açım, dedim,
Yaz olmamış payız gəlirdi, sazaq düşdü.
Ağac oldum, yeri-göyü qucaqladım,
Budağumdan gündə neçə yarpaq düşdü.
Kitab kimi öz ömrümü vərəqlədim,

Kötüyündən silkələnəndi, varaq düşdü.
Dedim, durum saçlarıma sığal çəkdim,
Telim getdi, ləlrimdən daraq düşdü.
Mən dünyaya gör, nə qədər yaxın oldum,
Dünya məndən gör, nə qədər uzaq düşdü!

HƏYƏCAN

Ürək yazıq neyləsin!
Bədi yük döndür bir anın həyəcanı.
Dərin dərinlər salır, qara yağanlar açır,
Zəlzələnin, zərbənin, tufanın həyəcanı.
Dərddən betər öldürür xəstənin ümidini
Gəzdikə tapılmayan dərmanın həyəcanı.
Ağrı külək, ömür şam, sənin kimi söndürür,
Zamanlara sığışmır zamanın həyəcanı.
Qanlı tülkü, qanlı düz, qanlı meydan görmüşük,
Getməz gözdən, köntüldən bu qanın həyəcanı.
Bitib tükənməyən deyil ömrün sonuna qədər
Duyan, görən, düşündən insanın həyəcanı!

SƏNDEMƏ

Yüyürürəm arxasından,
Sallanıram çuxasından,
Yapışırım yaxasından,
Zamanı saxlamaq olmur,
Vaxt axar suyuş, səndemə!
Göz açmağa aman verməz,
Addımbaşı ağrı-azar.
İki daşın arasında,
Yazdığını fəlkə yazar.
Baha alar, ucuz satar
Öz başına dəysin bazar.

Aç gözünü, yum gözünü,
Bu gün beşik, sabah mızzar.
Gördüm illər ildən çıxıb,
Ömür yuxuymuş, sən demə!
Ömür bir yüz arası,
Qayğı dağla düz arası.
Ortada bir oğlan durar,
Eşq oğlanla qız arası.
Qızılgülər solub getdi,
Bir də çətin qızası.
Zaman mənə "yığış", - deyir,
Göz də vurur sözarası.
Nə yatdım, nə yuxu görürəm?
Yaşamaq buymuş, sən demə!!!

AĞACA ÇİÇƏK VER, ÇİÇƏYİ BAR VER

Bulağı gözündən eləmə, Tanrım,
Gözü qurudusa, kor deyəcəklər.
Ocağı közündən eləmə, Tanrım,
İşığı söndü, qor deyəcəklər.

Duyğusuz, təpərsiz eləmə, Allah,
Təpərsiz ürüyü boş deyəcəklər.
Sinnin altında qanadlanmasa,
Adına ürək yox, daş deyəcəklər.

Heç kəs qurumasın kökünün üstü,
Ağaca çiçək ver, çiçəyi bar ver.
Ürək yaşamaqda, könül həvəsdi,
Hər ömrü bədi bir yadigar ver.

VAXTSIZ AYRILMASIN DURNA QATARDAN

Bu şair ömrüdü, qıyma sən, Allah,
Ruh bəndən çıxsm, canda can ölsün.
Vaxtsız ayrılmasın durna qatardan,
Nə qanad qırılsın, nə insan ölsün.
Dünyadan dünyatək gedir hər gedən,
Kim qaçıb dord adh bir düşərgədə?
İnsandı ayrılıb gedən cərgədə,
Nə fərqi, ya nökr, ya bir xan ölsün.
Dən gətir, dənimi, xırmanımı ver,
Dərd kimə gərəkdi, dərmanımı ver.
Yüz il yaşatmağa fərmammı ver,
Qoyma bu yaşmda Zəlimxan ölsün.

1 avqust 2004

QƏBRƏ APARDIĞIM SİRR

Batmış haraydı, ündü,
Nə ağlamalı gündü.
İçimdə bir duyüdü
Qəbrə apardığım sirr.

Daşa dəymiş oxumdu,
Haram olmuş yuxumdu,
Cücərməz bir toxumdu,
Qəbrə apardığım sirr.

Dərdim şişər, fil olar,
Ölümüm qəfil olar,
Məzarda qıfıl olar,
Qəbrə apardığım sirr.

Göz yaşım bilməz nədir,
Baş daşım bilməz nədir,
Qardaşım bilməz nədir,
Qəbrə apardığım sirr.

Çörək olub yeyilməz,
Paltar olub geyilməz.
Allaha da deyilməz
Qəbrə apardığım sirr.

28 iyul 2004

OXUYA BİLMƏ DİM AXIRA QƏDR

Kim deyir, bu dünya kefdi-damaqdı,
Kefi olanlar da kefdə deyilmiş.
Yüz il bu dünyada yaşasan belə,
Göz açıb görürsən həftə deyilmiş.

Vəfası yalandı, dostluğu həddər,
Ötərgi sevinçdi, bədi kəddər.
Oxuya bilmədim axıra qədər,
Dünya kitab kimi rəfdə deyilmiş.

Min ürək qırıla, min könül sına,
Fələn yin qılınıc çəkilməz qına.
Verir verdiyini can bahasına,
Tanrının heç nəyi müftə deyilmiş.

30 aprel 2004

QOŞA SƏ TİRLƏR

*Türk dünyasının böyük şairi Nəzib Fazil
Qısakürəyin ruhuna ulu sevgilərlə*

GÖZƏLLİK

Allahım! Gözümü tox, ürəyimi ac elə,
Sən məni gözəlliyə həmişə möhtac elə.

RUH

Allah, vaxtsız ayırma bizdən müqəddəs ruhu,
Qoru, necə qorudun tufan içində Nuhu.

HƏYAT SEVGİSİ

Kim sevirsən həyatı, yeri, göyü, varlığı,
Qırx arşın quyuda da olmaz onun darlığı.

BEŞİK-TABUT

İlkim ağacdən beşik, sonum ağacdən qutu,
Kim yırgalar beşiyi, kim qaldırar tabutu.

QURTULUŞ

Ürək hər addımbaş ağır bir dərddə tuşdu,
Ölüm insan oğluna nə gözəl qurtuluşdu.

BİRCƏ SANİYƏ

Fani dedik dünyaya, bel bağlama faniyə,
Ömür yüz il olsa da, ölüm birçə saniyə.

ÖMRÜN AXŞAMI

Səhər pəncərəni aç, axşam qapını bağla,
Axşamı gələcək ömrün bir dərsmal götür, ağla!

SƏRGİ

Bu dünya başdan-başa tamaşadı, sərgidi,
Dünyaya gələnlerin hamısı gedərgidi.

QILINC-BALINC

Başımızın altına qoyulan balınca bax,
Başımızın üstündə yellənin qılınca bax!

BAŞÇI

Başçada baş olanda, baxtımıza gün düşər,
Başçı başsız olanda, baxtımız düşün düşər.

VAXT

Nə yıxılana baxır, nə yerindən qalxana,
Zaman axır sulartıq hey çalxana-çalxana!

ANLAMAQ

Vaxtında anlasaydıq nədir xeyir-şərimiz,
Yerin bir tərəfini yərdi ləngərimiz!

KİTAB

Dünya qədim bir kitab, oxunur varaq-varaq,
Onu kim qurtardı ki, biz oxuya qurtaraq?!

QURAN

Bir kitab oxuyuram, ucadı hər kitabdan,
Allah, mənə ayırma bu şirin iztirabdan!

NƏ QƏDƏR Kİ

Nə qədər ki, insanın gözündən axan su var,
Nə qəlbın rahatlığı, nə gözün yuxusu var!

ŞAM

Könül, gəl bənzəməsin pərvanəyə, ya şama,
Çırp özünü qayalara, öl, dünyada yaşama!

CANLI-CANSIZ

Dünyaya canlı gələn dünyadan cansız gedər,
İnamı olmayan kəs dinsiz-imansız gedər!

KİŞİ-NAKİŞİ

Zəlzələ də tərpətməz nakişinin tükünü,
Ancaq kişilər çəkkər bu dünyanın yükünü!

İLK GÜNAHKAR

Hər şeyt qalıb cənnətdə buğda yeyəndən bəri,
İlk günahkar kim olub, haqqın ilk peyğəmbəri!

TARİX

Ahdı burulub çıxan tüstülü bacalardan,
Nələri gördü bu tarix, soruşun qocalardan.

QIRIŞLAR

Yorulub, yola salıb payızları, qışları,
Anamın alnındakı zamanın qırıqları.

ZİYARƏT

Qurban olum Məkkəyə, məndən inciməz qəti,
Anamın ayaqları başımın ziyarəti.

R-SƏNGƏR

Xalqın ümid qaynağı hər oğlu bərdən gəlir,
Döyüş vaxtı kişinin səsi səngərdən gəlir.

VAXT

Yaman aldı üstümü, yaman yerdə təkli di,
Məni vaxtı tutammadım, vaxt məni təkli di.

YAXŞI Kİ

Allah! Allah! Nə qəddər yalançı qəhrəman var?
Yaxşı ki, hər məmləkətin son hakimi zaman var.

DUYA BİLMƏZ

Yıxdı xalqın evini yalançılar, saxtalar,
Millətə duya bilməz qəlbi, ruhu taxtalar.

BÖYÜK MƏQSƏD

Ölsə də şəhidimiz, qalsa da şikəstimiz,
Cəmiyyətin boynunu düzəltməkdə qəsdimiz.

ŞİR-HƏŞİR

Kim qarnının quludu, kim nəfsinin şirisi,
Küçlərin tozudu, ayaqların həşirisi.

DAŞ-BAŞ

Atılan daşlara bax, heyfini başdan çıxır,
Yarılan başlara bax, qismətə daşdan çıxır.

FACİƏ

Xalqa üz qaralığı insana təhqir, ləkə,
Millətin faciəsi köləlik, müstəmləkə.

XƏZİNƏLƏR-DƏFİNƏLƏR

Yatır torpaq altında xəzinələr, dəfnələr,
Allah tək insanı yox, xəznəni də dəfnələr.

SIXINTI

Tale insan oğlunu hər gün sıxasıxdadı,
Həzrət İsa kimi hər bir çarmıxdadı.

QİYAM T

İtilənib qılınclar, hazırlanıb tilovlar,
Qiyamət qopa bilər səngiməsə alovlar.

SUAL

Görəsən bu milləti dartıb, hara çəkirik?
Dardan xilas edirik, yoxsa dara çəkirik?

DÜN N-BU GÜN

Dünənki faciəmiz gur alqışlar, çəpiklər,
Bugünkü faciəmiz fışqırıqlar, tənqidlər.

DUA

Göy səgi bürünüb ömürləri, günləri,
Allah, özün razı sal taledən küskünləri.

TORPAQ

Nəfəs candan üzülüb, ruh çıxanda bədənəndən,
Bədi vətən üçün ayrılırsan Vətəndən.

HEÇ NƏ BƏ Dİ DEYİL

Bədi qalan deyil nə saraylar, nə damlar,
Hər dənbir yerə baxsın göynən gedən adamlar.

QEYR T

Qeyrət elə şeydi ki, qanadı var, camı var,
Özündə Çin səddi çək, aşmağa imkanı var,

Dİ LLAL

Elə ki ağırlaşır, çətin olur halları,
Xalqı alver çəkər siyasət dilləlləri.

BACARMAZ

Bacarar krallığı, sultanlığı, şahlığı,
Bəndə yaranan insan bacarmaz Allahlığı.

SƏS GƏLİR

Qulaq ver qəbirə, səsgəlirdərdən,
"Heyifdi, insanlığı qoruyun zəddərdən".

SEVGİ

Sevgidən mayalanır qəlb, gözün toxluğu,
Dünyaya sevgilə bax, var elsin yoxluğu.

SÖZ

Söz kəsdim, söz doğradım, sözdən tutdum şüamı,
Tanrının özü yonub məntutduğum qəlm.

ULU SÖZ

Dahilə ulu sözün səcdəsinə gəldilə,
Peyğəmbərlə məqamına söz ilə yüksəldilə.

ADİ-DAHİ

Yaranan var adidi, doğulan var dahidi,
Biz kimik? Hər qisməti göndərən İlahidi.

PİSLİK-HƏRİSLİK

İnsanın insan üçün yamanlığı, pislili,
Pula, vara, dövlətə, şəhərə hərəslili.

KEÇƏR

Başımızın üstündən həftə, aylar keçər,
Qəbrin qasına doğru bizi haraylar, keçər.

GÖZ YAŞI

Yanağımı göz yaşı, qəlbi mi qəm izlədi,
Ağladım, günahımı göz yaşım təmizlədi.

GÜNAH

Göyləri bülənd olub tüstüləri, ahları,
Qat-qat çoxdu savabdan insanın günahları.

VAY, O GÜNDƏN

Vay o gündən, haqlı dura, haqsız olanlar danışa,
Haqqın gözü baxa-baxa xalqa yalanlar danışa.

DƏRS

Kim xalqa qənim olub, görsən işin tərsini,
Vaxtın gec-tezi var, tarix verər dərsini.

OVÇU

Ovçunun ürəyinə şikar düşər, ov düşər,
Ov bərəyi gəlincə saçlara qrov düşər.

NƏFS

Bir günü azad olsa, beş günü bağlaldı,
Nəfsə nökr olanın boğazı cəncəldi.

ALLAH-DİN

Son gündo eşq Allahım, məhbəbbət dinim olsun,
Bir "Ruhani" havası mənim yasinim olsun.

NİYƏ

Niyə tutqunsan gözəl, qəlbin niyə qəm çəkib,
Sənin ki, qaslarına İlahi qələm çəkib?!

N VAXT

Dünya n vaxt dağılır? Nahaq haqqı dananda,
Oğruların sözün doğruqlar inananda.

İŞIQ-YARAŞIQ

Bizi m hrum el s gün ş boyda işıqdan,
Göy üzü gözd n düş r, yer üzü yaraşıqdan.

ŞAİR EŞQİ

Şerimin at şiy l ritmiş m buzları,
Göyl rd n çiç k kimi d rmiş m ulduzları.

K RB LA

Bizi tapır Allahın h r d rdi, h r b lası,
H r k ndin bir çölü var, h r çölün K rb lası.

ALLAH ADAMI

Yaxın qoymaz qeyb ti, gözü, könlü durular,
Yer baxar sevin r, göy baxar vurular.

TANRI PAYI

Tanrı payı olmasa m rdlik, q tiyy t, vüqar,
N l id n r olar, n qılıncdan Zülfüqar.

MUĞAMLAR, ŞİK ST L R

Elin bağrından qopub muğamlar, şik st l r,
Bu xalqın n ğm sini Allah özü b st l r.

QAÇQIN OCAQLARI

Canımda bir od yanır, istili, бүркүлү m,
Qaçqın ocaqlarının түstүсү m, күлү m.

POEMALAR

BORÇALIDA QALAN İZLƏR

Dağa arxalandı, düz can atdı,
Şlalə sınıni qayadan aldı.
Hər kim bir sehrli aləm yaratdı,
Gücünü xalq adlı mayadan aldı.

Güvəndi gücünə, istedadına,
Vətəndən, torpaqdan mayalı Vurğun!
Bir gün Borçalını saldı yadına,
Qədimi hər yerdə sayalı Vurğun!

Başından aşsa da qayğısı, işi,
Xəyal köhlənini min yerə sürdü.
Onu Borçalının ulu keçmiş,
Bugünkü taleyi düşündürdü.

Xalqın hər sevinci, şərafəti, şanı,
Xalqın hər kədəri onun yasıydı.
Qələbə sevirdi Azərbaycanı,
Borçalı qələbənin bir parçasıydı!

O ağır yerişi, o dağ duruşu
Görünən heyrətdən baxışı dondu.
Gəzdi göy üzündə bir dövlet quşu
Fəxrli kəndinin çiyinlə qondu!

Şeirsiz özünü xoşbəxt sanmayıb,
Nəğmədir torpağı, daşı bu kəndin.
Tarixi illəri hesablanmayıb,
Şeirlə ölçülüb yaşı bu kəndin.

Arzular tükənməz, arzular şirin,
Vurğunla bu yerdə ellər görüşdü.

Baharda dünyaya gələn şairin
Uğuru baharlı bir elə düşdü.

Sənə t çıraqına, sənə t oğluna
Gözündə nur kimi baxdı Borçalı.
Görüşlər, vidalar çatmadı sona,
Sənlər, sular kimi axdı Borçalı!

Gəlidi Kəpənəkçi, gəlidi Borçalı,
Qoçulu, Qaçğan döndü karvana.
Saracılı yeridi köklü, budaqlı,
Doğma oğul bildi onu hər ana.

Bir uşaq doğmaca atası kimi
Özünü şairin üstünə atdı.
Uşağın bir damla xoş təbəssümü
Vurğunun qəlbində ümman yaratdı!

Dağlardan güc alan el məhəbbəti
Dünyanı başına yığa bilirmiş.
Nələri qadirmiş eşqin qüdrəti
Bir mahal bir kəndə sığa bilirmiş!

Şairi görməyi can atdı hamı,
Şöhrəti çağırırdı doğmanı, yadı.
Faxrılı kəndində payız axşamı
Vurğunlu məclislər belə başladı.

Heyrətli boylandı silsilə dağlar,
Mübarək yoluna axdı bulaqlar.
Kırıldı nəğməli, neyli dodaqlar
Şairin səlini eşitmək üçün.

Sanki cilovlandı, çaylar axmadı,
Buludlar dayandı, şimşək çaxmadı.
Kimlər boylanmadı, kimlər baxmadı,
Şairin səlini eşitmək üçün.

Belə bir qonağı kim sevməzdi, kim,
Diləklər qovuşdu n xoş çağına.
Xoşbəxtlər xoşbəxti Hacı müəllim
Açdı qollarım öz qonağına!

O ağır danışiq, o ləngərli səs,
Hələ də çoxunun qulağındadır.
İşığa çevrildi doğma bir nəfəs,
İstisi hamının ocağındadır!

Şair heç olarmı yollar yorğunu,
"Yoruldum" sözünü dilə gətirməz.
Tale yetirmişdi biz Vurğunu,
Tale yetirəni tarix itirməz!

Vurğunlu saatlar, Vurğunlu anlar,
Ömrün də, günün də qızıl anları.
Heç yazı bilməyən tarix yazanlar
Bir xalqın qəlbini yazılanları?!

Söhbət od alırdı candan, ürəkdən,
Səhər şəfəqi ydi, dan işığı ydi.
Çəkirdi şirni güldən, çiçəkden,
Danışiq Vurğunun danışığı ydi!

Ürək kövrələn, gözlər dolanda
Uşaqlıq çağları tez xatırlanır.
Keçdiyin yollara nəzər salanda,
Cığır yada düşür, iz xatırlanır.

Baş vurur uşaqlıq xatirəsinə,
Qazax, Qarayazı düşür yadına.
Dostlar səsi verəndə onun səsinə,
Yenidən güc gəlir qol-qanadına.

Çıraq ölə ziyir, işıq sozalı,
Azalmır, tükənmir sözü Vurğunun.

Getdikç geconin ömrü azalır,
Daha da nurlanır gözü Vurğunun!

Duyğular sel kimi axır qanında,
Deyir: - Dayağımı bu el, bu Vətən.
"Hələ yer üzündə, insan yanında
Deyib danışmaqdan doymamışam mən!"

Söz sözlə qovuşur, söhbət söhbətlə,
Məclis hey özünə çəkir şairi.
Ürəkdən bağlanır bu məhəbbətlə,
Düşüncə şairi, fikir şairi.

Sevinən görünənə aşıb-daşardı,
Sünbüllü, saçaqılı zəmiydi Vurğun.
Qəmli nə görünənə ağırlaşardı,
Qəm yükü daşıyan gəmiydi Vurğun!

Göz gözə bağlanıb, söz də ki, söz
Şeir qıl olub, söz kəmənd olub.
Söhbət bir ovsundu, məclis möcüzə,
Duyan sehlənib, görünən bənd olub!

İnsafmı saatlar tez gəlib keç?
Şair könüllər yaz gətirib, yaz.
Faxrılı kəndinin bir yanı köç,
Xəbəri vaxtında bilən tapılmaz!

Hacının anası Sənm qarının
Bu gün qapısında toy-bayramıydı.
Evinde yığılən qonaq-qaranın
Hər biri gözündə yanan şamıydı!

Sığışmır sevinci bir belə kəndə,
Axşamdan bəridir almır dincini.
Analar belədir, qonaq gələnə
Bölür, bölüşdürür öz sevincini!

Şair diqqət il baxanda ona,
El bil sevinc qarışdı kəldir.
Sənin ki zəhmətin çox olub, ana,
Niyə yatmamısan bu vaxta qəldir?

Vurğun tək qonağı olan bir ana
Yerində dincəlib yatmaz, ay oğul!
Bir gecə gözlərim çimir almasa,
Dünyanın bir yanı batmaz, ay oğul!

Təki sənin kimi qonağım gəlsə,
Mənim də bir azca ömrüm uzana.
Nə qəldir xoşbəxtim bu gündən belə,
Şükür bu günləri bizə yazana.

Yaman incitdi səni, can, bala,
Meylin nə çəkirsən hazıram, buyur!
Ana qonağını çəkirsən suala,
Qonaq zərəfatla şeir oxuyur:

Acı sarımsaqlı,
Yuxa yarpaqlı,
Üstü cızdaqlı,
Yanı araqlı
Xəngəl pis olmaz!

Yadigar qalırdı bu söz, bu söhbət,
Zamandan-zamana uzanasıydı.
Analar gözündə sönməz məhəbbət,
Hər ana Vurğunun öz anasıydı!

* * *

Vurğun dedi: söylə görüm, ay Hacı,
Hamı mənim həsrətimin əlacı?
Doymaz könül aşığı acı, el acı,
Dilləndir xəstəni də, sağ da.
Aşığı gərək, dərdimizi dağda!

Bu torpağın hər damarı, hər qatı,
Ulu səsli "Cəngi", "Misri", "Heyratı"!
Bir  m rd  hər oxunan bayatı
Ruhumuz var oxşamada, ağıda.
Aşıq g r k, d rdimizi dağıda!

Q ml n nd  g z yaşıımız g ll nib,
Sevin nd  sevincimiz sell nib.
O tell rd  dilə gəlib dillənib
Günümüzün qarası da, ağı da.
Aşıq g r k, d rdimizi dağıda!

Tufan var ki,  sib ke m z uzaqdan,
Başım çəkib, gözüm qorxmaz sazaqdan.
Yanan çoxdu, su gətirin bulaqdarı,
D rd istər ki, Vurğun boyda dağıda.
Aşıq g r k, d rdimizi dağıda!

Hər g r ş  xalqa sevinc paylayan
Dərdi niyə gətirirdi dilinə?
Axı, onu qaldırmışdı bu dövran
  hr tinin zirvəsinə, zilin !

Bu torpağın ışığıydı, nuruydu,
G v nmışdı qələm tutan əlinə.
Böyük qəlbi saf sulardan duruydu,
Dərdi niyə gətirirdi dilinə?

Bir insan ki təbiətdən güc alıb,
T bi don b bu dağların selin .
El g z nd  Qoşqar kimi ucalıb
Dərdi niyə gətirirdi dilinə?

K l t r y r hər alısan ocaqdan,
Xeyrin şəri, toyun yası varıymış.
Nahaq yer  söz çıxmazdı dodaqdan,
Hər k lm nin  z əsasını varıymış!

Sel dağların sinə sini oyantı k
Ağrı onu içridən oyurdu.
Bilik vaxtsız ağrı tapan bir ürək
Sahibini yaşamaqdan qoyurdu?

Öz atını oynatsa da qarlı qış,
Üşüməzdi qarın, buzun içində.
Riyardı yaş lili çatmamış,
Üşüyürdü qırx doqquzun içində.

Qəlb şübhə, göz duman gətirib
Uçururdu şerimizin taxtını.
Vaxtsız cəl insafını itirib
Vurğun ilə keçirirdi vaxtını.

Bu dəm yenə xəyalından keçirdi
Dərd istər ki, Vurğun boyda dağ uda.
Aşıq gərək, dərdimizi dağda!
Kimsə səslədi birdən:

Yan durun, aşiq gəldi.
Elə yaraşıq gəldi.
Üstünüz gün doğsun,
Gözüm işiq gəldi.

Aşıq Nəsim məhbəbbətə baş əydi,
Sinə sində çarpazladı əlini.
Bu məclisi, bu cəlalə görəndə
Xoşbəxt saydı obasını, elini.

Hörmət ilə şair qalxdı ayağa,
Salam aldı, salam verdi dostuna.
Qəlbə döndü min çeşməli bir dağa,
Elə bil ki, nur ələndi üstünə.

Arzusuydu çiçəklənən, güllənən,
Aşıq Nəsim taleyindən razıydı.

Bir dahinin eşqi il dill n
Borçalının dil-dil öt n sazıydı!

Vurğun dedi: - Buyur gör k, ay Osman,
Söz s nindi, saz aşığın, el bizim.
El çağla, dil düşsün bu dastan,
Dövrən bizim, meydan bizim, yol bizim.

Bir m clid y şib iki s n tkar insan,
Biri yaşından qoca, biri yaşından cavan.
Birin tunc alnında qat-qat olub qırıqlar,
Birin alnındasa n qat var, n qırıq var.
Birin n z rind hüdudsuz bir kainat,
Birin n z rind el bağlı bir h yat.
Birin s s-sorağı Londondan, Çind n g lir,
Birin t miz eşqi
Dağ düşünd qaynayır, elin içind n g lir!
Vurğun Osmandan deyir s n t d n söz düş nd ,
Osman daşır, qaynayır S m d d n söz düş nd .
H r ikisi n ğ m kar, h r ikisi v t ndaş,
Osman Vurğuna sirdaş, Vurğun Osmana qardaş.
Bu m h bb t, bu birlik
L yaq tin, qeyr tin baldan şirin barıdır,
El bil ki, bu dostluq
Vaqifl Vidadinin
Yaratdığı dostluğun b n z rsiz t krandır!
Budağın barı çoxsa, hün r kökündür dem k.
Yaşaya bilmis ns ,
Ömür göz l ömürdür, gün göz l gündür dem k.
Bu yollarda otuz il köhl ni qoşa çapan,
 sil s ad tını
Elin q lbind g zib, xalqın içind tapan,
Niyy ti t miz olan,
Adı, şöhr ti halal, eşqi bir d nız olan,
Şöhr t d n qaça-qaça şöhr tin çatanlar,
Ana laylası kimi ruhumuza yatanlar,
Ucalığı, zirv si doğma ell r b lli,

Bu, Vurğun Səmədimiz,
Bu, Osman Sarıvəlli!
Hər ikisi dinləyir elin səni tərini.
Şərin bağbanı kimi dərir sözün barını.
Aşıq Nəsisib od olub, od qarışır simlərlə,
Vurğun deyir: - Yox daha
Bir sözüm, ehtiyacım dərmana, həkimlərlə!
Hər sözün ürəkliyi bir toxumluq dən düşür,
Söz qayıdır dününə, söhbət keçmişdən düşür!
Bir vaxt elə burdaca
Meydan açıb, söz qoşub,
Çıldır Aşıq Şənlik, Faxralı şair Nəbi.
Onda da üzə gülüb,
Onda da hasil olub elin muraz, mətləbi.
Qurbanidən bağlama, əl sığardən qıfıləndə,
Məclis bir ay uzana, doyası deyil bu kənd.
Aşıq yenə dəyişir söhbətin axarını,
Sözü Osmandan açır, şəri Vurğundan deyir,
Məclis hər kəlməsinə "can" söyləyir, "can" deyir.
Yenə "Müxtəməs" olur məclisin son naxışı,
Yağır aşığın üstə, yağır "sağ ol" yağışı!
Deyəndə Nəbinin "Dünya" şerini
Aşıq lap Vurğunu sehləmişdi.
"Tapar qiymətini, tapar yerini,
Elin səni tərini ölməz" - demişdi!
"Qılıncın qınsızdı, qolun qüvvətli,
Baxmadın qocaya, cavana, dünya!"

- Ay Osman, gör şair nə gözlə deyib,
Ağlının barıdır, qəlbinin səsi.
Çatdıraq elərlə heyifdir, heyif,
İt-bata düşməsin bircə kəlməsi.

Vaxtında olmasaq hər sözün həli,
Sözərlə də qəmlənib bürünər yasa.
Dili bağlı qalar, gözü qapalı
Yayılab, səslənib dərk olunmasa!

"Oxucum, belədir aqıl babalar
Bir dastan yaradır ikicə sözl!"
Əgər oğulsansa, bu dastanları
Qoru oğul kimi ürəkli, gözli.

Bu günün sabaha heç nəyi qalmaz,
Qara bir daş olluq, quru bir kəsik.
Kimə arxalanar bu söhbət, bu saz
Babalar deyənə qiymət verməsək?

Osman gül-gül deyir: "Ay Səməd,
Yenə şairliyin baş aparır haa!
Solarmı gözəllik, ölürmi qüdrət?
Şerindən gedirik gələnin sabaha!"

Qoşa bülbül kimi verir səs-səs
Dost dostu dinləyir, qardaş qardaşı.
Yüz yaşlı qoca da gəlir həvəsli,
Atır qocalığı, unudur yaşı.

Xəyal qanadlanıb gəlir göyləri,
İnsana aşılmaz dağlar aşdırar.
Şeir bir loğmandır zəldən bəri
Duyan könülləri cavanlaşdırar!

Qayalar başından səs yüksəlirdi,
Çəkilib gedirdi dağların çini.
Dağlardan Şəmşirin tri gəlirdi,
Vurğun oxuyurdu: "Yada sal mənə".

Arabir havanı yarırdı əli,
Ömrü yazılırdı "Bu saat, bu dəm".
Qaynar baxışları bayram məşəli,
Vurğun oxuyurdu: "Mən tələsmirəm"!

Sərhədlər aşırıdı fikri, niyyəti,
Torpaq nəfəsiydi, bərəkət canı.

Ruhunda bir xalqın m dd niyy ti,
Vurğun oxuyurdu "Azər baycan"ı!

Onun n z rind  se il rdimi
Alim kim, şair kim,  oban kimi ydi.
Bir   xiyy t kimi ki il rdimi
N  fərqi qoca kim, cavan kimi ydi!

Hamı y ks l rdi eyni zirvəyə,
Sanard n eynidir hamının ya ı.
"Yarad n, ya ad n, ucal n", - dey 
Sabaha s sl rdi hər vətəndaşı!

Ömründə, günündə barı bir k r 
He  yerdən biganə keçmədi Vurğun!
Ayır b  inl r , vəzifələrə,
 nsan  insandan se m di Vurğun!

Elin məclisindən ayaq k sm di,
Həm yasda, həm toyda gördülər onu.
Da ın g r     kim t l sm di?
Hər yerdə da  boyda gördülər onu.

* * *

Faxral  kəndinin doğma məktəbi
Yen  a zınad k dolub adamla.
Elə bil hamının da acaq t bi,
Sevinci  mmand , kədəri damla.

Şairin g z nd  tükənməz maraq,
Baxır bu torpağın k rp  rind .
Oxuyur hər ömrü o varaq-varaq,
Fikri, d     si gedir dərinə.

Baxır qarag zl    n uşaqlara,
Hər  zd  a  gündən bir nişan görür.
Fikri qanadlanır hey uzaqlara,
Hər gözdə sökülən qızıl dan görür.

Uşaqlıq illəri, gənclik illəri
Yenidən canlanır xatiratında.
Neçə il keçsə də o vaxtdan bəri,
Hər günün çeşidi qalib yadında.

Məktəb illərini həsrətli andı,
Alın düşünlənib çatılarda qaş.
Gözünün önündə gəlib dayandı
Böyük bir müəllim, böyük vətəndaş!

- Şagirdi olaydım Firidun bəyin,
Dünənki günlərim qayıdaydı kaş.
Heyif, istəyini vermir ürəyin
Nə yersiz həyəcan, nə artıq təlaş.

Yaddaşm gücünə, qüdrətinə bax,
Bir anda nələri gətirir yada.
Həyat öz hökmünü yeridir, ancaq
Zaman qayıdarmı xatırlansa da?!

Fikirdən ayırır şairi səslər,
Körpülər "Dağlar"ı zəbər oxuyur.
Axdıqca ruhuna doğma nəfəslər,
Qələbində yenilməz bir qüvvət duyur.

"Balalar quş kimi verir səs-səs"
Danışır Şəmistan, Bəxtiyar, Cəlil.
Qoşa qanad olur dinləyən kəsə,
İnsanı göylərdə qaldırır xəyal.

Şeir demək üçün çəkilən hər ad
Elə bil məclisin qələbi, canıdır.
Eldarla Şahsuvar, Vaqifi Fərhad,
Hər biri şairin qəhrəmanıdır!

Bu nə xoş saatdır, bu nə əziz gün,
Haqqım var eşqinə dəli çay desəm.

Vurğunun ömrünü uzatmaq üçün,
Yüz Humay səs verər, bir "Humay" - desəm!

Sığmır duyğuları misraya, bəndə,
İlhamsız ötürür bircə anı da.
Şair seviləndə, şair sevəndə,
Şairtək sevilir qəhrəmanı da!

Üzlərdən nur yağdı, gözlərdən işıq,
Yetişdi yerinə elin arzusu.
Yurdun tarixinə vüqar, yaraşır,
Məktəblə məktəbin görüşüydü bu.

Özümü o yerdə bəxtivər sayıb
Qəlbim yollarında yandırardı şam.
Niyə o günləri yaşım çatmayıb,
Niyə o görüşdə mən olmamışam?!

Özümü arxalı bir dağ sayardım,
Saçımın ağılığı qarım olardı.
Onu torpaq kimi qucaqlayardım,
Varlığı çıxayım, barım olardı!

O səni tənərisi əsirgəməzdi,
Şirin söhbətində dad götürərdim.
Elə ki gözləri üzümə gəzdi,
Odlu baxışından od götürərdim.

Çəkib ciyərimə gur nəfəsini
Udardım, içərdim hava, su kimi.
Qəlbim yazardım hər kəlməsini,
Bülbülün nə şirin avazı kimi.

Özümdə nə xəbərim olmazdı mənə,
Bir də görərdim ki, dolub daşmışam.
Vurğuna dönərdi çölüm, çəmənə,
Bir də görərdim ki, vurğunlaşmışam!

Zamanı yolundan kim saxlardı, kim,
Yazan da, pozan da onun ıliydi.
Ya mın bu dünyaya tez gılmıliydim,
Ya o bu dünyadan gec getmıliydi!

Yetı bilmısım dı bu sıadıtı,
Mın dı öz şerimı muraza çatdım.
Baxıb sınıtinı, düşüb heyrtı,
Vurğuna qılbimdı heykıl yaratdım!

Gözümdı gül açıb arzu da, kam da,
Nı dırdım, düşsı dı saçlarıma dın.
Onun sağlığında yaşamasam da,
Onun zamanında yaşayıram mın.

Sınaqlardan keçir hır şırfli yol,
Eşqi böyükırin ölmız adı var.
Zılimxan, qım yemı, sın arxayın ol,
Bu xalqın yaşatmaq istedadı var!

Yetirdi özünü ayrılıq çağı
Kövrı n gözdürsı, dolan ürıkdir.
Gördü yola düşür elin qonağı,
Yenı Sın m qarı bayatı çıkdı:

Dıryada dıryalıqlar,
Suda oynar balıqlar.
Görüşır nı gözılmış,
Olmasa ayrılıqlar.

Kövrı ldi şairi qoca Borçalı,
Ürk "getmı" - dedi, vaxt "gedk" - dedi.
Elı bil hamının fikri, xıyalı
"Ömür qısa olur, vaxt gödk" - dedi!

Yarımcıq yazılar, böyük qayğılar,
Çıkdı sınıtkarı Bakıya san.
Yoluna nı qıdır göz diknır var,
Vurğunla bağlıdır çox arzuları.

Biryolluq "sağ olun" - deyib getmədi,
Dünyanı sevincə bələdi, getdi.
Bir qismət çörəyi yeyib getmədi,
Çoxunu çörəkli elədi, getdi!

Dildə tükənməyən sözü, söhbəti,
Eldə naxışları, izləri qaldı.
Çəkilməz olsa da şair həsrəti,
Təsəlli, yadigar sözləri qaldı!

Arzular, dilklər döndü bir ney,
Ölüm ürəklərin eşqini qırdı.
"Vurğunu dağlara çağırmaq" - deyər
Başkeçid görüşü hazırlayırdı!

Danışım hansını, deyim hansını,
Dünyada dünyalar tapardı Vurğun!
Bəlkə də, "Borçalı" poemasını
Qələbində torpağa apardı Vurğun!

SON SÖZ

Vurğun deyib saf duyğular göz açar,
O, tarixdən, tarix ondan söz açar.
Yaddaşlara cığır salar, iz açar,
Borçalıda qalan izlər pozulmaz!

Qarlı qışın sərt tufanı qopsa da,
Dəli şimşək sal qayam çapsa da,
Yağış olub göylər yerə hopsa da,
Borçalıda qalan izlər pozulmaz!

Belə görüş, belə söhbət, belə saz,
Hər torpağın qismətini yazılmaz.
Vurğun olub Borçalının vurğunu,
Borçalıda qalan izlər pozulmaz!!!

GÖYÇƏ DƏRDİ

Göyçə dərdi göyüm-göyüm göynəyən,
Sızım-sızım sızıldayan yaramdı.
İnnən belə kirpik çalmaz gözlərim,
Bundan sonra yuxu mənə haramdı!

Göyçə dərdi döndü coşqun sellərə,
Bilən bilir, kim axıtdı, kim axdı.
Hey fikirləş, sonu yoxdu bu dərdirin,
Zaman-zaman çözülən yumaqdı!

Göyçə dərdi talan olan varımız,
İlxı yoxdu, sürü yoxdu, naxır yox!
Bu torpağın yaddaşında, yadında,
Bizdən ötrü vətən vardı, axır yox!

Göyçə dərdi Aşıq Abbas dərdisi,
"Yaylaq yeri çəmən olmuş, ay olmuş.
İnnən belə mən sağlığı neylərəm,
Yar ləbini mən olmuş, ay olmuş!"

Göyçə dərdi köç-köç olan bir elin
Yer-göy sığışmayan harayı.
Neçə qələbin daşa dəyən arzusu,
Neçə ömrün dağıdılan sarayı!

Göyçə dərdi dilimizin ağısı,
Ölən aşiq, sınan pərdə, susan saz.
Göyçə desəm, göz yaşımın önündə
Dağlar belə bənd almağı bacarmaz!

Göyçə dərdi bu dərdlərin yanında
Qalan dərdlər yalan oldu, ay haray!
"Göyçəgülü" havasına od düşüb,
Xallar, güllər talan oldu, ay haray!

GÖYÇ M-GÖYÇ YİM LAYLA

Qızılı elimizdən külçə-külçə aldılar,
Torpağı elimizdən ölçə-ölçə aldılar.
Kəhrizimiz soğuldu, bulağımız qurudu,
Qurtum-qurtum içdilər, dolça-dolça aldılar.

Göyç m-göyç yim layla,
Solan çiç yim layla.
Ah çəkən ağsaqqalım,
Qarabirç yim layla!

Gözü qanlı cəllada bax,
Qan tökər, silah götürər.
Anaların fəryadından
Yer üzünü ah götürər.

İstəyirsən, başını əz,
İstəyirsən, dilini kəs.
Günahkar geri çəkilməz,
Gündə min günah götürər.

Yağar gözdənin gur yağışlar,
Qanla dolanda baxışlar.
Bunu nə bəndə bağışlar,
Nə göydə Allah götürər.

Allah götürərdimi dünyanın düz vaxtında,
Göy yaylağın başında, ucalığın taxtında,
"Çıx" - deyəninin əlindənin qulağımız döngə ola!?
Dağda, daşda, qayada millət pəlləsinəngə ola!?
Allah götürərdimi
İnsan isti yuvasız, doğma beşiksiz qala!?
Nəyi var əldənin çərxa, evsiz-eşiksiz qala!?
Günahsız körpələrin boynu bükülü qala!?
Alışan ocaqların yerində külü qala!?

t dırnaqdan ayrıla,
Kök budaqdan ayrıla.
Külü göyü sovrula,
Köz ocaqdan ayrıla!

Ağacımı sulayıb, torpağını kdiyin,
İstikli bala kimi qayğısını çkdiyin,
Kərpicini, daşını göz bəbəyi sandığın,
Bir gündə min-bir dəfə başına dolandığın,
Malın, mülkün, sarayın, xanimanın dağıla,
Həqiqətin çevrilə fəsanıyı, nağıla!
Düşməndə sənə qarşı dağlar boyda kin ola,
Rahat durduğun yerdə adın didərgin ola!
Daşınmaz qayğuların, çəkilməz dərdin ola,
Mərdi qaçaq salalar, dünya namərdin ola!
Öz evinin içində səni qonaq sayalar,
Bu ahdan, bu ağrıdan
Sarsılmazımı zirvələr, yıxılmazımı qayalar?!

Adı qaçqın olanlar
Danışır yana-yana zülmünü, sitəmini.
Sakit dinləməklə olmur
Elində ayrılmanın həsrətini, qəmini.
O zamandan özümə gələ bilmirəm qəti,
Sənəma dağlar çəkib bir qaçqının söhbəti.
Danışdıqca elə bil,
Öz içini yeyirdi,
Qaçqın belə deyirdi:
Qaçdıq, qaçqın dedilər!
Köçdük, köçkün dedilər!
Küsdük, küskün dedilər!
Susduq, miskin dedilər!
Hamı ağ günə çıxdı,
Bizə pis gün dedilər!
Hər nəyi dedilərsə,
Yaman kəskin dedilər!
Bizə "gəlmə" dedilər,
Bizə "yamaq" dedilər!

Evimizin içində
Biz qonaq dedilər!
Dindik, qapaz qazandıq,
Fağır, maymaq dedilər!
Hər nəyi dedilər,
Qardaş, nahaq dedilər!
Vallah, nahaq dedilər!!!

Bizi üzdən saldılar,
Bizi gözdən saldılar.
Yurda talan gələnə,
Yolu bizdən saldılar!

Azaldıqca azaldıq,
Milyon idik, min olduq.
Dada çatan olmadı,
Axır didərgin olduq.

Dözümüm bu söhbətdə, dedim bəzdir, dayan, qardaş,
Bu gün sənin həsrətidir ürəyimi oyan, qardaş!
Qazancımız böhtanla şəhr, Möhürümüz "didərginlər"!

Yaş gəzdirər gələsində,
Ev daşıyar şəkəlsində.
Tapa bilməz dayağını,
Daşlar döyər ayağını.
Həsrət yükü ürəyində,
Kəndir izi kürəyində,
Bağrı olar dillik-dillik,
Sınan qəlbi neytkinlər.
Ömrü boyu yol yeriyər,
Yolda qalar didərginlər!

Durub insanın qəsdinə,
Dünya dönüb Fələstinə.
Dizlərini daş aparan,
Gözlərini yaş aparan,

Qovana bax, qaçana bax,
Dağdan-daşdan uçana bax!
Ha çağırsan, haya gəlmiş
Nə tanrılar, nə də dinlər.
Allahından üz döndərüb,
Dinsiz olar didərginlər!
Su tökdülər ocağına,
Od vurdular torpağına.
Bəlik yandı, beşik yandı,
Ev alışdı, eşik yandı.
Ürəyini zaman-zaman
Sıxar qəmlər, didər kinlər.
Qisas qalmaz qiyamət,
Füsrət gələrsə didərginlər!
Ünü çatar fəlakət,
Əli çatmaz fəlakət.
Külək keçirər odunu,
Tarix itirər adını.
Qayğılar qatar başını,
Zaman pozar yaddaşını.
Bir xoş günə həsrət qalar
Neçə yüzlər, neçə minlər.
Gözü göydə, ağzı haqda,
Ömür sürər didərginlər!
Ölüsü kəfənsiz qalar,
Dirisi vətənsiz qalar.
Əli budaqdan üzülər,
Kökü torpaqdan üzülər.
Taleyini döyər, söyər,
Göy bürünər, qara geyər.
Gözlərində yuva salar,
Qəbrə kimi gedər kinlər.
Tək qəbirdə sakit yatıb,
Rahat olar didərginlər!

YETİM MƏZAR

Qəbir dedim, qədim Göyçə, mən isgərim yada düşdü,
Başdan aşan, dolub daşan dərdim-sərim yada düşdü.

Gözləri yol çəkən mən isgər dedim,
Dağlarda təklikdən qəbrin qurban!
Bədgəldi bizləri bu vaxt, bu vədə,
Döz, bu da zamandı, səbrin qurban!

Heç xeyir taparmı sənin toxunan,
Ara qarışdıran, pəl vuran olub.
Deyirlər, ruhuna dəyən, toxunan,
Deyirlər, qəbrin el vuran olub.

Sənsən haq vergisi, Allah adamı,
Gözün baxdığın bulağa qurban!
Haqqın illərindən içdiyən camı
Dastana döndərən torpağa qurban!

Getdim neçə dəfə ziyarətin,
Məzar heykəlinə öpdüm, qayıtdım.
Güvəndim gücünə, məhbəbbətinə,
Odunu qəlbimə səpdim, qayıtdım.

Bilmirəm, kim olsun dərdimdən həli,
Burda illərimi sıxan öl həli?
Üstün yığışan Göyçə mahalı,
Qəbrin yaraşan o heykəl həli?

Mənim taleyimi, mənim eşqimi
Döyən çox olsa da, duyan az oldu.
Nəsimi, Füzuli məzarı kimi
Sənin də məzarın ıqlatmaz oldu

Gedərim Hələbə, gedərim, ustad,
Gedərim Bağdada, gedərim, ustad!

Üz tutub Göyçü y ged bilməm,
Dağları, daşları didərəm, ustad!

Tutsalar cığırı, kəsillər yolu,
Yerin damarını qırıb gedərəm.
İldırımından taxıb qanadı, qolu,
Göyün yaxasını cırıb gedərəm!

El ki qatığa dedilər qara,
El ki azğınlar həddini aşdı,
Allah adamına sataşanlara
Allah yaman dıydi, yaman sataşdı!

Yalan danışsa da xeyrini güdün,
Həqiqət yenə də şahıydı, ustad!
Zülmət deyildi yeri tərpedən,
O, sənin çəkdiyin ahıydı, ustad!

Bir xalqın, bir elin qəlbini döyün
Savabı tanımaz, günahı görməz.
Ayağı altında yeri görməyən
Başının üstündə Allahı görməz!

Qəlbim səksəkəddə, qulağım səsdə,
Dumanım dünyaya sığası deyil.
Bir qarış ot qalxa qəbrimin üstə,
Bu dəhşət yadımdan çıxası deyil.

Kim olub bu qəddər qudurmuş, harın,
Görəsən, kim salıb bunu ağıla.
Peyğəmbər nə fəslə bir sənətkarın
Məzarı sökülə, qəbri dağıla!

Min dağın tufanı, min qışın qarı,
Ört-basdır edəmməz bu zülmü qəti.
Dünyanın nənə qanlı cinayətkarı
Vallah, törətməzdi bu xəyanəti!

Gör yağı nı qıdır qurğular qurub,
Fındı baş tutanda lı çalıb, Allah!
Gör ustad nı qıdır ucada durub,
Gör düşmən nı qıdır alçalıb, Allah!

Qalmışq lındı kədrin, yasın,
Çəkilmir nı dırdı, nı dağı belı.
"Fıllı k lısgırtı k oda salmasın
Nı xıstıni belı, nı sağı belı"!

Haqsızlıq odunda sızlayan nı çox,
Nı qıdır gör, ölüm-itim olarmış.
Tıkcı körpı r yox, balacalar yox,
Qıbır özü dı yetim olarmış.

Qulağı kar olub nı ğmınin, sısin,
Yaralı könlümün duyarı yoxdur.
Sısin bir mahal yığılan kısin
Yanıda bir nıfır hıyanı yoxdur.

Qınama bizlri ustad,
Zaman bıd gıldı, bıd gıldı.
Göz açmağa vaxt olmadı,
Duman bıd gıldı, bıd gıldı.

Axdı seli, yağdı qarı,
Sımti döndü bizı sarı,
Zülüm kıssin zülümkarı,
Yaman bıd gıldı, bıd gıldı.

Ölüm oldu, itim oldu,
Atalılar yetim oldu.
Müxınnıtdı nı bir him oldu,
Tufan bıd gıldı, bıd gıldı.

NƏ GƏM DODAQDA QALDI

Allah bir də heç kəs bu dağı göstərməsin,
Qar-boranı, şaxtanı, sazağı göstərməsin.
Səhənglər suda sındı, dolça bulaqda qaldı,
Söz ürəkə qırıldı, nəgmi dodaqda qaldı.
Bu ütünün qurtarınb bir yana çıxmaq üçün
Gözlər göy dikildi, ağızlar haqda qaldı.
Bizi öz bəxtimiz biganələr üşütdü,
Boran, qar üşütmədi.
Göy çıxan vayları,
Daş dələnin harayları
Kar qayalar eşitdi,
İnsanlar eşitmədi!
Biri öy tikdirirdi, öyü qaldı yarımçıq,
Biri öz balasını tüz nişanlamışdı,
Toyu qaldı yarımçıq!
Alışmadı şamları, gülmedi axşamları,
Qaldı, gözündə qaldı
Neç-neç insanın arzuları, kamları.
Taleyn qəsdin bax!
Ziyyət ver-ver öldürür adamları!
Duyğular kövrək şir, könüllər sızlar olur,
Saçı yolan gəlinlər, ağlayan qızlar olur.
Qara gəlmiş dövrünün ili ildən pis gəlir,
Qəddimizi yemyəy,
Qapımızı döyməy
Gündə bir alçaq gəlir, gündə bir xəbis gəlir!
Fərman verən kəsərin
Qəlbi, hissi, niyyəti daş olur, dəmir olur,
Puç olan saf arzular, çürüyən ömür olur!
Verilən fərmanların hamısı boş, yalançı,
Fərman alan köməkəsiz, fərman verən talançı!
Gəl, indi baş tap görüm
Minsifət adamların məmləkətin, işində.
Qurtar öz taleyini
Oyunbaz siyasətin caynağından, dişində.

Zorla, güclü, kəlləklə
İllərində alalar dağı, aranı,
Zəhrə mənliyini, qaraldar qanını.
Qayaların döşündə pozalar naxışım,
Yaman gün qoyalar baharını, qışını.
Qoymayalar qalmağa daş üstündə daşını,
Sillər tarixini, alalar yaddaşını.
Torpağına göz dikib, yurduna qəsd edlər,
Yeridiyin yerlərləni şikəst edlər.
Danışmaq istəyində dilini bağlayalar,
Yerimlək istəyində yolunu bağlayalar.
Özünü xilas üçün
İl-qol atmaq istəsən, qolunu bağlayalar!
Onda qalxır şikayət,
Onda qopur qiyamət.
Onda çəkilir göy
Gözdə nur, dizdə taqət.
Nə zaman ki, böhtan gülür,
Şər yeriyir, ayaq tutur,
Nə zaman ki, başa keçib
Haqq yerini nahaq tutur,
Nə zaman ki, yeri düzlə,
Yaxşı pislə calaq tumr,
Bax, o zaman Ləli köçür,
Kərəmi ağlamaq tutur!

İLLƏR YAMAN DƏ YİŞDİ

Bir vaxt gözəl Göyçənin gözəl günləri vardı,
Çal-çağır, şadlıq, toy-düyünləri vardı.
Dəliqanlı igidlər köhlənlər çapardılar,
Qayalar sinəsində xəznələr tapardılar!
Çinarboylu oğullar gözəllər seçrdilər,
kөнüllər yapardılar!
Ürək təmiz, könül saf, baxış bəllur olardı,
Təbiət başdan-başa alışıq nur olardı!

Çalınardı zurnalar, sələnirdi, "Cəngi"lər,
Sələnirdi ayaqda gümüşü üzngilər!
Kişilər bir-birinin ilini sıxardılar,
Gümüş qaşlı yəhərdə,
Qızıl yallı kəhərdə,
Sərin mehli səhərdə
Düzəri meydan seçib yarışa çıxardılar!
Yarışda bilinirdi
Kiminki Qırat oldu,
Kiminki Dürat oldu.
Kiminki mağrım, fağır,
Kiminki kür at oldu.
Mənzilə tez çatanın yetişirdi nəməri
Bağlanardı belinə xoşbəxtliyin kəməri!
Məclislərin sirdaşı "İrovan çuxuru" ydu,
"Göyçü gülü" havası baxışların nuruydu!
Göyçünün öz nağılı, öz dastanı varıydı,
Hər havanın ruhunda elin canı varıydı.
Göyçünün öz havası, öz laylası varıydı,
Xeyri, şəri, bayramı, toyu, yası varıydı!
Obaların hamısı doğma, yaxın, dost, tanış,
Zod, Ağkils, Ağbulaq, Cil, Babacan, Ardamaş!
Nəcə-neçə kənd adı, saymağa yox ehtiyac,
Sazlı-sözlü bir diyar, şöhrətdən başında tac!
Burda meydan açanın gücü torpaqdan gəlir,
Sazını çalanın da, Sözünü qoşanın da,
Döyüşlər meydanında qaynayıb coşanın da,
Səsi, eşqi, vergisi taledən, haqdan gəlir!
Bir vaxt gözəl Göyçünün gözəl də günü vardı,
Çal-çağır, şadlığı, toyu, düyünü vardı!
Onda bulanmamışdı, sular hələ duruydu,
Göz yaşı tanımırdı, yanaqlar qupquruydu!
Saçlara sığal çəkən xoşbəxtliyin iliydi,
Könüllər havahıydı, dodaqlar nəğməliydi!
Hələ çevrilməmişdi İrovan Yerevana,
Hələ çevrilməmişdi Göyçü gölü Sevana!

Həl ki Basarkeçr Vardenis olmamışdı,
Düz tər sin çəvirib, yaxşı pis olmamışdı.
Torpağın halal qızı, halal oğlu varıydı,
Onda Gümrü varıydı, Calaloğlu vanydı!
Neç kəndin, şəhərin,
Neç çayın, çeşmənin
Sehrli mənzərənin adı dəyişmişdi,
Ətri, rəngi, şirəsi, dadı dəyişmişdi!
Zaman verdi hökmünü, illər yaman dəyişdi!
Döndü kin yuvasma, gözəl yaman dəyişdi,
Dışl yaman qıcanı, üzəl yaman dəyişdi.
Adam vaxtı dəyişdi, vaxt adamı dəyişdi,
Kəsilən çörəklərin dadı-tamı dəyişdi.
Ürəkli rəv sevgililər nifrət, kin döndü,
Çevirdilər taxtını, dünya tər sin döndü!
Yandıranlar sevinib, yananlar ah çəkirdi,
Qonşu öz qonşusunun üst silah çəkirdi.
Soyuqlaşdı salamlar, illər yaman dəyişdi,
Dəyişdi öz səmtini, sellər yaman dəyişdi.
Pay verib pay alanlar sanki peşiman oldu,
Aralığa qan düşdü, ortalıqda qan oldu.
Eşidənlər çox olub fəryadını, səsinə,
Zodlu usta Abdulla
Bəlkə o zaman qoşub bu qəmli nəğməsinə:

"Yandım, yetirən olmadı,
Mətləb bitirən olmadı.
Öldüm, götürən olmadı,
Qaldım ağlar arasında!"

Bu ahı, bu nalını
Sən qəmli külləklər dağa-daşa çatdırıb,
Yazıq kişi ağlayıb,
Bu dərddərin içində ömrü başa çatdırıb!

QANLI TARİX

Durdu gözüm önündə
Yen qanlı tarixin qanlı faciəsi.
Arxaya boylananda xatırladım nələri...
Unudarmı nəsilər
18-ci ilin qar-boranlı qışını,
Məxli düşmənin kin dolu baxışını.
Göyçli Səməd ağa, yanında Aşıq Nəcəf,
Qam dayandırmağı özünə sayıb şərf.
Qışın oğlan çağında
Dostun da, düşmənin də gözünün qabağında,
Barışmağa gedirlər
Erməni Ağacanın qançanağı evin.
Gərək elə çıxalar bu söhbətin içində
Nə dostlar qan ağlaya, nə düşmənlər sevin!
Arxadan səslər gəlir:
Getmə, ay Səməd ağa, səni öldürəcəklər!
Getmə, ay Aşıq Nəcəf, səni öldürəcəklər!
Ürəkli göynür sızıltılar, acılar,
"Getmə" deyir analar, "getmə" deyir bacılar.
Sizsiz nə qiyməti var bu obanın, bu elin,
"Getmə" deyir oğullar, "getmə" deyir qız, gəlin.
Yurdunun, yuvasının sitəmini görən kəs
Ölümün üstü belə "getmə" deyər biləz!
Getmə mək olardımı el güdaza gedəndə,
Doğmaların qəlbini qasırğalar didəndə?!
Ona qıymaq olarmı, haşa Ölümün, haşa!
Gedirdi Aşıq Nəcəf, boy-buxunu tamaşa.
Heç ölüm gələrdimi xəyalına, ağlına,
Heç qıymaq olardımı elin gözəl oğluna!
Sənsə Allah vergisiydi, avaz Allah vergisi,
Yazılmışdı bəxtin Allahın şah vergisi!
Yerişi yerə şöhrət, baxışı göyə şöhrət,
Gedirdi Aşıq Nəcəf!
Göyçnin göyçək oğlu,
Çal-çağır, çalğısı kamana, ney şöhrət.

Təzə-t r      k oğlu!
Ocaq oğlu, pir oğlu!
M clis rin  ir oğlu!
Arxadan səs gəlirdi "Səni  ld r c kl r"!
Yoldan, izd n, c  ırdan,
Qayadan səs gəlirdi "Səni  ld r c kl r"!
Səslərin vahim si ona  zab verirdi,
P   lt yla dillənib, səsə cavab verirdi:
"Yox! Məni  ld r m y  heç k sin  li g lm z,
S n tkarı susdurub, sənəti  ld r  r,
Heç bir zaman dünyaya belə bir dəli g lm z"!
Ancaq o bilmirdi ki,
Heç k si bağışlamır d    n qəddar olanda,
Nal  r eşidilmir qulaqlar kar olanda!
G r n g z  kor olur,
 nsanların çəkdiyi amana, aha baxmır!
Başının üstündəki böyük Allaha baxmır!
Elə bilir dünyada
Yaradan da  z d r, öldürün d   z d r.
A ladan da  z d r, g ld r n d   z d r.
 z g z nd  fil olur,  zg ni milçək sanır,
 z n  Allah bilir, yer  z nd  t k sanır.
D   n r  z- z n :
Məndən sonra da mənəm, məndən əvvəl də mənəm,
D   n n baş-beyin d , yaradan  l d  mənəm!
Dil yoxdu bu dünyada, mənim dilimdən özgə,
El yoxdu bu dünyada, mənim elimdən özgə!
Ad m mənim yanımda lap dünənki u aqdır,
Həvva qədimliyindən dan  rsa, nahaqdır!
Q lb nd n keçənlərə
Şübhə də var, inam da.
 z- z n  d   n r: m n nə dedims , haqdır!

"Yan!" - deyib yandırdılar,
"Sın!" - deyib sındırdılar,
Samovar ba ladılar N c fin kürəyinə!
Da    kdi r Bülbülün ruhuna, ürəyinə!

Şırıl-şırıl axdı su,
Yandırdı su, yaxdı su!
Samovar cızıldadı köz üstü kabab kimi,
Dünya üzab görmü yib
Mənim xalqım çəkdiyi dərd kimi, üzab kimi!
Bu qaynar sudan betür
Düşmənin baxışları aşığı yandırır,
Rəzilliyin dəhşəti ağanı dondururdu.

Ovu vaxtında vurdu, keçirmədi bərdən,
Yağlar üzəttə aldı bu qanlı mənzərədən.
Yandıran şirin-şirin
Yanana baxa-baxa, "aşıq, oxu" deyirdi,
"Sənin payına düşsün dərdin çoxu" deyirdi.
İliyin, qanına od yeri-yeri,
Qan tökül-tökül, piy riy-riy
Oxudu Aşıq Nəcəf!
Amma yaman oxudu!
Yaralı durna kimi
Dağda duman oxudu!
Oxudu Aşıq Nəcəf, oddan, közdən oxudu,
Hər nəyi oxudusa, ancaq bizdən oxudu!
Yer-göy sığmayan dərdimizdən oxudu!

Ay amandı,
Xalların nə yamandı.
Namərd mərd güc gəlir,
Qoymayın, ay amandı!

Nə bağışlar,
Dost dosta nə bağışlar?
Başım cəllad lindən:
Nə kəsir, nə bağışlar!

Məni bu dərdə qoyma,
Yurdu namərdə qoyma.
Varsansa, ulu Tanrı,
Qanıma yerdə qoyma!

İ zizinəm, odumu,
Dağdan gələn odumu.
Su od söndürən olur,
Su yandırdı odumu.

İ zizinəm, yüz yalvar,
İ lli bələn, yüz yal var.
Namərd imdada yetməz,
Tut təyin, yüz yalvar!

Qala yerdə,
Bürc yerdə, qala yerdə.
Qorxuram qərrib olm,
Cənazəm qala yerdə.

Göyçəli Səməd ağa
Dözəmmədi bu zülmə, dözəmmədi bu dağa!
Dözəmmədi aşığın bu yanıqlı səsinə,
Dözəmmədi düşmənin bu qəfil zərbinə.
Ağa heç gözləmir
Qarşısında dayanan bu qədr qansız ola,
Allahını unuda, dinsiz, imansız ola.
Ağam da vurdular,
Ruhunu təhqir edib, qəlbini susdurdular!
Axır ki, üz çıxdı müxənnətin paxırı,
Bu da barışıq günü, bu da işin axırı!
O zamandan Göyçənin dərdi bir on oldu,
Axırına çıxdılar, axır oldu, son oldu!
Qaya-qaya yardılar! Damar-damar qırdılar!
Qurtum-qurtum sordular! Yorta-yorta yordular!
Xıncım-xıncım əzdirir!
Qıyma-qıyma kəsdirir!
Loğma-loğma uddular!
Qarış-qarış tutdular!!!

Çİ KİLMİ Z Dİ RD

Qazan altda köz qoydular, ocaq çatdılar,
Bu qazanı qaynatdılar daşana qıdır.
Qovan qovdu, mılindın ol götürmıdi,
Qaçan qaçdı, yeddi bıldın aşana qıdır.

Düşmın deyın doğru çıxdı, yalan olmadı,
Heç bir şıhır könlüm kimi talan olmadı.
Bu daşqının qarşısını alan olmadı,
Bir çay kimi havalanıb daşana qıdır.

Bu meydanda duruş tapıb durmaq olardı,
Xıyanıtın sıdını yarmaq olardı.
İnadkarın inadını qırmaq olardı,
Düz yolunu ıyri gedib çaşana qıdır.

Soyuq-soyuq baxışları görnır
Yavaş-yavaş ıkılmıyı başladı.
Rahatlığı ılimizdın aldılar,
Yuxu gözdn çııkılmıyı başladı.

Göz oxşayan yaşılıydı, alıydı,
Bırkıti-ptıyiydi, balıydı.
Gözıl Göyçı min naxışlı xalıydı,
İlmı-ilmı sökılmıyı başladı.

Qara gıldi hır hıftısi, hır ayı,
Yer titrıtdi könlülrın harayı.
Rahatlığın, xoşbıxtliyin sarayı
Kırpıc-kırpıc sökılmıyı başladı.

Köç yolunda oğul itdi, ır itdi,
Zaman çox-çox ağlayanı kiritdi.
Qara tale insanları ıritdi,
Palıd qıddi bükılmıyı başladı.

Al yanağın alı getdi,
Bal dodağın balı getdi.
Qaçacaqda, köç-köçd-
Köhl-nl-rin nah getdi.

Bxtimiz gör n düşüb gözümüzü açanda,
 Srt yoxuşlar, srt döngör, aşırımlar, bñññ.
 Öz evindñ ayrı düşmñ k ölümdñ n betñrmış,
 Duyar mñni doğma yurdun qiymñtini bilñññ.

1. İfirsət keçən kimi düşmənin qansız olmuş, İtirib insafi, dini, lap imansız olmuş. Birdən-bir qalxan tufan çox amansız olmuş, Ağlımıza heç gəlməzdi başımıza gələn/r.

Ayrılarda nə qopdu neç qızdan, qadından,
Hamı daddı ayrılığın ləzzətindən, dadından.
Zaman-zaman çıxan deyil heç bir kəsin yadından
Oğul, uşaq, qoca, cavan, yarıyolda ölənlər.

Dürk edən dər dər rimi, gördüm dağdan yekəymiş,
 Fil dərini insanlar yox, gərək fillər çəkəymiş.
 Aman Allah! Mənim yurdum gör, nə yağlı tikəymiş,
 Baxıb-baxıb ləzzət alır böldürən, bölənər!

Qaynar bulaq, sularından iç■■■■r,
 iç■■ni biz olmaıq!
 Q■■dim körpü, sin■■n üst■■n keç■■■■r,
 keç■■ni biz olmaıq!
 Göy biç■■nk, payız s■■ni biç■■■■r,
 biç■■ni biz olmaıq!
 Yay g■■nd■■ göy yaylağa köç■■■■r,
 köç■■ni biz olmaıq!
 Dağ ■■■yi, s■■nd■■ süfr■■ s■■r■■■■r,
 s■■r■■ni biz olmaıq!
 Yaşıl ç■■m■■n, s■■nd■■ çiç■■k d■■r■■■■r,
 d■■r■■ni biz olmaıq!

Çeşmə başı, səni könül verəllər,
verəni biz olmaıq!
Ulu Göyç! Səndə ömür sürəllər,
sürəni biz olmaıq!

Dünyaya fufan gəllər,
Yandıran kim olsa da,
Yananı biz olarıq!
Dünyaya hicran gəllər,
Donduran kim olsa da,
Donanı biz olarıq!
Dünyaya vulkan gəllər,
Odunda, alovunda
Qaynayan biz olarıq!
Dünyaya heyvan gəllər,
Buynuzunun ucunda
Oynayan biz olarıq!

Heç bilmədik yerdən gəlidi, göydən gəlidi,
Qardaş, tufan birdən gəlidi.
Dünya xeyr qurşananda
Bizimki də şərən gəlidi!
Müənnətlər, qəlibdarlar
Yeridilər, yüyürdülər, tərildilər,
Göyündüşmə tarixləri, saxta-saxta kağızları
O tərifi, bu tərifi çevirdilər, hərildilər.
Axır bizi tora salıb,
Axır bizi şər salıb şərildilər!
Mənim zəif damarımı tapdı düşməni,
Azərbaycan torpağını
Parça-parça qazdı, tökdü,
Qaya-qaya çapdı düşməni!
Eraların arxasından
Baş qaldıran mənim! - dedi.
Torpaq kən, saray tikən,
Daş qaldıran mənim! - dedi.
Yer üzündə on birinci dövət mənim dövlətimdi,

Bu dənizdən o dənizə   hr t mənim   hr timdi.
Onun-bunun tarixini o urladı oğru kimi,
Yalanları da a yazdı
Gerçək kimi, doğru kimi!
G nd  bir  l pəhləvanı,
G nd  bir dil pəhləvanı,
Başa keçdi, taxta çıxdı.
Hər gələnin havasıyla
Təzə tarix yazdırdılar,
Ancaq yen  saxta çıxdı!
Bu b dxahlar bilm di ki,
B mi çəkib zil eləmək tarix deyil!
Onun-bunun gözlərinə k l   m k tarix deyil!
Tarix - xalqın k k nd dir, zatındadır,
Tarix - xalqın açılmamış ne -ne  qatındadır!
Tarix - xalqın yaşatdığı h qi td , do rudadır!
Tarix - xalqın yaşadığı  zabdadır, a rıdadır!
Yaman qon  !
Aya ımın altını qaz!
Tariximi tərsinə yaz!
Ancaq bil ki, bizə doğru tu ladı ın silahları
Tarix sənə bağışlamaz!
 l sınında  lacı var,
Qol sınında, bel sınında  lacı var,
Vay o gündən ürək sına,
Qəlbi, ruhu kövrək sına!
Qəlbimizi yaman qırdın.
Da  sev rik, quş sev rik,
 t sev rik, qurd sev rik,
Yer sev rik, yurd sev rik,
Sənə sevgi b sl m rik!
Xeyr ,   r , toya, yasa bir gedərdik,
Daha səni  a ırmırıq, daha səni s sl m rik.
Daha bizi çağırmağa  z n g lm z,
Daha bizi s sl m y  dilin yoxdu.
  r ocağı qalamısan,
Xeyir işdə izin yoxdu, əlin yoxdu!
Qocaları, uşaqları,
Yaşadığı doğma yurddan bird  lik ayırand;
Allahını unudanda, qılınıcı sıyranda,
Bilm dinmi səni tutar xalqın ahı?

İnnın belı dađ çayları min il axa,
Bulud dola, şımşık çaxa,
Gümüş göllr dalğalana, lıplın,
Gur yağışlar gen düzlür sılın,
Yuya bilmız sn tutduđın bu günahı!

DOĞMA YURDDAN BİRDİ Fİ LİK AYRILANDA

Ürüyin bir xal düşür, lık düşür,
Baxışma bulud enir, kölg düşür,
İnsan olan, bir görün n kök düşür,
Doğma yurddan birdi flik ayrılанда!

Odda yanar, suda batar, sel aparar,
İnsan saman çöpün dıl aparar,
Bırkıti dolu döyür, yel aparar,
Doğma yurddan birdi flik ayrılанда!

Yuvasmdan perik düşön quşa dönür,
Kodür gözde bir qurumaz yaşa dönür,
İnsan dırdı çıkı-çıkı daşa dönür
Doğma yurddan birdi flik ayrılанда!

Ayrı düşdük isti-isti yuvalardan,
Ayrı düşdük sılın-sılın havalardan.
Ayrı düşdük ocaqların istisindın,
Ayrı düşdük bacaların tüstüsündın.

Doğma yurddan ayrı düşmık –
Hır gün göydın asılmaqdı!

Yetim kimi, yesir kimi
Bir tərifi qısılmıqdı!
Dağ başından zil qaranlıq
Dürürlər sürüşməkdə!
Addımbaşı cəlil,
Ölüm ilə görüşməkdə!
Damla-damla, gil-gil,
Zərrə-zərrə rəmimdə!
Parça-parça, damar-damar,
Buğum-buğum çürüməkdə!
Pencərə kimi sıxılmaqdı,
İçəridən oyulmaqdı!
Diri-diri, qarış-qarış,
Təpə-durnağ soyulmaqdı!
Şüşə kimi pul-pul olub tökülməkdə!
Zilməkdə, yilməkdə, bükülməkdə!
Doğma yurddan ayrı düşdün,
Gör arxanda nələri qaldı!
Neçə zirvə, neçə dərəcə,
Neçə yaylaq məni qaldı!
Neçə-neçə kül dönmüş
Bir də heç vaxt alışmayan ocaq qaldı!
Ürəyində yaşayanlar gözündən uzaq qaldı!
Sənəndə yeridiyin çəhlil qaldı, cığır qaldı.
Şahin öldü, qartal susdu,
Geriylə boylanıb baxan,
Ürəyində qanlar axan,
Neçə-neçə yazıq qaldı, neçə-neçə fağır qaldı!
Doğma yurddan ayrılanın əli iş-gücə yatmaz,
Gündüz səbri-qərarı yox, kirpik çalıb gecə yatmaz!
Əli işində soyuyar, işi əlində soyuyar,
Baxışından nur azalar, sözü dilində soyuyar.
Əli uzatsa yurda sarı barmaq donar, Əli üşüyər,
"Elim" desən, "obam" desən dodaq göynər, dil üşüyər.
Qürbət eldə xəzini tap, doğma yurda vətən deyil,
Hər şəhərdə bir qala yap, doğma yurda vətən deyil!

Süd arxı çəkdir evin, doğma yurda vətəz deyil
Aləm gül, el sevin, doğma yurda vətəz deyil!
Yeddi yerdən qulluğuna yeddi gözəl pay gətir
Yeddi yerdən məlakətlər sənə ulduz, Ay gətir
Şahlar kimi taxtın ola,
Taxtın kimi baxtın ola
Doğma yurda vətəz deyil!

Doğma yurdun həsrəti var,
Hey incəldir, üzər səni.
Bu həsrətin zilləti var,
Basar, sıxar, üzər səni.

Bu xiffətin zilləti var,
Bu zillətin xiffəti var,
Kinli-kinli süzər səni.
İjdahatın ağzı açıb
Qucaqlayar məzar səni.

Yel səndə yellənərdik,
Sel gələndə sellənərdik,
Süzülərdik, göllənərdik,
Havamızı, suyumuzu
Bizə haram elə dilər!

Boz atımız çullanardı,
Qır atımız nallanardı.
Şux gözəllər ballanardı,
Yasımızı, toyumuzu
Bizə haram elə dilər!

Arzu sonsuz, ömür qısa,
Neçə toylar döndü yasa.
Başımızdan basa-basa,
Çinar kimi boyumuzu
Bizə haram elə dilər!

Alovlanan, çıraqlanan,
Hay deyəndə yaraqlanan,
Kitab kimi varaqlanan
  slimizi, soyumuzu
Bizə haram elə dilər!

Qacaq K r m!
Sən d şd y n Soyuqbulaq yaylağına
 ndi gəlib yağı düşüb.
D şm n vurub qılıncını, qolumuzun sağı düşüb.
N n  rin dil rin 
Təzə-təzə layla düşüb, təzə-təzə ağı düşüb!
G z ld r  yaylağına Tovuz eli çıxmır daha!
Biz dağlara çox baxırıq, dağlar bizə baxmır daha!
D rl  bulağın başına Bozalğanlı getmir daha,
Qara-qara qayaların ətəyində
Qara sazlar  tm r daha!
Fikir-xəyal qanadlanıb Topaşandan aşmır daha,
Nisg limiz aşıb-daşır, sevincimiz daşmır daha!
Toğlucalı cıǵal Həsən! Toğluca son g r n deyil,
 nn n belə o dağlardan əsən yellər
Azərbaycan qızlarının saçlarını h r n deyil!

Sən G y  nin loğmanıydın, Hacı Nağı,
Sən d rd rin d rmanıydın, Hacı Nağı!
Ağrıların yarasıydın,
Yaraların m lh miydin, könüllərin h md miydin.
Min bir d rd  olac olub, min bir dərman tapasıydın.
Sınıq  li, sınıq qolu, sınıq könlü yapasıydın!
Hacı Nağı... Hacı Nağı...
Sağalası deyil daha sin mizin G y   dağı!
Ulu loğman yerdən qalxa, məzarından baş qaldıra,
"Z lm n ağır zəncirini gözdən axan yaş qaldıra".*
Unudula, yaddan çıxa bütün d rd r, bütün qəmlər,
Yadımızdan çıxan deyil gördüyümüz bu sit ml r!

* Misra R sul Rzanındı

Göyç, sındı n ayrı düşdüm,
"Mənim sındı nı yim qaldı?!"
Qayaların qucağında
Səsim qaldı, küyüm qaldı.

Yazı, yayı qarlı, buzlu,
Hər neməti dadlı, duzlu,
Gül-çiçəkli, ay-ulduzlu
Yerim qaldı, göyüm qaldı.

Qara geysin bəduğuru,
Oddan, sudan çıxdı quru.
Nə gözümdə həyat nuru,
Nə dizimdə heyim qaldı.

Gərək daş olasan ki, duymayasan həsrəti,
Gərək kar olasan ki,
Eşidə bilməyən yer titrədən dəhşəti.
Gərək kor olasan ki,
Görməyən gözünə dolan acı tüstünü,
Gərək dağ olasan ki,
Dayanasan yerində sel kəsəndə üstünü.

Soruşma kiməm, nə çiyəm,
Dərdli sözündən tanınar.
Xəbərlər verər baxışları,
Yetim gözündən tanınar.

Sinə sini oxlar deşən,
Qürbət eldə bağı bişən,
Torpağından ayrı düşən,
Solan üzündən tanınar.

Hey yandırar gözümlə yaş,
Gözümdə yaş, başımda daş.
Közürürəm yavaş-yavaş,
Ocaq közündən tanınar.

Hansı ocağın közüyüm,
Hansı nığmınin sözüyüm,
Hansı bulağın gözüyüm,
Mən bilmirəm, ellər desin!

Oldum zədn-zədn, yandım!
Kül döndü bədn, yandım!
Niy yandım, nədn yandım!
Qoy yanıqlı tellər desin!

Göydən zülüm yağa-yağa,
Keçdim sola, qaçdım sağa.
Niy düşdüm dağdan-dağa?
Məcnun gəzn çöllər desin!

CİLLİ AŞIQ MÜSEYİB

Cilli Aşiq Müseyib!
Sənin sazın dil açıb Cildən oxumaz daha,
Bəmdən dinər, danışar, zildən oxumaz daha!
Bülbül kimi ötdüdin, dilliydin, dilsiz oldun,
Köç-köç oldu barxanan, elliydin, elsiz oldun.
Coşub-daşan bir eşqin seli dağlarda qaldı,
Çaldığın havaların gülü dağlarda qaldı.
Hanı o qumrovlu səs, hanı o şirin avaz,
Telləri kökləmiş nı güc qalıb, nə həvəs.
Dindi Aşiq Müseyib, dindi, amma nə dindi,
Neçə şər dil açdı, neçə qərindindi.

Danış deyirsən, oğul,
Pozdular pərnimi, elimdən nə danışım?
Nə danışsam ağırdı,
Nə danışsam ölümdü, ölümdən nə danışım?
İçim mənə yandırır,
Görən yoxdu tüstümü, çölümdən nə danışım?
Heç yadımdan çıxarmı

Evimd n, e iyimd n son dəfə çıxdı m gün,
G z a dı m torpağa son dəfə baxdı m gün!
Boylananda da lara kiml r yadıma düşdü,
Neçə bəxti, taleyi k ml r yadıma düşdü!
Qayalar t tr d rdi A ıq   s din səsi,
Qulaqlardan ged rmi N c fin z ngul si!
Yeddi dildə danışan Mirzə Bəylər varıydı,
Neçə qılınc oynadan  r oğlu  r varıydı.
Yatır Miskin Abdal m, M mm ds y n oyanmaz,
Bu ağrıya hər ürək tab gətirib dayanmaz!
Ucuz ölüm olmadı, ölüb orda qalaydım,
Payımı, qism timi bölüb orda qalaydım.
O yerdə qazılmasa od tutar qəbrim yanar,
D zm yi bacarmaram, d z m m, səbrim yanar!
Uşaqlıq orda qaldı, cavanlıq orda qaldı,
Ömrü, g n , h yata heyranlıq orda qaldı!
Hardan-hara gətirdim gərəksiz qocalı ı,
Qalıb ancaq ömrümün beş-on günlük qalığı!

Ha  a ırdım oyanmadı,
Qalxan bəxtim yatan oldu.
Tale qoydu sapandına,
Eld n-elə atan oldu.

Tapıların itən səsim,
Hər diyara yetən səsim.
Qumru kimi ötən səsim
Birdən-bir  batan oldu.

Sənətin xan a ı ıydım,
  ıqlı dan a ı ıydım.
Mən g ndo an a ı ıydım,
Qism tim g nbatan oldu.

Get m nsiz o dağların
Sağalmaz da ına bax!
Qışda qı la ını g r,
Yayda yaylağına bax!

Üstüm gün doğardı,
Bəxtim nur yağardı.
Bir gecə də ağardı
Saçımın ağına bax!

Gəl qaçqının yanına,
Qorxu hopub canına.
Saralmış bostanına,
Üzülmüş tağına bax!

Eşqini çəkib zil,
Dərdini sahib zil.
Qərbin gil-gil
Riyn yağına bax!

Üzü gülməz baxtımın,
Yazı gəlməz vaxtımın.
Şahlığımın, taxtımın
Çevrilən çağına bax!

Tez-tez gözlərin dolur, əl atırsan yaylığa,
Qoca dünya çox belə getməz, Aşıq Müseyib!
Yenə bülbüllər gələr, öz yerinə, yurduna,
Bayquşlar başa kimi ötməz, Aşıq Müseyib!

Az özünü darıxdır, az qəlbini də daha,
Sazla gəzdiyin yeri xəyalınla gəz daha.
Yüz fikir bircə borcu ödəyər bilməz daha,
Bu elə nisgildi ki, bitməz, Aşıq Müseyib!

Avazdan mayalanıb, nə fəsdən mehlənib,
Sənətin qüdrətiylə könüllər sehlənib.
İsgərilə, Alıylə bərkiyib, möhürlənib,
İzimiz o torpaqdan itməz, Aşıq Müseyib!

Dahi Füzuli kimi neçə bəxti kəmə olsa,
Qurbani, Abbas, Kərəm, bir məclis cəmə olsa,

Göydə süzən quşların ləliyi qəlim olsa,
Bu dərdi yazmaq üçün yetməz, Aşıq Müseyib!

Göyçə dərdi - heç vaxt yaddan çıxmayan,
Zaman-zaman qarşımıza çıxan dərd!
Qəlbimizi kaman kimi inlədən,
Ruhumuzu bir yay kimi sıxan dərd!

Qaranlıq qasırğanı andıran,
Biz çox-çox mətləbləri qandıran,
Üzümüzü şillə kimi yandıran,
Başımızda şimşək kimi çaxan dərd!

Bir mahalı bir gecdə kürüdən,
Ömrümüzü gil-giləridən,
Oğulları ağac kimi çürüdən,
Kişiləri qaya kimi yıxan dərd!

Kül içində his bağlamış kömürdü,
Yağış döyən, sel aparan ömürdü.
Daşqın oldu, bizi yıxdı, yömürdü,
Çaylar kimi üstümüzə axan dərd!

Zaman bizlə nəş gətirdi, nəşdi, nəş,
Haqq bilir ki, haqqın səsi səşdi, səş!
Min illərin sonrasına bəşdi, bəş,
Min illərin vətənləndən baxan dərd!

MÜNDÜ RİCAT

ŞEİRLİ R

Mənim birçə dinim var, dinimin adı sevgi

Mənim birçə dinim var, dinimin adı sevgi.....	7
Dünyanın nə gözəl vaxtı görüşdük.....	9
Könlüm.....	9
Dəyməyin.....	10
Düşüb.....	11
Bəs nədir.....	12
Gözlərin.....	12
Qalardım.....	13
Gözəllər.....	14
Toy günüdür.....	14
Gözləyirəm.....	15
İtirərsən, tapammazsan.....	16
Gəl.....	16
Allah, gözlər bax.....	17
Mən onda bildim.....	18
Gözəl dünya, gözəllərin var olsun.....	19
Arzu.....	20
Bacarmalısan.....	21
Çatasıyam.....	21
Sevgi.....	22
Çin qızı, Çin gözəli.....	22
Küsmə məndən.....	24
İstanbul qızı.....	25
Ay Kərim.....	26
Bu yaşıl ağacın altı bizimdi.....	27
Dedilər, məclisdə bədən zər olar.....	28
Gözəldi.....	29
Səni sevmək üçün gəldim dünyaya.....	29
Sevirmiş.....	30
Dəli olmağıma bir addım qalıb.....	31

Bu axşamı sən gətirdin.....	32
Bu qız niyə havalanıb görəsən.....	33
"Sarıtel" oxuyan qaratel gözəl.....	34
Bircə mənəni xatırla.....	35
Qayıdaq vətəni xatırla.....	36
Gəlmişəm, qoynunda sığınacaq ver.....	37
Gedirəm bir qəlibi sevindirməyi.....	33
Ürəyim köksümü yarıb çıxardı.....	39
Sən gəlmişdin.....	39
Döymək olmur pəncərəni.....	40
Bu qız gəlin olmağa hazırlaşır deyəsən.....	41
Söhbət baxışlarm, söz ləlib rindi.....	42
Biz niyə sevməyiək bir-birimizi.....	43
Allah sənəni pənahında saxlasın.....	44
Xətrini dəymə.....	45
Şairin sözünü yalandır dem.....	45
Kürəm yalan oldu, mən gerçək oldum.....	46
Mən sənənin qəlibini necə yol tapım.....	47
Mənim bu kölgədə bir xatirəm var.....	48
Sevgi yağışlarına tutacağam dünyanı.....	49
İlahi, min şükür yaratdığına.....	50
Gözəlrimi özün qapa.....	51
Sevgi adlı şaha qurban.....	52
Gəlmişəm mən sənənin ziyarətini.....	52
Mənə xoşgəldin de, ləvida dem.....	53
Sevmə mənəni, sən Allahı sevirsən.....	54
Bir gözəl öldürdü mənəni.....	55
Çəkər.....	55
Nifrət çevirmə məhəbbəti.....	56
Böyük sevgilər.....	57
Könlüm.....	57
Mən getdim, mənəni gözləmə.....	58
Gəl, sənə şeir oxuyum.....	59
Sevənlər həmişə möhtərim olur.....	60
Allahdan qorxmasaydım.....	61
Mən dünya bağışla.....	62
Göylər varan mənəm.....	62
Çəkmən olsan, çiçəyini dərdim.....	63

Gözüm az d̄yir qarapapaqlar

Vətən.....	64
Gözüm az d̄yir qarapapaqlar.....	64
Yaşa.....	66
Qərblər.....	67
Bu qatarla mən ged̄si olmadım.....	70
Görüş.....	70
Çək-çək.....	71
Qoruya bilm̄dik m̄zarınızı.....	72
Borçalı deyilən.....	74
Körkük.....	76
Dərdin dastanı.....	78
Qalasıyam.....	80
Dözmürəm bu dağın yıxılmağına.....	80
Nec̄ barışdırım küs̄nləri mən.....	81
Səndən dili bil̄n olmaz.....	83
Günahlar yuyulmaz göz yaşlarıyla.....	84
Qəbirqazan.....	85
Düz gəlib, düz ged̄n adam.....	86
Layla, Xocalım, layla.....	87
Bu gec̄ yuxuma girmişdi Şuşa.....	89
Kəlbəc̄rdən gəl̄n qarı.....	90
Dünya, dərdin çək̄l̄si dərd deyil.....	93
Torpaq kimi.....	94
Dünya.....	95
Təbrizdən ayrılanda.....	96
İlahi.....	97
Bakıdan gəl̄mişəm, Şəhriyar babam.....	98
İtki-qazanc.....	100
Xocalım, ay Xocalım.....	101
Dərd.....	103
Canımız.....	104
Günahsız gəl̄lirik.....	104
Bazar yolu.....	105
Könülsüz d̄rviş.....	105
Narazı.....	106

İtirdiyim "dost"a rəmğan.....	106
Suç mənim.....	107
Vaxtsız döymə qapımı.....	108
Haqlısan şairdən gileylənməyi.....	109
Ağdam Qarabağın toy otağıydı.....	110
Olmaz.....	112
Gecikmiş etiraf.....	114
Ya rəbbim, ürəkdən nələr var imiş.....	115
İlk andımız, son andımız Turandı.....	118
Divar və çay.....	119
Torpaq yangısı.....	120
Yeldağı haqqı.....	123
Mənəm Borçalıda qalan illərim.....	125
Zarafat eləmə.....	126
Gətiricəksən.....	128
Kimdi səni bu qapıdan buraxan.....	129
Mərdimiz-dərdimiz.....	130
Ağrı.....	131
Sən allah, dilin qeybət gətirmə.....	132

Füzuli heyranı, Sabir qeyranı

Nizami dünyası.....	134
Yunus İmrəyi.....	135
Dünyanın yaxşı şəri.....	136
Şeyxim mənəm, şahım mənəm, şairim mənəm.....	137
Məhəmməd Füzuliyə.....	139
Görüş-ayrılıq.....	140
Füzuli-Sabir.....	142
Aşıq Ələsgər.....	142
Cavid Əfəndi.....	143
Kişi.....	144
Ələsgər ocağında oxunan nəğmələr.....	145
Sənə bağlı xatirələr.....	148
Kəlbəcərdə oxunan nəğmələr.....	150

Hüseyn Arif haqqında xatirə şeirləri.....	154
Məmməd Araz işığı.....	158
Məmməd Araz var.....	160
Xəlil Rzaya ağı.....	162
Serimiz.....	166
Pir kimi baxdım.....	167
Şairlik.....	168
Mən hardan bilərdim şairlik nədir.....	170
Mən sözün anası.....	171
Şair qəlbi miylə işin olmasın.....	171
Dadaloğluna.....	173
"Bəhmən Vətənoğluna məktublar" silsiləsinin.....	174
Nə tilmiz yaradıb.....	175
Kimdi.....	176
Aşıq Kamandara.....	177
Məmməd Aslana.....	178
Habil.....	179
Öldürür.....	179
Gətir.....	180
Qan damlatsan, can bitir.....	181
Haqqı axtara-axtara.....	182
Kim nə bilərdi.....	184
Gənc şair.....	185
Allah və şair.....	185
Günay Zəlimxanqızına.....	186

Duyğular... Düşüncələr...

Bethoven torpağında dost sazı dillənirdi.....	187
Atatürk köşkündə keçən günüm.....	192
Gəlmişəm.....	194
Yol.....	195
Get.....	196
Görə bilirsənsə.....	197
Mən zamanı zamanında yaşadım.....	198

Göllər bəxtvər olub.....	193
Yoxdu bu dərddin dərmanı.....	199
Məliklər belə yaşayır.....	200
Yalan şeydir bədiyyət.....	200
Ölüm məndən vaz keçdi.....	201
Hünəri çatmaz.....	202
Allah dey-dey böyüyür insan.....	202
Yetimlik.....	203
Cənəvrə düşüncələri.....	205
Gözllik duyulan yerdə.....	206
Çiçəkli yer.....	207
Göylər çağırış var.....	208
Xəbərim yox özümdən.....	208
Gözllik dölisi.....	209
Bu ağacın bar gətirən vaxtıdır.....	209
Baş götürüb illi beş gedir mən.....	210
Tökülür.....	211
Torpaq tri.....	211
Mən ürəyi ürək kimi saxlamadım.....	212
Gəl, şəklini çək, dünya.....	213
Haqdan nəmən istədim.....	215
Haqqı dinləmək gözəl.....	215
Qoy yatım, yuxudan qaldırma mən.....	216
Allaha yaxınlıq.....	216
İki qapı.....	217
Ayıq saxlayan olsun.....	218
Mən nəyinə lazımam.....	218
Qardaş kimi.....	219
Can deyir, can eşidir.....	220
Özün yazdın hər qisməti.....	221
Öldürür.....	221
Rahat ölüm.....	222
Düdü.....	222
Həyvan.....	223
Sən demə.....	223
Ağaca çiçək ver, çiçəyi bar ver.....	224

Vaxtsız ayrılmasın durna qatardan.....	225
Qəbrə apardığım sirr.....	225
Oxuya bilmədim axıra qədər.....	226
Qoşa sətirlər.....	227

POEMALAR

Borçalıda qalan izlər.....	237
Göyçə dərdi.....	252

Buraxılışa məsul: *Əziz Güllüliyev*
Nəşriyyat redaktoru: *Əlişirin Şükürlü*
Tərtibatçı-rəssam: *Nərgiz Əliyeva*
Kompyuter sənəfləndiricisi: *Rəvan Mürsəlov*
Korrektorlar: *Cəmil Məcidova*
Elsevər Muradov

Yığılmağa verilmişdir 27.04.06. Çapa imzalanmışdır 24.05.06.
Formatı 60x90 ¹/₁₆. Fiziki çap vərəqi 18. Ofset çap üsulu,
Tiraj 25000. Sifariş 65.
Kitab "Şərq-Qərb" mətbəhsində çap olunmuşdur.
Bakı, Aşıq Əhsən küçəsi, 17.